

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, АПРИЛ 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1606

ЗАОКРУЖИТЕ РЕДНИ БРОЈ

2

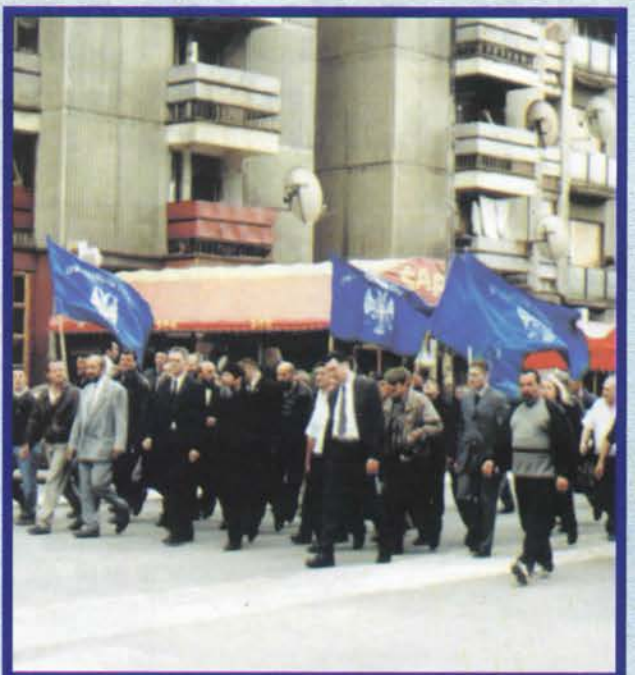
РАЗУМИЈЕ СЕ!

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ**

УВЈЕК УЗ СВОЈ НАРОД!

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Издање приредио
Небојша Стефановић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћник главног
и одговорног уредника
Јасна Олујић Радовановић

Редакција

Јана Живаљевић,
Огњен Михајловић, Весна Арсић,
Дејан Анђус, Ивана Томић,
Јадранка Шешељ,
Драгана Глушац, Наташа Жикић,
Весна Зобеница, Добрица Гајић,
Весна Марић, Момир Марковић,

Елена Божић-Талијан,
Злата Радовановић

Техничко уређење,
компјутерски прелом
Севериј Поповић

Фоторепортери
Марко Поплашен

Лектор

Зорица Илић

Секретар редакције
Љиљана Михајловић

Председник Издавачког савета
Др Борђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,

др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

др Небојша Величковић,
Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Штампа

"Етикета", 20. октобра 2,
11307 Болеч

Редакција прима пошту на адресу
"Велика Србија",

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане
су у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991.
године.

УМЕСТО КОМЕНТАРА

Пре нешто више од деценије, силином какву само истина и суштинска правда могу да покрену, у пробуђеном српском покрету који је захтевао само један важан одговор на питање – шта се десило са српским националним и државним интересима, заправо од формирања још оне прве, краљевине, Југославије, током више од четири и по деценије опакот "титоистичког" поимања југословенства, као и одговор на потпитање – да ли су Срби заиста заслужили да им савезна, "есеферејот" држава почива на званичној тези и догми – "слаба Србија, јака Југославија", одговор је брзо стигао.

Гракнули су Запад и "исток", забрујало је у Ватикану, Вашингтону, Берлину, дрзнули се Срби (а третирали нас деценијама, кад смо "сахранили" своју државност на сопственим жртвама, као "савезнике"); покренута је нова поробљивачка машинерија – медијска, ТВ, моћна, организована, оркестрирана (уз једно питање површним критичарима – а како смо то и могли да победимо у медијском рату, кад су деценију светски центри моћи производили стварне ратове, а ти медији су њихови!); нова машинерија, против Срба, на старим освајачким тезама заснована – на причи о "великосрпској хегемонији".

Круг се затворио: и србијанске, и црногорске марионетске власти (Бинђић, Ђукановић, плус тзв. "савезњаци" Коштуница и Жижић), својим политичким противницима (читај Србима, јер то су им једини противници), прете – Хагом. Круг се затворио: са Ризом Халмијем и "капетаном Лепијем" преговарати – Србе похапсити и у Хаг испоручити.

Круг се затворио: Коштуница вели да "ниједан човек не може бити изнад закона, па ни Милошевић". Тако вели, а дошао на власт револуционарним превратом, пучем у организацији западних обавештајних служби, данас служи свим антисрпским снагама у земљи (Чанку и компанији, који га, узгред, чак називом "салонски фашиста"? Зар њега, другови коалициони партнери, који сме све "да погледа једини у очи"), тако вели "да нико не сме да пуца на полицију" (чак и кад чарапе на глави носе), али то не важи за Ризу Халмију (Зоран Живковић: "Халмији није терориста, он је политички преговарач, бивши посланик"). Шта даље, јер се затворски круг баш затворио, по "ју-ес-еј" сценарију, холивудском!

На једној страни сви су се сврстали: за НАТО и "Партнерство за НЕмир" су ДПС, СНП, СДП, НС (Црна Гора), ДОС (октроисана Србија), од србијанског СПСа – остали респектабилни – њихов "тата" је брутално уклоњен (Београдски медији, сви листом проокупаторски, чак пишу и која му је била "последња жеља" – већ га сахранили, буквално)

Ко је остао једини на супротној страни? Противник окупације и издаје, економског поробљавања, опустошења сопствене привреде? Ко је за јединство свих српских земаља, истински за Југославију? Ко су ти једини, иако прогањани више од иког у претходној деценији, који су се достојанствено и часно држали у ноћима велике издаје и агресије, готово десанта, на кућу бившег шефа државе?

Ко је на време упозоравао да се непријатељ неће преговарачким уступцима задовољити и заузати, него ће му апетити још порастати? Ко има државничке мудрости, памети? Ко ме, коначно, дати глас у Црној Гори, у Југославији?

Једино српским радикалима и непоколебљивом др Војиславу Шешељу, јер, ако већ све партије имају неке предизборне слогане, па нека се онда зна и ово:

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА "ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ",
РАЗУМИЈЕ СЕ!**

Дејан Анђус

Србима Црне Горе и свим православним народима, Српска радикална странка жели много среће, здравља и успјеха за највећи хришћански празник, Васкрс

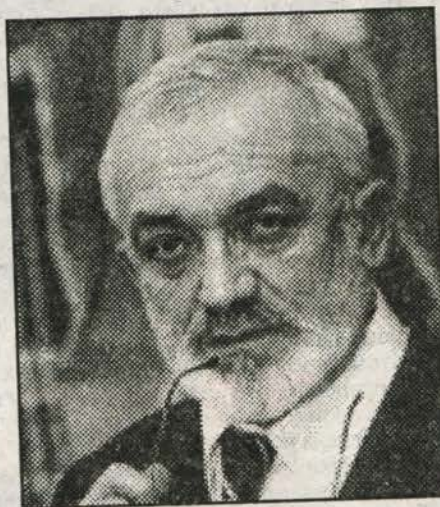
**ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ
– ВАИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!**

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА НАРОДНЕ ПОСЛАНИКЕ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

Мр Небојша Величковић

Рођен 16. 1. 1967. године. Магистар пољопривреде. Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке.

Момир Војводић

Рођен 18. 2. 1939. године. Професор. Књижевник. Члан Централне отаџбинске управе и Председничког колегијума Српске радикалне странке.

Душко Секулић

Рођен 3. 8. 1957. године. Новинар. Председник Окружног одбора Подгоричког округа Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ".

Видак Вукићевић

Рођен 28. 6. 1954. године. Машински техничар. Председник Беранског округа, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ".

Др Зоран Клајић

Рођен 10. 1. 1954. године. Доктор хемијских наука. Председник Приморског окружног одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ".

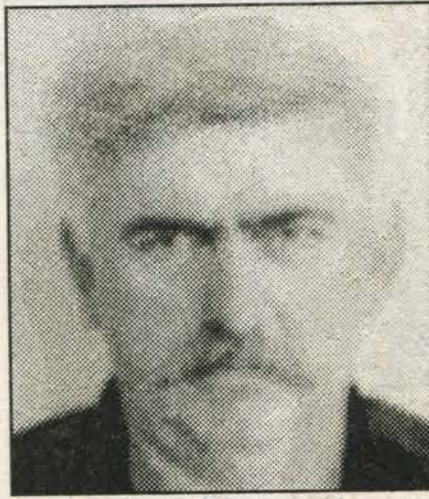
Томислав Павићевић

Рођен 15. 7. 1944. године. Професор физичког васпитања. Потпредседник Подгоричког округа Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ".

Бранко Вујашевић

Рођен 1954. године. Средња стручна спрема.

Бранко Марјановић

Рођен 1958. године. Средња стручна спрема.

Матија Дабовић

Рођен 10. 5. 1944. године. Професор. Одборник у СО Херцег Нови, потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Херцег Нови.

Момчило Саичић

Рођен 6. 2. 1955. године. Дипломирани правник. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Беране.

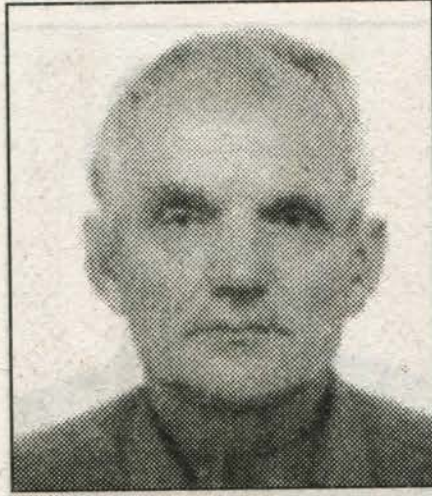
Радојица Вуковић

Рођен 13. 1. 1950. године. Технолог. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Бијело Поље.

Братислав Раденовић

Рођен 13. 1. 1979. године. Студент Више грађевинско-геодетске школе. Потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Рожаје.

Драган Вучинић

Рођен 8. 5. 1937. године. Професор.

Петар Пејовић

Рођен 8. 3. 1950. године. Службеник. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Котор.

Машан Гиљача

Рођен 19. 9. 1969. године. Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Тиват.

Урош Станковић

Рођен 13. 5. 1956. године. Инжењер телекомуникација и поморске економије. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Бар.

Момчило Ђуровић

Рођен 14. 5. 1926. године. Пензионер. Потпредседник Окружног одбора Српске радикалне странке Подгорица и члан Централне отаџбинске управе.

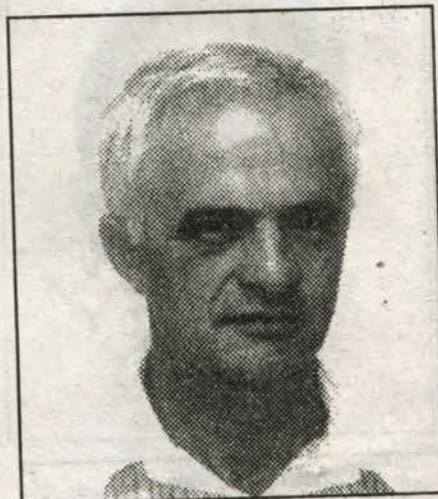
Миљан Асановић

Рођен 20. 5. 1962. године. Радник. Члан Општинског одбора Андријевица, председник Месног одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ"

Маринко Стевовић

Рођен 8. 4. 1941. године. Одборник у Скупштини општине Жабљак.

Драгић Марсенић

Рођен 30. 3. 1953. године. Саобраћајни техничар. Секретар Беранског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ".

Душан Хајдуковић

Рођен 30. 3. 1964. године. Туристички техничар. Угоститељ. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Улцињ.

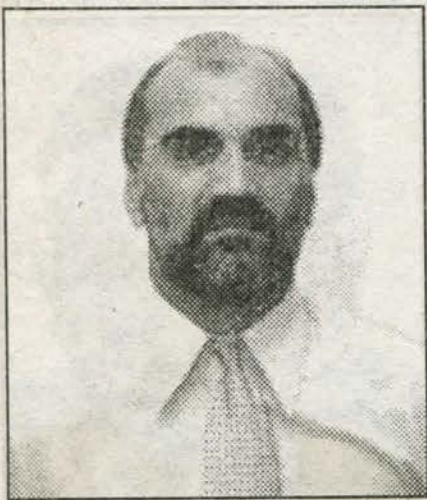
Милош Вуковић

Рођен 27. 5. 1958. године. Фризер. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Мојковац.

Маријана Аничич

Рођена 1977. године. Средња стручна спрема.

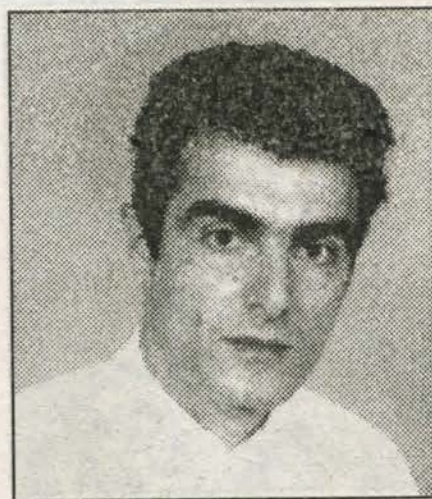
Марко Маринковић

Рођен 5. 7. 1962. године. Саобраћајни техничар. Потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Беране.

Милидраг Мајдов

Рођен 15. 3. 1954. године. Економски техничар. Председник Општинског одбора Херцег Нови, потпредседник Приморског округа, члан Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке.

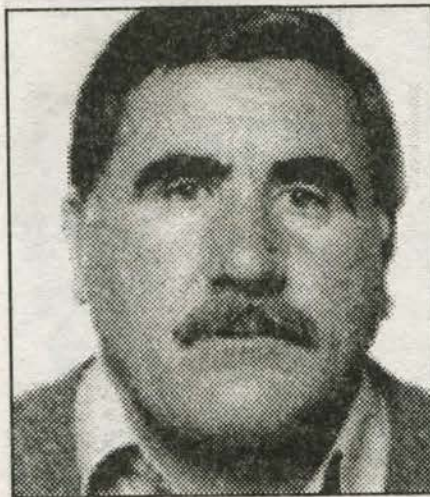
Горан Шпачевић

Рођен 21. 7. 1966. године. Радник Секретар Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Бијело Поље.

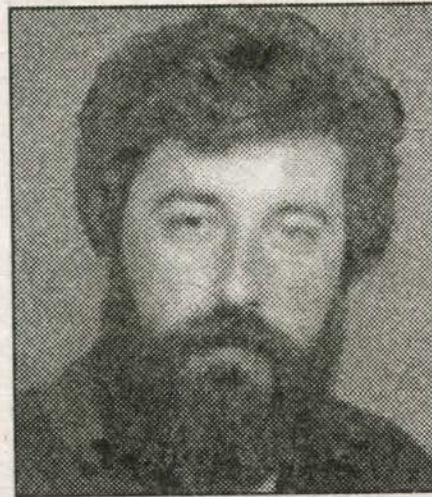
Вук Асановић

Рођен 29. 11. 1952. године. Средња стручна спрема.

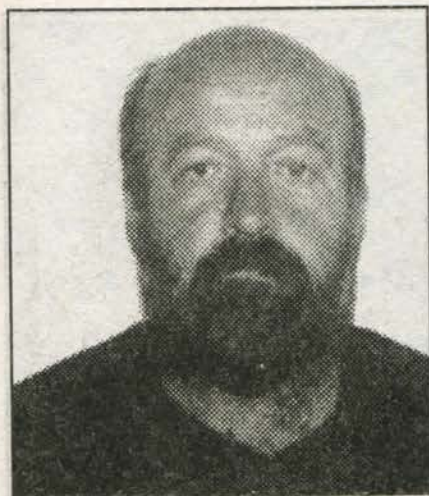
Богдан Чубрановић

Рођен 15. 6. 1936. године. Радник Потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Бар.

Вељко Милатовић

Рођен 11. 3. 1957. године. Виша грађевинска школа.

Милутин Ћурковић

Рођен 13. 8. 1956. године. Ликовни уметник.

Здравко Стијеповић

Рођен 25. 5. 1965. године. Угоститељ. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Жабљак.

Милосав Живковић

Рођен 20. 8. 1953. године. Радник Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Беране.

Чедомир Сибиновић

Рођен 14. 12. 1964. године. Средња стручна спрема. В.д. секретара Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Улцињ.

Велизар Филиповић

Рођен 3. 4. 1961. године. Средња стручна спрема.

Славко Влаховић

Рођен 1. 1. 1945. године. Средња стручна спрема.

Драгана Јечменица

Рођена 28. 3. 1977. године. Економски техничар. Секретар Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Пљевља.

Радомир Ћировић

Рођен 1944. године. Грађевински радник.

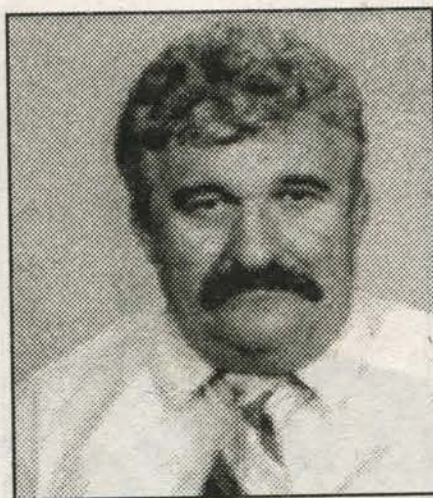
Влатко Вуковић

Рођен 20. 1. 1965. године. Средња стручна спрема.

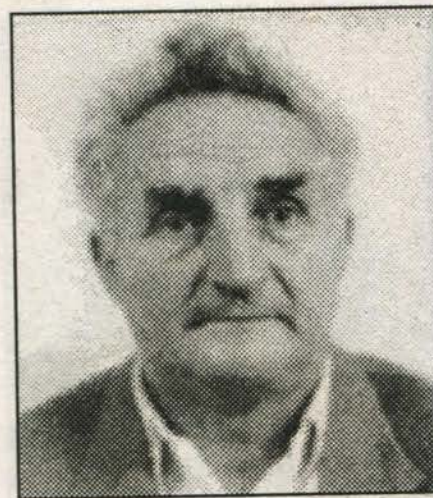
Мр Радослав Бакић

Рођен 15. 9. 1934. године. Магистар правних наука. Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Беране.

Борислав Ивановић

Рођен 21. 11. 1943. године. Занатлија.

Димитрије Дамјановић

Рођен 18. 11. 1933. године. Висока стручна спрема.

Веселин Вукотић

Рођен 18. 8. 1960. године. Радник.

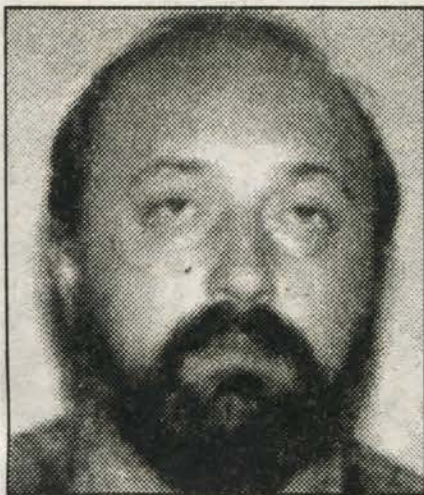
Будимир Бојовић

Рођен 6. 10. 1981. године. Студент.
Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Андријевица.

Зоран Баранин

Рођен 3. 2. 1961. године. Угоститељски радник.

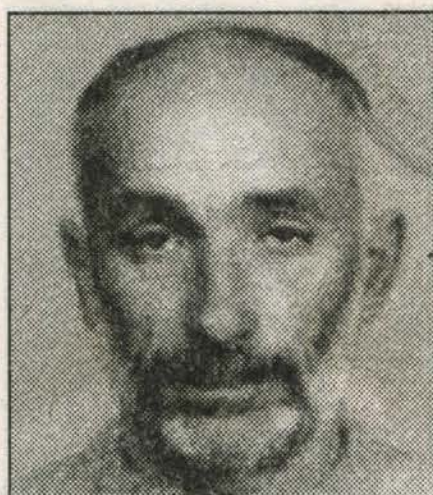
Вукота Пејовић

Рођен 17. 2. 1960. године. Средња стручна спрема.

Спасоје Перовић

Рођен 7. 6. 1962. године. Радник. Потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Андријевица.

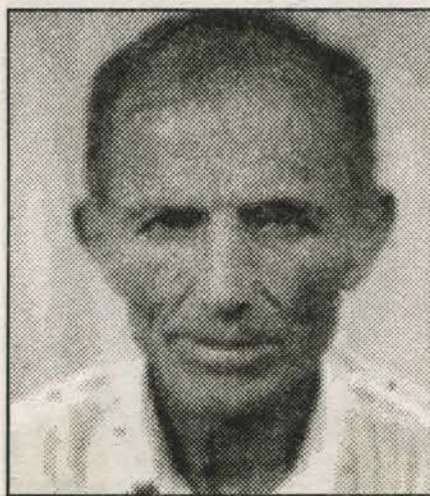
Градимиr Зоговић

Рођен 27. 9. 1951. године. Електричар.

Веселин Булатовић

Рођен 1. 8. 1971. године. Средња стручна спрема.

Добрашин Обрадовић

Рођен 25. 2. 1935. године. Пензионер.
Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Даниловград.

Јово Филиповић

Рођен 6. 9. 1964. године. Средња техничка школа. Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Мојковац.

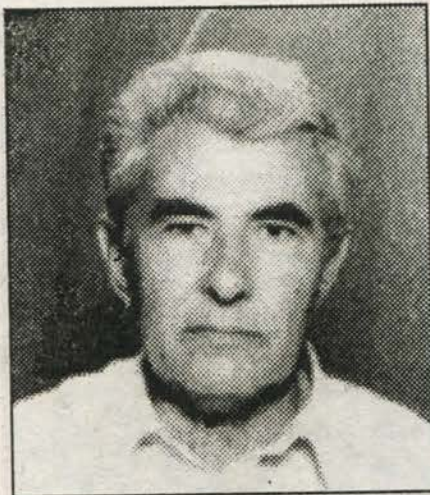
Велимир Канкараш
Рођен 14. 2. 1967. године. Службеник.

Милован Фатић
Рођен 8. 7. 1949. године. Радник.

Милован Обрадовић
Рођен 20. 9. 1974. године. Машински
техничар.

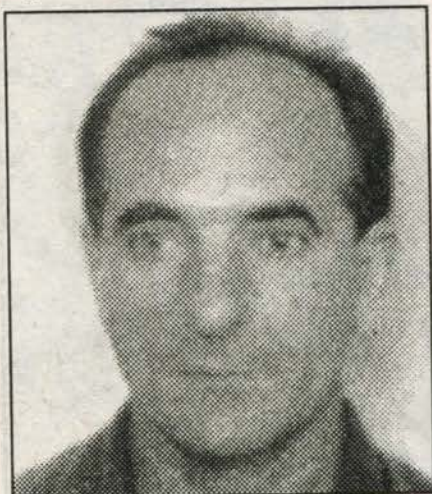
Мијајло Петрић
Рођен 10. 9. 1932. године. Виша ме-
дицинска школа. Члан Општинског
одбора Српске радикалне странке "Др
Војислав Шешел" Бијело Поље.

Милић Спалевић
Рођен 1. 5. 1962. године. Радник. Члан
Општинског одбора Српске радикалне
странке "Др Војислав Шешел" Берање.

Милан Вукчевић
Рођен 25. 1. 1962. године. Радник.

Петар Аничић
Рођен 11. 7. 1954. године. Приватник.

Миодраг Калезић
Рођен 14. 1. 1968. године. Средња стру-
чна спрема.

Предраг Бојовић
Рођен 30. 10. 1964. године. Средња ме-
дицинска школа.

Данијела Шљиванчанин

Рођена 5. 11. 1979. године. Техничар куварства.

Станоје Булатовић

Рођен 1. 2. 1965. године. Радник. Председник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Рожаје.

Зоран Перовић

Рођен 1. 8. 1973. године. Средња стручна спрема.

Зоран Бukiћ

Рођен 9. 8. 1971. године. Виша машинска школа.

Ненад Ђорић

Рођен 7. 6. 1965. године. Средња стручна спрема.

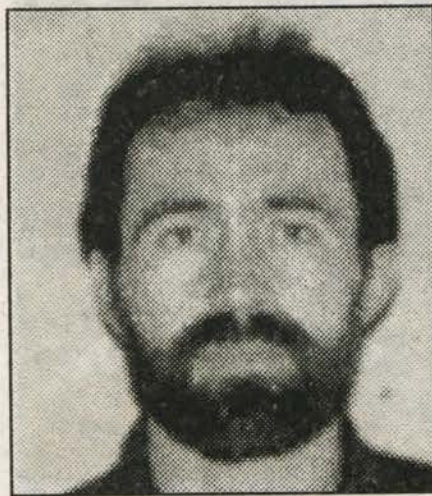
Жељко Вујађиновић

Рођен 1. 1. 1979. године. Средња стручна спрема.

Драган Мрдак

Рођен 5. 2. 1958. године. Инжењер грађевинарства.

Батрић Кнежевић

Рођен 1961. године. Члан Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Бијело Поље.

Горан Вуксановић

Рођен 15. 8. 1974. године. Средња стручна спрема.

Миленко Секулић

Рођен 1. 3. 1935. године. Пензионер. Члан Општинског извршног одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Даниловград.

Мариша Чубрановић

Рођена 1944. године. Средња стручна спрема.

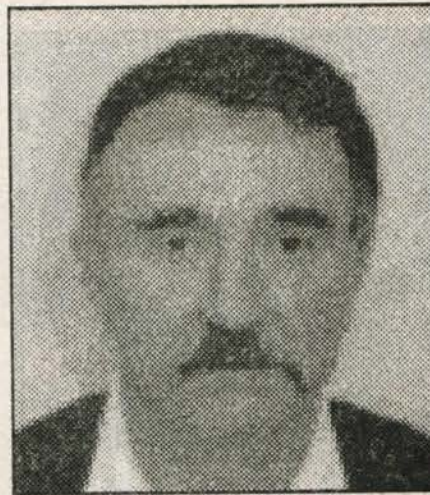
Драган Стевовић

Рођен 1. 1. 1963. године. Радник. Потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Жабљак.

Бобан Вујошевић

Рођен 19. 2. 1974. године. Металостругар.

Владимир Рудовић

Рођен 15. 3. 1941. године. Машински техничар. В.д. потпредседника Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Улцињ.

Милош Дуковић

Рођен 1961. године. Средња стручна спрема. Одборник Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" СО Пљевља.

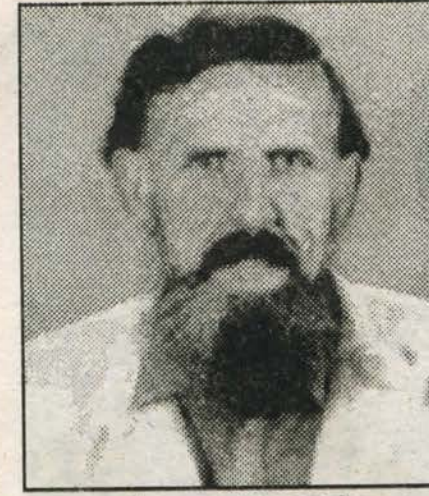
Предраг Штекић

Рођен 5. 9. 1979. године. Средња стручна спрема.

Давор Рмуш

Рођен 1. 2. 1978. године. Средња стручна спрема.

Светозар Драговић

Рођен 18. 4. 1943. године. Економиста. Секретар Општинског одбора Српске радикалне странке "Др Војислав Шешељ" Даниловград.

ЗА КОГА ГЛАСАТИ 22. АПРИЛА ?

У Црној Гори су поново избори. Поново судбоносни. Или, бар тако кажу. Мило Ђукановић предводи новоизмишљену црногорску нацију у независност и самосталност. Шекспировско бити или не бити, недовољно је снажно да опише политичке страсти и борбу у Црној Гори

Додуше, постојало је последњих петнаестак година и у Србији такве нетрпељивости између политички супротстављених табора, али никада у том степену и таквим интензитетом, као што је то случај данас у Црној Гори

Ресторани, диско клубови, кафићи, чак и шеталишта више нису заједнички у Црној Гори. Свако има своје. Срби своје, а Шиптари, муслимани, либерали и остали неговатељи идеје о суверености и независној Црној Гори своје. Једни са другима нерадо говоре, а ако су већ приморани на то, једва чекају да се разговор заврши, слободно опсују у браду и моле Бога да се са малопреташњим саговорником скоро не сретну. У оставама и подрумима ови милују своје заставе и друга знамења, нескривено размишљајући, чак и о неопходности сукоба и помало се радују, невероватно али истинито, што ће можда имати прилику да врате ударац својим омраженим комшијама којима је доста њихових политичких ставова. Црногорствовање, или србованање.

Такву атмосферу, свакодневно, подстиичу режимски медији у Црној Гори, којима је једини задатак да расрбе Црногорце, да анатемису српство, те да се додворавају свим српским непријатељима. Најчувенији мозгоносац Мило Ђукановића, извесни Питер Палмер, "црногорским језиком", убеђује грађане Црне Горе да им је самостална и независна држава једини пут у будућност и нешто што сви у свету са огромним нестрпљењем очекују. Независна Црна Гора, по њима је, почетак кочења пред амбисом несреће и катастрофе до којих их је довела заједничка држава са Србијом.

Додуше, цела кампања коју воде, не само што је папрено скупа (закупили су десетине хиљада секунди на свим телевизијама и радио-станицама у Црној Гори за емитовање својих спотова и хиљаде минута за репортаже и извештаје са својих скупова), већ је и солидно осмишљена. Наиме, црногорски режим, тј. његови представници добро процењују да у Црној Гори постоји велики број оних који не прихватају грубо и брутално изречену понуду о изласку Црне Горе из Савезне Републике Југославије, па то чине неупоредиво лукавије.

Разуме се, управо због тога, носилац изборне листе дојучерашње бољежи-

Радикали чине једину српску изборну листу: Александар Вучић

веће коалиције није Мило Ђукановић, већ Свето Маровић, који је у јавности мање проказан и важи за некога ко није против Срба, а идеја о заједничкој држави са Србијом му није тако неприхватљива.

Наравно, Маровић је променио своју некадашњу политику и данас је истакнути борац за њихову лијепу и самосталну Црну Гору. Међутим, он то чини на веома перфидан начин, на начин који уопште не говори о отцепљењу, а део наивног и необавештеног народа (свакако не велики) могао би насести на Маровићеве пропагандистичке трикове.

жели да очува на политичкој сцени Црне Горе Либерални савез, али и да не угрози своје бирачко тело.

Истовремено, приметна је очигледна нервоза црногорског режима због слабе посећености њихових помпезно најављиваних историјских, предизборних скупова у Котору и Никшићу. Наиме, већина присутних на те митинге, стизали су из Гусиња, Плава и Рожаја (муслиманске вероисповести), што је изазивало прави и искрени отпор домицилног српског, или како они кажу "црногорског" становништва.

Није чудо ни то што је Ђукановић

полицајаца, уз незапамћену буку, уз стенице све до улаза у Владу Црне Горе.

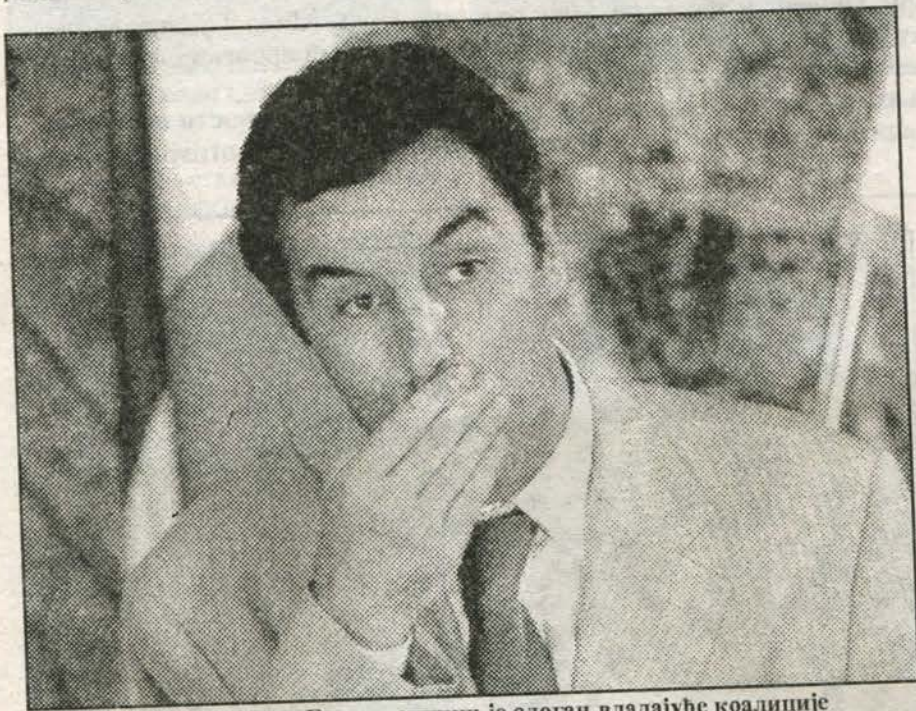
Када су полицајци коначно успели да га ухвате, на питање шта то ради и зашто се паркира на улазу у зграду Владе, тај, широј јавности непознати Србин, одговорио је да није приметио саобраћајни знак који би забранио паркирање на таквом месту. Тако су подгорички Срби добили тему за политичко наслађивање, а режим за озбиљну опомену, јер све је мање оних који се плаше њихове реакције и озлоглашене полиције.

Њихови лажни противници из такване коалиције за Југославију воде скуп и прескуп изборну кампању. Интересантно је то да та кампања није јединствена, јер све чланице воде мало своју, мало заједничку, а највише кампању објашњавања својих, благо говорећи, чудних политичких одлука у претходном периоду.

Народна странка, до јуче владајућа политичка организација, најжешће напада своје некадашње савезнике из ДПС-а и СДП-а, покушавајући да поврати какав-такав политички углед код српског народа у Црној Гори. Располажу огромним финансијским средствима, или, што би се народски рекло парама, које немилине троше на своје изборне поруке. Купили су за потребе текуће кампање целу монтажну јединицу (најскупљу и најсавременију), камеру, платили најскупље продавце маркетиншке магле из свих делова Савезне Републике Југославије, направили десетине сторија о себи и својој странци, у стилу "ми смо најлепши, најпаметнији и најбољи" које бесмучно емитују на скупим каналима црногорских телевизија.

Урађен им је скуп тотал дизајн кампање, по строгим правилима одржавају и промотивне скупове. Једини проблем им је прича и недостајући политички аргументи. Додуше, народ се већ пита ко им је платио тако скуп изборну кампању, ко је издвојио новац за скупе паносе и билбордове. Пита се народ и због чињенице да је Народна странка једина промискуитетнија на црногорској политичкој сцени од Социјалистичке народне партије, па одатле и бојазан људи да ће своје гласове поклонити, поново, бољеживећој коалицији Мила Ђукановића.

Посебна и одвојена кампања Социјалистичке народне партије Предрага Булатовића, иако скупа, не баш као кампања Народне странке и ДПС-а, није посебно осмишљена, нити је вођена из једног центра. Наиме, поред 115.000 (стотину петнаест хиљада) марака, које су платили Идеи плус и Лауренчићу, очигледна је изгубљеност у политичком простору Црне Горе и Савезне Републике Југославије, што је посебно дошло до изражаја по хапшењу Слободана Милошевића у Београду. Много боље би за Социјалистичку народну партију било да њени представници у овој кампањи не говоре ама баш ништа, јер све што кажу, а посебно Драган Копривица и Зоран Жижих, толико је глупо и политички контрапродуктивно да би боље било, за

Побједа је Црне Горе, званични је слоган владајуће коалиције

Маровић, а сада и Ђукановић, представљају, метафорично, Савезну Републику Југославију као оца чија би нормална и разумна жеља, уколико води рачуна о свом покољењу, била да свако од његове двоје деце (Србија и Црна Гора) имају своју посебну кућу коју ће уредити и опремити сваки према свом укусу, по својим идејама, али не дирајући у породичну традицију. Зато и постоји некакав формални отклон коалиције ДПС - СДП према либералима, који принципијелно, у складу са својом вишегодишњом антисрпском политиком, све проблеме овога свега виде у Београду, Србији и српском народу. Де факто, они отварају уста и говоре у Ђукановићево и Маровићево име, не користећи маркетиншке преваре владајућих демократских социјалиста.

Уосталом, кампања либерала је скромних димензија, без обзира на чињеницу што им глобално медијско деловање режима иде на руку. Њихови спотови и репортаже личе на некадашње представљање Српског покрета обнове у Београду, са много масовних сцена, застава "крсташа", али и шиптарских обележја, без озбиљне идеје и скупе продукције. Очигледно је да режим Мила Ђукановића

себи дозволио да у Рожајама (једино је на том скупу била френетична атмосфера) окупљеним муслиманима саопшти да њега Срби понекад покушавају да увреде речима "Мило, Турчине!" и додао "као да је то нешто погрдно". Готово је невероватно да је председник Црне Горе себи дозволио такву изјаву. Изгледа да га је понела атмосфера пријатељства и љубави са којом су га дочекале рожајске потурице и Шиптари.

Међутим, Ђукановић заборавља разлику између Турака и потурица, или би волео да похвали своје верне потурице које највише воле да их неко назове Турцима, па му не смета да то и сам постане.

Побједа је Црне Горе, званични је слоган владајуће коалиције који је већ добио своје другачије тумачење и значење, од "побједа је Турске и Албаније" до "побједа је Црне Горе" и тако даље.

Суштину мржње, али и спрдње свега српског против Миловог осамостаљивања показује и један интересантан пример из Подгорице. Наиме, један богати Србин, који располаже скупим возним парком (моторима и аутомобилима) попео се својим моћним "харли - дејвилсон" мотором, на запрепаштење црногорских

них, разуме се, да своје политичко мишљење задрже за најужи породични круг.

Најава Слободана Краповића да ће Југославија приступити Партнерству за мир ужаснула је сваког часног човека у Црној Гори. Коалиција за Југославију би, дакле, савез са НАТО-ом, савез са онима који су тако скоро бомбардовали нашу земљу, убијали српску децу, уништавали наше фабрике.

Узгред, уништили би и оно мало производње која постоји у Југославији (војна индустрија), како би плаћали Американцима рекет од милијарду долара годишње за њихово наоружање. Члановима коалиције за Југославију све је теже да народу објасне суштину разлику између њихове и политичке коалиције "Побједа је Црне Горе".

Најава доношења новог Закона о сарадњи са Хашким трибуналом на федералном нивоу представља само кап која је прелила чашу лажи, и фалсификата и политичких превара дојучерашње тракторске приколице Слободана Милошевића а, којег, узгред, данас хапсе заједно са својим пријатељима из ДОС-а. Једино што ту коалицију разликује од Милове коалиције су имена и презимена људи које су кандидовали за народне посланике. Наравно, то су црногорска имена и презимена. Тако кажу.

Беже од Срба и српства исто онолико, колико то чини и Мило Ђукановић. Не желе чак ни Српску православну цркву да помену, већ само говоре о Црногорско-приморској митрополији (ко зна које цркве), као да желе и у нашој, српској цркви да направе некакве, равноправне, федералне или конфедералне односе. Онако успут, портпарол те коалиције, Драган Копривица, каже да ће одмах признати и секту под именом Црногорска православна црква, уколико би

то признање извршила и Васељенска Патријаршија.

Да није жалосно било би смешно. И која то беше разлика између Мила и Пеђе? То је питање на које све мањи број људи у Црној Гори зна одговор. Истовремено, људи из те коалиције су, колико јуче, јавно цепали војне позиве (Драган Шоћ) и захтевали да се укине доток воде и струје у свим инфраструктурним објектима Војске Југославије у току НАТО агресије на нашу земљу. Уводили су радну обавезу за грађане Црне Горе, само да се не би јављали на позив за одбрану отаџбине. Они су ти који су уредно регистровани Дукљанску академију и самопрокламовану Црногорску православну цркву.

Иначе, суштина њихове кампање је у покушају да се придобију сви они који су против Мила Ђукановића и његовог режима, уз наглашавање да је баш зато оформљен тако широк опозициони блок за Југославију. Међутим, постаје све очигледније да тај блок није баш ни опозициони, па ни југословенски, већ лоша копија Монггомеријеве власти из Србије.

Посебан блок представљају шиптарске и муслиманске политичке странке. Раскош шиптарских и они кажу, бошњачких застава, приметан је у сваком економско-пропагандном блоку на државној и такозваним независним телевизијама. Нико жив се не усуђује да каже ни једну једину реч против рекламирања нових шиптарских застава у Бриселу и Њујорку. Најбољи доказ за то је и чињеница да готово нико, изузев радикала, није смео озбиљније да нападне појаву УЧК графита у Плаву и Подгорици.

Као некада, у Титово време, све партијске и државне ћелије Мила Ђукановића, одмах су кренуле у масовно деман-

товање таквих вести, управо доказујући такве наводе. Ферхат Диноша се није много трудио да сакрије постојање такве терористичке организације и у Црној Гори, већ је интелигентно и лукаво објаснио зашто Албанцима у овом тренутку не одговара сукоб.

Разуме се, сукоба ће бити, али тек када шиптари смање свој фронт, односно када утихну сукоби на југу Србије и северу Македоније. Наравно, нико осим радикала није покушао народу Црне Горе да објасни суштину Диношових речи. Узгред, они који су демаскирали и демистификовали намере албанских терориста по ко зна који пут су проглашени за великосрпске шовинисте који не поштују принципе њихове грађанске демократије.

Партија Момира Булатовића у својој изборној кампањи ослања се на партијски лист Дан, а у бирачком телу на симпатизере лика и дела Булатовића, као и на оне који неће гласати за радничке и комунистичке партије, а деле сличне идеје. Циљ и смисао њихове кампање је указивање на криминално и катастрофално политичко деловање дојучерашњих партијских другова из СНП-а и Народне странке.

Српска радикална странка др Војислав Шешељ, чини се, није у ранијем периоду (протеклих неколико година) ушла у изборну утакмицу са толико елана и жеље да поново обезбеди парламентарни статус. Нешто се у Црној Гори заиста променило.

Све више људи приступа Српској радикалној странци, не због боље, или успешније презентације својих политичких ставова, већ, пре свега, због принципјелних и моралних политичких ставова који представљају константу у њеном деловању. Посебно је на искрено одушевљење Срба у Црној Гори наишло понашање представника српских радикала поводом хапшења Слободана Милошевића.

Наиме, Срби у Црној Гори бескрајно цене то што су радикали и њихов председник Шешељ, без обзира на чињеницу што су више пута били Милошевићеви затвореници, устали против хапшења бившег председника, посебно на онако криминалан начин како су то Коштуница и Ђинђић извели.

Осим тога, радикали чине једину српску изборну листу. Народ је доста превара претурио преко леђа, те га разне, наводно патриотске коалиције, неће убедити да им поново поклати своје поверење, док је о сепаратистичком режиму Мила Ђукановића изlišно било шта више говорити.

Зато је глас за Српску радикалну странку др Војислав Шешељ глас за бољу будућност Црне Горе. Разумије се!

Александар Вучић

Слика и прилика црногорског сепаратизма

ИСТОРИЈСКИ ТРЕНУТАК ЗА СРПСКИ НАРОД

Идеолошки посматрано, српски радикали су данас једини баштинници идеје бјелаша у Црној Гори, из простог разлога што се ми залажемо за јединствену српску државу

Александар Вучић: Ми се нећемо стидети српског национализма, ми ћемо рећи да смо српски националисти, а не као неки који кажу, не, нисмо ми просрпски, него пројугословенски.

Ми смо српска странка, излазимо са тим пред бираче у Црној Гори, без обзира на жестоку медијску хистерију против српског народа и српске државе, и покушаћемо да се представимо грађанима Црне Горе у најбољем светлу. То је код нас сасвим нормално, јер, као што знате, Момир Војводић је гостовао у бројним емисијама у Београду током наше кампање, господин Величковић такође, Секулић, многи други су узимали учешћа, Матија Даловић из Херцег Новог и тако даље.

Нама је потпуно једнако драга Подгорица колико и Београд, колико српска Бањалука, колико Бијељена, Требиње или било које друго српско место. Не видимо велику разлику и сматрамо да је то нешто што је природно и нормално.

Знате, не знам да ли имате деце, ја имам сина, трогодишњег Данила, и као што је природно да ја њега волим највише на свету, као што је природно да имате такав однос према својој деци, нормално је да имате такав однос према својој отаџбини, према свом народу.

Нећете видети да се мање борим за нашу политичку идеју, за оно што мислимо да је добробит нашег народа у Црној Гори, него што ћу то чинити у Србији. Боравићу све време у Црној Гори. Можда одем на дан или два до Београда, ако буде расправа о буџету у српској скупштини, пошто сам тамо посланик.

Водитељ: Господине Вучићу...

Александар Вучић: Надам се да ћу бити, извињавам се, надам се да ћу бити од неке помоћи представницима наше странке. Ту је било много проблема, али ту постоје проблеми са апсолутним медијским прећуткивањем и покушајем свих парламентарних странака да ућуткају оне који су тренутно ванпарламентарна опозиција, јер им овакав статус кво одговара. Плус минус пет процената на једним или другим изборима, могу да мењају своје политичке курсеве како хоће, и рачунају да је увек могуће да на такав начин опстану на политичкој сцени Црне Горе.

Ми ћемо овога пута покушати да имте рачуне помрсимо, и да се као једина истинска српска странка, дакле, не кажемо ни просрпска ни пројугословенска, већ српска странка, представимо грађанима Црне Горе, и рачунамо да добијемо њихово поверење, да постанемо парламентарна странка у Црној Гори.

**Јединствена држава
а не унија суверених држава**

Водитељ: Господине Вучићу, ви сте, морам признати, сада у вашем одговору дотакли пуно тема за наш разговор. Међутим, да нешто на почетку дефинишемо до краја. Надам се да ће нам то помоћи да формулишемо једно питање које ћемо

Александар Вучић: циљ српских радикала
борба за интересе српског народа у црногорском парламенту

поставити нашим гледаоцима. Они могу, наравно, постављати питања на бројеве телефона 9897, дакле позивни за Подгорицу је 0819798, позивни за телевизију Монтена.

Господине Вучићу, да ово разјаснимо. Ви сте рекли јединствену државу. Морам признати да наше уши нису навикле на јединствену, дакле навикле су на заједничку државу, па бих молио да то мало разјасните.

Александар Вучић: Грађанима који нису правно потковани објаснићу на најједноставнији начин. Јединствена држава је најјефтинија држава, за наш народ најефикаснија. Држава у којој бисмо

то завршило. Та прича нигде не постоји.

Посебно је бемислена ова изјава коју сам чуо од неког високог функционера ДПС-а, мислим да је господин Маровић то рекао, каже унија суверених и независних држава. Па где то има, шта то значи? Каква унија суверених и независних држава. Да ли ви знате неки пример такве државе?

Водитељ: Ја не.

Александар Вучић: Не знате. Па не зна нико. Наравно, не зна нико, зато што таква држава у свету не постоји, и то је нешто што је потпуно бесмислено. Ако сте ви независна држава, један дан ћете

ка између њих и ових данашњих зеленаша, ако хоћете из СНП-а и Народне странке. Они су желели, такође, заједничку државу са Србијом, али да Црна Гора сачува, пре свега, своју државност.

Рекао бих да су једини идејно, или ако хоћете идеолошки посматрано, данас у Црној Гори, једини бапштинци или наследници идеје бјелаша српски радикали, из простог разлога што се ми залажемо за јединствену српску државу. О томе је говорио и најчувенији зеленаш Крсто Зрнов Поповић, који је, између осталог, рекао да је Црна Гора место где се чувала искра слободе Србине, да не причамо шта су све говорили о српству у Црној Гори и Његош и Марко Миљанов. То је, чини ми се, нешто што је за овај простор сасвим карактеристично. Не знам због чега је та идеја данас тако проказана и тако жигосана.

Не знам да ли сте приметили, гледао сам јуче емисију, пошто боравим у Подгорици, и изненадио сам се. У неком од дуела, наравно, у којима нема српских радикала, они не разговарају уопште о озбиљним проблемима: сепаратизму, кршењу Устава федералне државе. Нико не сме, знате, да крши Устав Савезне Републике Југославије, јер је то лекс супериор једне земље. Ако кршите закон ви сте криминалац, а онога ко крши Устав, као највиши правни акт, како бисте њега могли да назовете. Нико о тим стварима и не жели да говори.

Приметио сам да Драган Копривица, решимо, ако се не варам, све време говори: "Ми Црногорци, ми у Црној Гори, ми ћемо одакле да одлучујемо", па сам онда поставио питање каква је разлика између режима Мила Ђукановића и њих? Шта се ту у ствари догодило? Они су толико уплашени, да више и не могу да мисле својом главом, зато што је таква медијска халабука и медијска хајка против свега што је српско у Црној Гори, да многи више не умеју да размишљају онако како би било нормално и природно да размишљају, чак и ако желе да кажу да су противници режима Мила Ђукановића.

Води се кампања против српског народа

Водитељ: Да, разговараћемо управо на ту тему. Господине Вучићу, предлажем да питање за гледаоце у малој, мини анкети нашој, малом гласању, буде да ли сте за стварање јединствене српске државе? Да ли мислите да би то могло?

Александар Вучић: Ја се слажем. Ако ми дозволите, ја бих ово помало образложио, а ви се укључите, па можете да ме прекинете сваки пут када кажем нешто неистинито или било шта што вам се чини проблематично... Дакле, води се та кампања против српског народа у Црној Гори, не од јуче, не од доласка режима Мила Ђукановића, то је само врх леденог брега, наравно, и ништа више од тога. То је вођено у време Јосипа Броза, па надаље се наставља.

Погледајте, уосталом, ко су данас перјанице Ђукановићевог режима. У интелектуалном погледу, то су најгори

Ђукановић и Кук: сепаратизам као остварење личних интереса

имали једну војску, једну скупштину, једну владу, што ће нам више. То је држава у којој живе припадници истог народа, постоје и припадници различитих националних мањина, наравно, којима по свим светским стандардима треба пружити права и слободе да уживају.

Мислимо да је то нешто најнормалније. Никакви проблеми у функционисању такве државе не би постојали.

Видите, ми одраставања некадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, ако хоћете, још од формирања СФРЈ, па и пре тога, али, ево да узмемо ту комунистичку Југославију, направљени су огромни проблеми за наш народ и нашу земљу, управо због тих федералних јединица и наводно принципа федерализма, који је и де јуре и де факто постојао до решимо, до уставних амандмана из 1971. године и каснијег Устава из 1974. године. Касније је то претворено у једну конфедерацију, која нигде у свету више не постоји. Постојала је у Совјетском Савезу, видели смо како се

боље да срађујете са једном државом, други дан са другом, каква је то унија? Постоји облик уније у такозваним сложеним државама, али у пракси апсолутно не постоји.

У сложеним државама постоје такозване федералне и конфедералне државе. Зато они стално говоре, ови савремени зеленаши који себе називају пројугословенским странкама, говоре о заједничкој држави, па стално говоре о равноправности, и тако даље. Па, наравно, сви грађани су равноправни у јединственој држави.

Ми смо за унитарну државу. Сматрамо да је то нешто најнормалније, нешто најприродније. Не знамо због чега би нам била потребна федерација или конфедерација. Ми бисмо се за то залагали у парламенту Црне Горе. Ми користимо све легалне путеве, све оно што је легитимно да искажемо своје политичке идеје, а ово савремени зеленаши рекао сам из простог разлога што ви знате да су и зеленаши били Срби, и то је разли-

комунистички јастребови, они који су прогнали све што је српско, они који су били идеолози стварања "пацијих гробља", они који су уништавали идеју српства и идеју Српске православне цркве, идеју јединства у народу. Да не причамо о академику Мијату Шуковићу и о осталима, који су свима у Црној Гори и те како добро познати.

Та медијска хајка је тако жестока да људи томе не смеју да се супротставе. Данас ми је један пријатељ рекао, па не можете са том причом у Црној Гори из простог разлога што ћете имати много проблема, јер то народ не жели да чује. Народ би желео да чује или самостална Црна Гора или ми Црногорци евентуално равноправни и тако даље. Ја сам му рекао, то је тачно, то је зато што је неко годинама и месецима стварао услове за такву причу.

Али, то не значи да ми морамо да променимо своју причу, већ да покушамо да упозоримо народ на оно што се заиста дешава, на неке невероватне ствари. Ја бих волео да ми неко каже због чега сте ви различити од мене, по чему? Да ли сте другог рода, да ли верујемо у другог Бога, да ли нам је црква другачија?

Исти смо народ

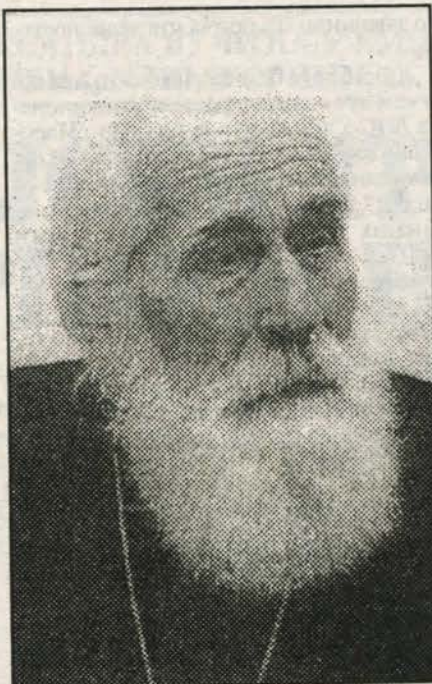
Водитељ: Апсолутно ћу се сложити са вама, господине Вучићу, али исто тако ћу рећи, не разликује се много, ево ја сада заступавам ставове, да кажем неке друге стране, и од Бугара и од Румуна и од Грка.

Александар Вучић: Од Грка се не разликујете много? Ха, ха, ха. Имамо језик, културу, традицију, историју, све нам је исто, зато што смо народ исти. Нисмо ми слични него смо исти народ. Кажите ми шта нам је различито, осим географског просторног одређења? Ви можете неке рећи да је Црногорац наравно као што можете неке рећи да је Херцеговац, неке да је Бачванин, неке да је Крајишник и тако даље, али кажите ми шта је ту различито?

"Медијска халабука на све што је српско"

Водитељ: Не бих ја... Само да се вратим на ово прво, господине Вучићу, и ово ћемо сада... Када сте рекли медијска халабука на све што је српско, сада бих о томе мало да причамо. Овде сте, рекли сте, неколико дана и можете да пратите сва дешавања, у медијима Црне Горе. Међутим оно што је интересно... ја ћу сада рећи, конкретно могу да се вежем за моју телевизију, могу и за цели простор, ипак сам ту.

Све странке, па и оне које имају предзнак српска, имају медијског простора у медијима у Црној Гори. Дакле, једноставно не могу да похватам ово сад како мислите да немају. Прије неку ноћ је овде гостовао господин Момир Булатовић. Онда испред њега је био господин Божићар Бојовић, а прије њега господин Драган Шоћ, дакле све су то људи који имају предзнак српски испред себе. Дакле, да ли ћете ми ту мало одвојити и рећи да они нису Срби?

Распо Дедејић лучоноша расколничества у Српској православној цркви

Александар Вучић: Не, нећу. Што бих ја то говорио, кад они то кажу.

Водитељ: Управо сам то хтео да вам кажем. Како онда немају простора на телевизијама...

Александар Вучић: Нисте ме разумели. Они не кажу да су Срби. Како може да каже господин Шоћ да је Србин, ако је господин Шоћ био један од лучоноша...

Водитељ: Господине Вучићу, господине Вучићу, у Скупштини Црне Горе, ја не стављам знак у ком смислу је то рекао, али господин Шоћ је рекао да је он Србин и да жели повраћај, тако да кажем повратак Душановог царства.

Александар Вучић: Па добро, то је лепо, али ја се надам да Дукљанска академија нема никакве везе са Душановим царством. Пошто је одобрио стварање Дукљанске академије, и то као министар у Влади Мила Ђукановића. Чекајте, јесу ли то Срби, ако ми дозволите, ја управо о томе говорим, ја говорим о једној глобалној превари која постоји и у Србији, а о томе можемо касније да говоримо, мислим да би било интересантно нашим гледаоцима. Ви кажете да је то српска странка, по чему? По томе што је била у коалицији са Либералним савезом, је ли то истина? Који то Србин може да буде у коалицији са сепаратистима, отвореним сепаратистима. Што се лажемо, што да кријемо, они кажу наш је програм...

Водитељ: Да вам нешто кажем о Либералној странци, признаћете, има константну...

Либерали сепаратисти

Александар Вучић: Па има, па ја не нападам Либерални савез због њихове недоследности, ја их нападам због сепаратизма. Ја вас питам, како може неки Србин да иде уз некога ко је сепаратиста? А ишли су у коалицију, у коалицију са сепаратистичким режимом Ми-

ла Ђукановића, је ли то тачно? Ево, основали су Дукљанску академију. У њихово време је основана, односно правно заснована ова секта Мираша Дедејића и тако даље.

Сада ћу вам прочитати из часописа "Исток", за који мислим да је једини у коме може нешто релативно нормално да се прочита и о српским радикалима. Прочитао сам како је Шоћ одбио да региструје удружење за неговање традиције војночетничког покрета војводе Павла Ђуришића. А слушајте образложење, молим вас, по оцени овог министарства упис овог удружења у регистар невладиних организација значио би оживљавање једне идеологије, односно покрета који је током Другог светског рата био у служби окупатора и који је у тој служби на овим просторима проузроковао по основу вере, расе и идеологије доста несреће народима Југославије. А шта су, црнци јурили, на основу расе? Вама је смешно, али ја вас питам јесу ли црнци јурили или Индијанце или кога? Па какво је то образложење?

Водитељ: Једну ствар ћу да вас питам. Ја сам армију служио у Србији. Морам признати, дакле, нећемо се спорити никада око тога, провео дивних година дана у Крагујевцу и у Смедеревској Паланци. Имао сам случај, када сам идући на стражу у 4 ујутру наишао на једног старину који нам је понудио онај топли хлеб и то са кајмаком, испод сача, вероватно сте пробали специјалитете из тих крајева.

Кажем, па добро зашто сте добри овако према војсци, пошто је једна изузетна доброта показана тада. А он каже, е мој сине, овуда је пролазио Калабић. Ја знам ко је био Калабић, знам из историје. Реците ми зашто се српски народ, мислим на Шумадију, изворипште право српства, плашио четника?

Александар Вучић: Да ли ви то озбиљно? Морам вам нешто рећи. Прво, ја нисам, наравно, неко ко би данас причао о четницима и партизанима, јер мислим да је то време прошло и не мислим да то нарочито интересује наше грађане, јер бих волео да никада до таквог братоубилачког сукоба није ни дошло. Али ћу вам рећи да се у Шумадији много више плаше партизана, јер знају шта су радили, посебно ако хоћете шта су комунисти радили по окончању Другог светског рата. Па немојте да причамо о пасјим гробљима у Црној Гори, да не говоримо о ономе што је радио Милош Радовић и што су радили други, који су данас блиска родбина председника Савезне Републике Југославије итд.

Кад споменуште Момира Булатовића, он такође није рекао да је Србин, већ је рекао да је Црногорац, али се истовремено позвао на нешто што ја нисам могао да прихватим у том тренутку, а то је разговор са Милованом Ђиласом, човеком који је уништио све што је српско, који је лучоноша уништења српског народа, не само у Црној Гори, не само и онај који је заслужан за пасја гробља, већ онај који је дозволио односно који је захтевао да се Барања издвоји и припоји Хрват-

ској, а никада до тала није припала Хрватској.

Не заборавите да је чак и по хрватском комунистичком попису из 1981. године, тамо живео безмало једнак број Срба и Хрвата, плус Југословена. Значи, по тим лажираним, фалсификованим пописима, ни по ком основу то није могло да припадне Хрватској. Шта су све чинили по Црној Гори, можете да мислите.

Да не причамо о много гoroј варијанти оних који такође заборављају да су Срби и уопште више не помињу српство а представљају се и покушавају од Срба у Црној Гори да добију гласове, као што су ови из СНП-а. Хоћете пример, тамо више нигде не говоре о Српској православној цркви, говоре о Митрополији дукљанској, Митрополији црногорској, а зашто? Зато што желе да направе

Ја нисам неко ко мисли да ће данас у Црној Гори Српска радикална странка добити више гласова од рецимо ДПС-а или СНП-а, или било које од тих великих странака, али мислим да то у овом тренутку није нарочито битно. Мислим да је много важније да ми народу кажемо нашу идеју и да се боримо за сваки глас. Да покушамо да постанемо парламентарна странка, и да у Скупштини заступамо интересе српског народа, а не да се сваки пут плашимо како ће неко реаговати, на шта ће реаговати, јер идеологија је оно што је суштина.

Не заборавите, ми смо у Србији почели од један кома нешто процената, 1991. године. Недуго затим, неколико година затим, били смо најјача странка у Србији. А какво је сада стање у Србији, после огромног разочарења у ДОС-ову

ре или нека роба то све иде у општу потрошњу. Уопште не иде у производњу. То је суштина, ништа не иде у производњу.

У Црној Гори данас, као и у Србији, ниједна фабрика не ради боље. Је ли то тачно? Да ли знате неки пример неке фабрике која ради боље? Нема. Зато што нико не жели да производи, нико не жели да допринесе народу Црне Горе. Не интересује то Американце.

Знате шта интересује Вилијема Монтомерија: контролишем Србију, могу да зазвоним Зорану Ђинђићу кад хоћу на врата и да му кажем шта да ради. Да ухапси Миломира Стакића, па да га проследи у Хаг, или неку другу злочиначку меру да предузме. Могу да одем код Мила Ђукановића кад хоћу, да тражим од њега шта хоћу, али, истовремено, са-

Медијска хистерија против српског народа и српске државе

неку врсту конфедералног односа, по коме би могли да кажу: е па добро, то није Српска православна црква, него је то нека црногорска.

Српска православна црква – суштина бића српског човека

А како би то могли другачије да оправдају, ако сви кажу да су Црногорци по националности. А Српска православна црква је не само симбол већ стуб, суштина бића српског човека. А они избегавају да то кажу, јер им се чини да то данас није политички популарно. Ако ћете ви због политичке популарности, због тога што ћете добити један глас мање или више да мењате свој род, своје име и презиме, е онда се политиком лоше бавите, онда то није политика. Ми то добро знамо.

владавину. Да обавестимо гледаоце, одржани су неки локални избори у Кикинди, и на још неколико бирачких места, локални избори за месне заједнице, ДОС је пао за трећину у односу на децембарске изборе, зато што је дејство преваре прошло, и то је оно у шта се ми уздамо. Уздамо се у нашу идеју, у нашу идеологију, у истину. Кад тад то мора да победи.

Ми смо добили већ дупло више гласова него у децембру. Са 11 на 23 процента, рецимо, немојте ме држати баш за 0,5 процената, али то је отприлике толико. Дакле, народ у Србији је већ то почео да препознаје. Од обећаних 6 милијарди, наравно, ништа није дошло, као ни у Црну Гору, осим за криминалне, мафијашке послове, ни за шта друго. Нема озбиљних пара, или ако дођу неке па-

да могу да идем и код Пеђе Булатовића, кога више, наравно, ништа српско не интересује. Могу да му кажем шта треба да буде, а он ће да мисли да постаје неки велики Европејан.

Рећи ћу вам нешто тим поводом, једини протест који је америчка амбасада упутила нашем СМПП-у, претходних година, мислим чак претходних 10 година, јесте протест због мог понашања, зато што сам одбио 10 пута званично упућен позив Ричарда Мајлса и Дагласа Дејвидсона да се са њима сретнем. Уопште нисам желео да разговарам са њима, јер сам ја знао о чему они желе да разговарају. А ја не желим о томе да разговарам.

Мој одговор је био, односно моја секретарица им је дала одговор, хоћу разговараћу о нашим законима, разговараћу

о свему што се дешава у Србији и Савезној Републици Југославији, али ако ви будете желели да са мном разговарате о мојим примедбама на законе Сједињених Америчких Држава. То је ваљда нешто што је нормално. Ја сам тиме штитио интегритет и суверенитет моје земље. Ја сам се тако понашао. Не може он да се понаша према мојој земљи као да је колонија. А они су то научили.

Испричаћу вам један детаљ. Знате како они разговарају са њима? Ови код којих долази Монтгомери су толико снисходљиви према њему, само што му руке не љубе. А они нормално разговарају са вама уколико сте потпуно кооперативни, како они кажу, тј. послушни, а ако нисте, ако кажете на мислимо мало другачије, они почињу да вичу.

Они не могу ни нормално да разговарају са вама. Он, макар био метар тридесет и два сантиметра, урлаће на вас зато што мисли да може да ради шта хоће. И немојте у ово да сумњате јер сам као министар информисања имао своју службу која је присуствовала таквим разговорима других званичника, па знам да су се тако понашали. И то је суштина. То је наш јад и чемер, да смо ми дочекали, ако хоћете, да у обе федералне јединице имамо такву власт која испуњава све налоге неких других сила, а да од тога нема ама баш ништа. Ево, подсетићу вас, пошто су причали много о тим парама и бољем животу...

Водитељ: Молим вас, господине Вучићу, наравно сложићу се да је веома интересантна прича, али, када помињете Србију и Југославију, ако узмемо у обзир да је Србија увек била жртва прављењем пројеката Југославије, зашто Срби жале Југославију? Ви сте рекли да је, колико сам схватио, да је у Титово име, у Титово вријеме, у доба комунизма оvdје највише уништаван српски народ. Сложитеће се надам се...

Александар Вучић: Ваљда ту нема сумње.

Водитељ: Можете ли ми рећи једну ствар - ко је Титу ту највише помагао?

Александар Вучић: Па Срби, Срби. Ако ме питате ад персонам да говорим, можемо о многим да говоримо, то су Срби били, пре свега Срби, па није тешко пронаћи такве. Па погледајте данас у Црној Гори, унуци или синови српских јунака, постали су највећи сепаратисти, од овог Илићковића па надаље. Погледајте шта се све дешава... чекајте шта то значи, да не поменемо никога, поменуће они мене. Ако хоће да дође на телевизијски дуел било где, ја сам расположен у сваком тренутку, али ја сумњам да ће до тога доћи пошто то њима не одговара.

Али, суштина је у следећој ствари: испитајте да ли је истина, у ствари, да ли је могуће да увек постоји нека завера против Срба. Ја ћу вам рећи да није у питању никаква завера, већ је то нешто што је потпуно логичан стратешки и политички интерес великих сила.

Наравно, било је много наших грешака, рецимо формирање заједничке државе Краљевине Срба, Хрвата и Словена-

ца. А француски министар Клемансо је нудио Србима да кажу докле хоће да буде Србија. Могли смо да узмемо шта смо хтели, али, као члан масонске ложе, и краљ Александар је тада одлучио, ја желим да владам што већим простором, па ћу да створим Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца, касније Краљевину Југославију.

Дакле, било је ту много наших грешака, али немојте заборавити да су и Коминтерна и западне силе, после Другог светског рата, све што су чиниле, чиниле против српског народа. Сада ћу вам навести неколико примера који су невероватни. Знате ли да вам нигде у свету нико неће рећи да зна шта је било у Јасеновцу, а Јасеновац је једно од највећих стратишта свих времена у свету.

Тамо је страдало 700.000 Срба, неколико хиљада Јевреја и Рома, али никада нећете чути да су тамо страдали Срби, него ће се рећи тамо су страдали Јевреји и Роми и Срби, као да су сви важнији од Срба, а Срби су кужни. Мени је цела фамилија у Јасеновцу завршила. Кад кажем цела фамилија, очев отац не познаје ни оца, ни браћу рођену, ни стричеве, ни деду, нити било кога другог.

Кад смо већ код тога, кад говорите о тој завери, сви у Црној Гори причају о некој срамоти око Дубровника, страшно шта је наша војска чинила. Па шта је чинила наша војска? Радила оно што је по Уставу и закону морала да ради, шта је ту било погрешно? Да ли је и ово било погрешно, ево вам данашње Вијести, извините молим вас, ја ово морам да покажем гледаоцима. Кажу данашње Вијести како су страдали црногорски резервисти, како су мучили момке из Црне Горе који су мобилисани по Уставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Не заборавите, то је лекс супериор, то је највиши правни акт једне земље. Понашали се по законима и по Уставу ове земље, бранили своју земљу, бранили свој народ ако хоћете, тако се понашали, мучиле су их усташе на зверске начине су их мучиле. Ево данашње Вијести, Вијести Мила Ђукановића то објављују. Па да ли се због тога Мило Ђукановић извињавао, је ли због тога што су им секли прсте, је ли због тога што су их мучили, је ли се зато извињавао Хрватима, због чега, због тога што су побили 700.000 Срба у Јасеновцу, зашто се извињавамо, усташком поглавнику Стјепану Месићу. Ваљда вам је позната она његова реченица да је он најзадовољнији што је завршио посао око уништења Југославије.

Водитељ: Господине Вучићу, имам једну интересантну информацију везану за рат у Словенији, када је падала одлука да се повуче војска, Васил Тупурковски и господин Месић били су зато да војска тамо остане. Сви остали су били против...

Александар Вучић: Како нас је волео Месић, то је чудо једно. Морам нешто да вам кажем, а да вас питам, а шта ће наша војска у Словенији, шта ће Срби у Словенији, јер имамо неке нерашчишћене односе...

Водитељ: Ја ћу се сложити са вама у неким стварима. Зашто на почетку рата једноставно није одређена граница за коју сте, за коју сте се ви залагали, Карловац, Карлобаг, Огулин ако се сећате. Зашто се једноставно није повукла граница и стало иза те границе? Није требало ићи на Дубровник. Ја се сећам наслова "Ослобођен тата", а ја узнем статистичке податке...

Александар Вучић: Па то је био добар наслов...

Лажним обећањем тешким 6.000.000.000 долара ДОС преварио и обогатио Србе

Историјска повезаност Србије и Црне Горе, доведена у озбиљно питање погубном политиком сепаратизма

Водитељ: Чекајте, статистичке податке и видим тамо деведесет посто Хрвата...

Александар Вучић: Стварно, а колико је Срба било у Книну, колико је Срба било у Книну ја вас питам.

Водитељ: Зашто Срби нису бранили Книн, зашто Срби нису били у Книну...

Александар Вучић: Па српски радикали су били у Книну.

Водитељ: Господине Вучићу, зашто је у Београду била општа лумперајка од музике новокомпоноване и тих ствари, док су се оне нечасне...

Александар Вучић: То није тачно. То је било на државној телевизији...

Водитељ: Избегличке колоне, док су их Хрвати бомбардовали...

Александар Вучић: Ја сам вас пажљиво слушао, ако ми дозволите. Када је падао Книн, Војислав Шешељ и Тома Николић су били у затвору. Ја сам био сам, унутар посланичке групе Српске радикалне странке. То су били страховити притисци, и нико од нас није...

Водитељ: Од кога притисци?

Александар Вучић: Од тадашњег режима, из Београда.

Етничке границе српског народа

Водитељ: Како сте онда ишли у коалицију са њима?

Александар Вучић: Ако дозволите, једну по једну ствар да вам објасним. Пошто је вама логично да неко у коалицију иде са Либералним савезом Црне Горе, а затим да иде у коалицију са СНП-ом, а претходно са ДПС-ом и тако даље, а ово вам није логично, ја ћу вам то објаснити.

Дакле, шта је суштина око Книна? Суштина је да је било великих проблема када се говорило око те границе Кар-

лобаг, Огулин, Карловац, Вировитица. И ви и многи други, тако ми се бар чини, можда грешим, помало подмешљиво говорите о томе. Зато што не знате да то није граница Српске радикалне странке. То је граница Лондонског уговора из 1915. године. То је оно што се предвиђало, и оно што је требало да припадне српском народу. Ако хоћете, то су биле највећим делом етничке границе српског народа.

Зашто то не би било српско? Ако има право неко да изађе из међународно-правно признатог субјекта, каква је била СФРЈ, да је напусти противправно, сепесијом, зашто они не би имали јаче право да остану унутар међународно правно признатог субјекта каква је била СФРЈ, а Срби су само то хтели. Говорите о Карлобагу. Нисмо били у Карлобагу, али смо били у Обровцу, на неколико километара од Карлобага. Многи су Срби изгинули у казаматима у Карлобагу. Нисмо били у самом Карловцу, али смо били у Турњу, на километар од Карловца. Нисмо били баш у Вировитици, али у Воћину смо били на неколико километара од Вировитице. И данас у Огулину имате 25 посто Срба.

За српску слободу је изгинуло преко 360 добровољаца Српске радикалне странке. Три стотине шездесет младих људи који су положили своје животе на олтар отаџбине. То су најхрабрији српски синови. Скромно, онолико колико можемо и данас водимо рачуна о тим породицама.

Водитељ: Господине Вучићу, ја кажем слава им.

Александар Вучић: Али вам кажем, то је оно што смо ми могли као опозициона партија да учинимо. Питате ме зашто смо после три године ушли у коалицију? Одговорићу вам, али претходно да

вас питам: да ли је неко некада за вас објавио да сте некога убили у новинама? Не? Како бисте се осећали? Да Вијести објаве преко пола стране "Марко Новаковић убио тог и тог"? Осећали бисте се ужасно. Ја то знам, јер знам кад су били Воја и Тома у затвору и знам колико сам мука имао, јер нигде ми није дао нико да одговорим, нити да кажем једну једину реч, било шта да кажем, вођена је најстрашнија хајка.

Када сам вас питао за убиство, то је зато што су измишљали и убиства, па су рекли да је Војислав Шешељ масакрирао Паску Јовић, а испоставило се, двојица се потукла око жене па је тако завршено. Али то је изашло три дана пред изборе. Па, Војислав Шешељ убио Ђурувију?

Водитељ: Па како га убио, а није у затвору?

Александар Вучић: Па наравно да није! Наравно да није! То и они знају. Али морају да лажу, и после свега тога ми смо ушли у коалицију.

Дакле, ми смо ушли у коалицију са СПС-ом. Зашто? Зато што је било угрожено Косово и Метохија, то је важније од било чега другог. Зато што би ове америчке странке дошле на власт раније и дали би им све, као што ће им дати и овако. Хапшење Срба би почело три године раније уместо што је почело данас. Да је било мало више памети не би се то ни данас дешавало. Али, данас народ види све преваре. Од силног легализма Војислава Коштунице остало је то да се противуствано учлањујемо у Уједињене нације и при томе ћемо да плаћамо ратну одштету Хрватима и Словенцима, то пише у члану 78 ставу другом Устава СРЈ, који је погажен брутално.

Пуштена је Фљора Бровина из затвора, пуштен је криминалац Богољуб Ар-

сенијевих Маки из затвора, и многи други који већ чине кривична дела на слободи, после доношења Закона о амнестији уз помоћ СНП-а, који је, узгред, био против тог Закона у Црној Гори, пушгени су терористи. Они ће рећи нису терористи, тачно је, нису терористи, него они који су за још теже кривично дело осуђени, то је удруживање ради непријатељске делатности и због насилног рушења Уставом утврђеног система.

Дакле, то су једини њихови потези и то што су измислили нацију Бошњаци. Па је Кошгуница признао. Ето, то су ти вајни резултати и то што су порези троструко увећани. Сећате се, извините само кад говорим о тој глобалној превари, сећате се написа у новинама сваки дан.

"Шешелева такса", за све у овој земљи крив Војислав Шешељ само зато што ваљда има леђа, плећа, па све то може да издржи. А знате шта је сад са тим порезима и таксама? Сви удвостручени и утростручени. Она такса за мобилни телефон, ако се сећате, није више сто динара, него је двеста динара. А струја скаче за 150 одсто. Уводе се неки нови порези, на чамце, на бицикле, на разна чуда. Али вам говорим, нису они за то ни заслужни ни криви. То је споља све вођено. То је све споља рађено и све споља чинено.

Нажалост, наш народ који смо упозоравали, и у Србији и у Црној Гори, о свему што ће се дешавати под режимом сепаратисте Мила Ђукановића, наш народ нам није веровао ни у Србији ни у Црној Гори. Наш народ је морао да прође све, морао да прође кроз све то да би се у то уверио. Као што се уверио народ у Румунији, па видели сте како је прошао њихов човек Илијеску, једва је цензус, није ни цензус прешао, девет, девет посто, Константинескуов човек није ни девет посто гласова добио.

Видели сте како су прошли у Молдавији, и свуда ће тако проћи, свуда ће они изгубити, али, нажалост, ми ћемо изгубити, вероватно, и државу и много тога, уколико народ то не схвати раније, па и даље буде указивао поверење Ђукановићу или некима који су наводно против њега, исти су као он, или ДОС-у у Србији. Видим да се у Србији то брже мења. Надам се да ће тако ићи и у Црној Гори.

Глобална превара ДОС-а

Водитељ: Глобална превара. Поводом овога што сте рекли интересује ме само једна ствар: "Како је ДОС, по вама засновано на једној великој превари, успео да добије поверење?"

Александар Вучић: Па веома једноставно. Одавно се већ води жестока кампања. Негде годину дана по потписивању Дејтонског споразума води се жестока кампања против Милошевића и против свега што је српско у Србији. У Србији су стално осуђивали да нема медијских слобода, а контролисали су много већи део медија него што су контролисали СПС и ЈУЛ. Имали сте црвену "Борбу" која је имала 3.000 тираж, дакле није по-

Филип Вујановић:
опасно манипулисање вољом народа

стојала, "Политику" и "Новости" које је контролисао, највећим делом СПС.

Закон о јавном информисању

Водитељ: Имали сте Закон о информисању.

Александар Вучић: Шта фали том Закону о информисању? Кад већ то помињете, док је он важио нисте могли да оптужујете некога за убиство без разлога. Сада то чине сваки дан. Суде људима да не знају за шта суде. Па један дан чујете изнето злато на Кипар. Па извините није изнето злато на Кипар, па други дан изнето је у Лондон, па извините није изнето у Лондон.

Водитељ: Јесу ли то новинарске патке?

Александар Вучић: Искрено, стварно то не знам. Јер се тиме никада нисам бавио, нити су то икада рекли за мене или било кога у Српској радикалној странци. Али, то већ постаје прилично смешно. Цела та прича постаје трагикомична. Све постаје трагикомично. Један дан, можда сте то прочитали у "Блицу", између осталог кажу: "Александар Вучић није вратио мобилни телефон". Ја ништа не кажем. Сутрадан у новинама кажу: "Извините сазнали смо наканадном провером да је Александар Вучић вратио мобилни телефон." Па кога то интересује. А, тог дана су погинула три војника. Политика пилићарења, кокошарења то је та врста глобалне преваре. Народу баци коску да глође пошто нема шта друго.

Слушао сам ту неке даме које су представљале неке политичке партије у Црној Гори. Једна од њих каже: "За све ово нам је крив Слободан Милошевић." Па како, за шта? То је та глобална превара која постоји у Црној Гори. Погледајте, баците коску народу. Имате кривца. Убијте га. Расстргните га. Само о њеми мислите. Кад ће да се ухапси Вучић? Кад ће да се ухапси овај? Кад ће да се ухапси

онај? То за нас више не смеју ни да говоре јер баш нас брига за то.

Уопште, ми им се супростављамо свуда и на сваком месту. Само је то питање. То је тај трик. Реците народу да прича о глупостима. Пада Југ Србије. На југу Србије се решавају проблеми од када је ДОС на власти, од 21. новембра, од 5. октобра је преузео власт.

Обмане Небојше Човића и Зорана Живковића

Водитељ: Да али, господин Човић је на југу Србије.

Александар Вучић: То је највећа катастрофа за Србију. Па, јесте ли чули шта је рекао, измислио нешто што до сада, чини ми се, нико није измислио. Да није трагично било би смешно. Рекао је, нису ова два војника, који су, узгред, како чујем, из Црне Горе из Седмог батаљона, нису они отети, они су задржани. Замислите, нису они отети, они су задржани. Ко их је задржао? Како их је задржао?

Водитељ: Видели смо како су их задржали. По њиховом изгледу.

Александар Вучић: Видели смо, наравно, по њиховим лицима, по масницама и тако даље. То показује да то већ нису нормални људи, због своје осиноности и бахатости. Али, то је та лажна прича.

Навешћу вам један сјајан пример преваре. Падају подручја, територије на југу Србије, а савезни министар унутрашњих послова, Зоран Живковић, заказује ванредну конференцију за новинаре. Ви мислите он ће да говори о југу Србије, о тим проблемима. Изгубили су поверенитет на 500 квадратних километара. Кад он говори о томе како Маргит Савовић није вратила један пиштољ. Један пиштољ није вратио не знам ни ја ко већ, да ли покојни Зоран Соколовић, видите какав је то криминал био у редовима бившег режима. Али народ то почиње да схвата.

Исто је у Црној Гори. За све што не ваља, кад радници немају добре плате, кад фабрике не функционишу, од пољопривреде више ништа нема, а Мило Ђукановић ће да измисли и да каже: "Ето, за то је крива Србија", крив је овај, крив је онај и увек ће се пронаћи неки кривац. Народ мора да има некога кога ће да оптужује, кога ће да окривљује за све, да би му на такав начин било у неком смислу, психолошки лакше. То је један одличан трик, то је Запад одавно смислио, то су свуда проводили.

Водитељ: Хајде да кажемо сада ово, када је везано за политичку сцену у Црној Гори. Нисам, господине Вучићу, баш сигуран да се оптужује Србија за све зло и за све што не ваља у Црној Гори. Али сам ово хтео да вас питам, пошто се са доста еуфорије, морате признати, и овде у Црној Гори дочекала смена господина Милошевића и долазак на власт господина Кошгунице, и других који се овако, мора се признати, башкаре овде код нас по Црној Гори.

Посебно господин Ђинђић, он страшно води Свети Стефан и ово приморје. Али добро, дошли су на власт. Мене ин-

тересује, има ту један дуг прелаз, да ли се ДОС снашао у нечем таквом, као што је вођење државе?

Неспособна ДОС-ова власт

Александар Вучић: Не. Они уопште не знају чак ни да владају. У ранијем комунистичком систему постојали су, знате, они ситни функционери, службеници, чиновници који су знали функционисање државног апарата.

Водитељ: Зар господин Ђинђић није управо такав?

Александар Вучић: Не. Знате зашто не могу да се снају? Зато што су много лагали, а кад много лажете народ, и кад дајете таква обећања која су потпуно не-реална, онда се то претвори у своју супротност. И сад већ људи не само да не-годују, као што и ви то знате, већ је то готово отворена побуна. Али ми немамо никакву подршку медија у Србији. Данас у Србији, у њиховој наводној слободи, не постоји ниједна новина која је другачија. Ево, нема данас Закона о информисању. Кажите ми, која је то новина данас опозициона у Србији? Да ли знате неку? Нећете их наћи, нема их.

Тачи би гласао за ДОС и Мила Ђукановића

Водитељ: А да ли имате приступ?

Александар Вучић: Немамо. Имамо приступ на кашичицу, да би они могли да кажу ето, било их је помало. А таман имамо приступ колико имамо и овде у Црној Гори, а тамо смо највећа опозициона странка, по свим истраживањима, а иначе смо били други у Војводини, други у Новом Београду и Земуну, као највећим општинама, значи, иза ДОС-а, други на југу Србије. На југу Србије смо били други свуда, и на Косову и Метохији смо били други, иза социјалиста.

У неким општинама смо победили, као што је Обилић, ту смо били први, али ДОС је свуда био последњи на Косову и Метохији. Нигде нису били други, свуда су били трећи. Иако, као што видите, целокупну политику на Косову и Метохији воде они. Од Момчила Трајковића, Оливера Ивановића, све су њихови људи. За њих нико доле од Срба није гласао. Можда би понеки Шингар, ако би дали Ханшиму Тачију да гласа, гласао би за њих. Можда би иза Мила Ђукановића гласали да могу, али другачије неће. Јер ако им дође Ферхад Диноша са својом листом...

Водитељ: Да.

Александар Вучић: Он се презивао Дуљајевић, или како већ. Сад је Диноша. Променио је три презимена, како чујем. Може и четврто, па да гласа за ове, за ДОС.

Водитељ: Да. Добро. Ја бих сада вас питао следећу ствар. Господине Вучићу, када сте помињали долазак ДОС-а на власт, није тајна, да је ипак на Западу, да кажем новинарски, ДОС препознат као та демократска...

Александар Вучић: Ма, то је смешна прича.

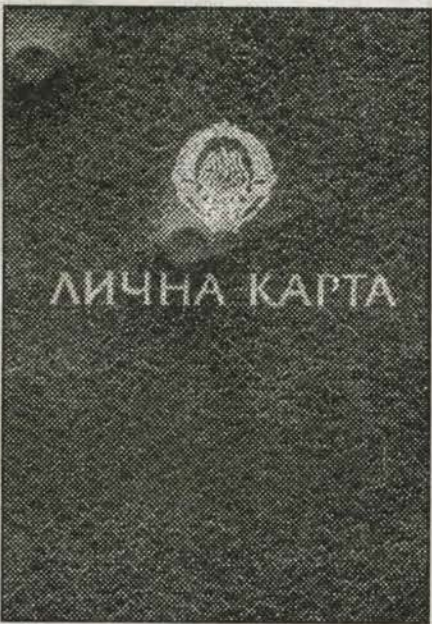
По америчке инструкције у Мађарску

Водитељ: Ја ћу рећи како је формулисано. Чак су постављени и неки кампови у Мађарској за обучавање, је ли тако?

Александар Вучић: Да, они су ишли редовно у Будимпешту, као што су ишли редовно на Свети Стефан и у Хернег Нови. И тамо је долазио онај Џејмс Робинс који их је прикупио и онда им је издао наређење ти Ђинђићу неш да радиш то, ти неш то, Коштуница ће да вам иде као кандидат за тако нешто, овај четврти ће то и то да ради, у Будимпешти су...

Водитељ: Али, ако су их тако подржавали, зашто их Америка и Запад не подржавају?

Александар Вучић: Зато што су они улагали паре да никад више не би морали да се боре и да улажу паре. Они су њима дали новац као што су дали и Ђу-

Мило опет спрема изборну крађу, фалсификовањем личних исправа

кановићу да на оним ранијим изборима као њихов човек победи, али више му неће давати, осим колико толико неке црквике да се одржава на власти док им је потребан. Сад видим да им је и Пеђа Булатовић једнако драг.

Дакле, они су давали те паре да више никада не би морали да дају.

Видите у чему се састоји њихова помоћ, не знам да ли сте читали то што је наш члан Председничког колегијума, др Станко Студен, рекао у последњем "Сведоку", не знам да ли "Сведок" долази овде. Говорио је о овој сојиној сачми, о такозваној лудој соји. И он је о томе говорио на врло стручан начин. Он је човек који је у Русији предавао на Универзитету Ломоносов, на многим најистакнутијим универзитетима у тој великој земљи, зато што је стручњак за биологију и пољопривреду и то све добро зна. Они нам дају генетски модификовану соју, која може бити опаснија чак и од атомске бомбе.

Али, паре не дају. Што да дају паре, кад су давали у кампањи. Дали су им у кампањи 100 милиона, неће више да троше. Не пада им на памет. Нису они обављали тај посао да би давали, него да би узимали паре. Али има ту нешто што је много већа опасност. Увозом генетски модификоване соје и прехраном у нашој сточарској производњи, ми више никад никоме нећемо моћи да извеземо ништа. Више никоме нећемо моћи...

Експерт Г17 четрнаест година студирао

Водитељ: Али, ко је примио...

Александар Вучић: Примили су амерички агенти, примио је овај нешколовани Витошевић, ви га знате из Чачка такође, пред емисију смо разговарали, који је 14 година студирао и то је сада експерт Г17. Паметан је, 14 година је студирао. И сад ће он мене да учи, ја био одличан студент, сад ће он мене да учи о овоме или оном.

Водитељ: Савезна Влада ради, господине Вучићу, свој посао. О томе не прича.

Александар Вучић: О чему?

Водитељ: О генетски модификованој...

Александар Вучић: Не прича ни о чему. Па, да ли ви знате о чему причају? Јесу ли ишли у Америку, погледајте какво је то понижење за савезну државу. Због чега су то радили уопште, само се додворавају а погрешно то раде. Отишао је савезни премијер у Америку и није га примио Колин Пауел, иако су спљосни послови ингеренције и прерогативи власти савезне државе, је ли тачно?

Водитељ: Апсолутно.

Александар Вучић: Отишао је, није га примио Колин Пауел. А морао је у најмању руку као председника Владе да га прими Колин Пауел. Отишао је Ђинђић као председник федералне јединице, примио га је Колин Пауел. То је понижење за нашу земљу.

"Ђинђић отворени антисрбин"

Водитељ: Зашто господин Ђинђић није то рекао?

Александар Вучић: Чекајте, не могу ја то Ђинђићу да замерам, кад знам да је Ђинђић отворени антисрбин. Али мене чули Жижић, зашто је дозволио такво понижење. Додуше, више ме не чули ништа, кад видим да они хоће да конфедерализују српску цркву, па неће ни да помену име српске цркве. О томе вам говорим, то је наше супртинско понижење. Сви знају на ком нивоу ко може да буде примљен. Он је на најнижем могућем морао да буде примљен од Колина Пауела. А он ни случајно није хтео да га види. Али је зато Ђинђића хтео, као председника владе једне федералне јединице. И то вам назначавача какав је план Американаца. И то вам показује шта све Американци желе да учине и на који начин то желе да учине.

Водитељ: Како ви онда видите Савезну владу, господине Вучићу?

Александар Вучић: Како видим, мислите како могу да оценим досадашњи рад Савезне владе? Па ја бих волео да ми кажете шта су то урадили? Нажалост, ја не видим да су нешто урадили. Кад смо ми били део Савезне владе...

Водитељ: А брзо приманье у Уједињене нације?

Александар Вучић: Извините, а шта је то добро? Реците ми неку конкретну последицу која је по нашу земљу добра.

Водитељ: Ја бих могао навести улазак у Међународни монетарни фонд.

Александар Вучић: Па чекајте, а шта је то добро? Ја вас питам...

Водитељ: Па ваљда ћемо добити...

Александар Вучић: Нећемо добити, него ће нам само отети и уништити нас. Кажите ми која је то земља добила нешто од Међународног монетарног фонда? Али сад није важан Међународни монетарни фонд, хајде да направимо анализу тог уласка у Уједињене нације. Шта смо ми тиме добили, а шта изгубили. Добили смо ништа. Добили смо да се онај несрећни Горан Свилановић слика у Њујорку, да отпутује тамо, да може да се похвали, ето, како је путовао у Њујорк.

Никад се није ни налао да ће да отпутује, иако Грађански савез има много више симпатизера у америчком Конгресу него у Србији. И коју смо још корист имали? Никакву другу осим великих, великих недаћа. То је најозбиљнија и највећа грешка Коштунице. Рећићу вам зашто, само ако ми дозволите неколико реченица.

Ми смо се због тога одрекли континуитета претходне државе. Срушена је комплетна спољно-политичка позиција која је годинама грађена и брањена. Немојте да заборавите да ћемо ми због тога морати у сукцесији да дамо све Беопетрове пумпе, нека размисле сада ваши гледаоци, који иду за Србију, када прођете поред Беопетрових пумпи, то неће бити наше пумпе, српске, већ хрватске пумпе, због тога што је учињено. Говорим вам о чисто материјалном делу.

Хрватска је после тога већ покренула питање ратне одштете, и сада ћемо ми, због тога што су Хрвати поново хтели да побију све Србе које су могли, и због тога што су протерали стотине хиљада Срба са њихових вековних огњишта, да плаћамо ратну одштету, а због тог паметног потеза.

Босна и Херцеговина је такође тражила, да ли 28 или 30 милијарди долара ратне одштете, ваљда због тога што Срба више нема у Сарајеву и тако даље. А Сарајево је било други по величини српски град, већи од Подгорице, у претходној Југославији, већи од Новог Сада, већи од Ниша, по броју Срба. А више Срба тамо нема. И хоће да говоре о српским злочинима, а тамо је изгинуло 10 хиљада Срба.

Водитељ: Господине Вучићу, када причамо о овим стварно ујасним стварима, ја бих вас молио, уприте претом, метафорично у кривца, господине Вучићу.

Америчке

неоколонијалистичке амбиције

Александар Вучић: Рећи ћу вам, и то искрено, не може то на такав начин баш, али пре свега су то западне силе. Оне су то организовале, оне су нашле своје пионе, овде, у Србији, у Црној Гори, свуда. Ево, да вас питам, ваша телевизија емитује програм "Глас Америке". Знате ли чији је то програм?

Новинар: Упознат сам...

Александар Вучић: Упознати сте, али поставља се то питање. Ви емитујете програм који прави америчка обавештајна служба. Зашто не кажете грађанима Црне Горе, али ево прилике да се каже

делују на бираче, пропагандно, да утичу на њих, не би ли они у потпуности владали народима, не би ли од њих створили само једну колонијалну масу и ништа више. То је ваљда нешто што елементарна логика налаже. То је суштина. Ми смо са тим од почетка имали проблеме.

Ми смо Милошевића нападали и били са њим у најжешћем сукобу када је он сарађивао са Американцима, мислећи да ће га они нагло заволетати. Нападали смо увек власт у Црној Гори, оне који су са њима сарађивали, оне који им се данас додворавају. Причају о европској Црној Гори. То причају либерали и СДП, ДПС и остали сепаратисти, али то прича

Црна Гора: место где се чувала искра слободе Србинопе

грађанима Црне Горе, да је тај програм забрањен за емитовање чак и у Америци. Је ли то тачно? А знате зашто сам ја био прокажен? Да бих вам објаснио ту целу превару, зато што сам рекао Американцима у току рата и пред рат и после рата, после вашег напада на нашу земљу, не можете код нас да емитујете ваш шпијунско-пропагандни програм из простог разлога што ми не можемо наћи у Америци.

Дозволићу на државној телевизији Србије да то емитујете, уколико ми будемо емитовали на вашем националном каналу АБЦ-у Глас Србије, и ми да објашњавамо наше ставове по питању догађаја у Америци, као што ћете ви по питању догађаја у Црној Гори, Србији, или било где друго. Реципроцитет, то је ваљда елементарни принцип међународног јавног права. Ево, ја ћу сада магистрирати на међународном јавном праву, и знам да је то елементарни принцип у свим међународно-правним документима, али га се овде нико не држи, јер сви знају да треба да буду слуге, да треба да буду послушни.

Поставља се питање који је то њихов интерес да праве програм на српском језику. Они на такав начин покушавају да

сада, видео сам, и Предраг Булатовић и још неки. А ја сам живео у Лондону, радио сам тамо, тамо сам и неке школе завршавао, али шта то значи европска? Ваљда, пре свега, хоћу да то буде моја земља. Као ја нисам у Европи. Ви хоћете да то буде ваша земља, односно наша земља, што је иста земља.

Водитељ: Ово сам хтео да вас питам, само да се вратимо на кратко, али добро, волим што је овако жив разговор и комуникација, али прво да видимо графикон. Да ли сте за јединствену српску државу, да - 48 гласова, не - 95. У процентима 33,57 процената наспрам 66,43. Добро је.

Александар Вучић: Слушајте, имајући у виду како је жестока кампања против српског народа и шта се све дешава у Црној Гори, ја мислим да је то нешто што је прилично добар резултат, а сад... Надам се да је реалан.

Лаж и фалсификати ДОС-овог режима

Водитељ: Ја ћу вас сада питати, везано за Београд и Србију, оно што долази до нас, ја сам рекао да у Црну Гору дневно стиже 400 хиљада примерака штампе из Србије. Ади сам ово хтео да питам,

дакле да будемо упознати са дешавањима из прве руке. Међутим ово што је индикативно су нагле, велике оптужбе на рачун бивше власти. Ја ћу само поменути плачку, однешено злато, па онда отмице, политичка убиства...

Александар Вучић: Добро, али ту нигде радикале не помињу, нас низашта од тога не оптужују.

Водитељ: Али сте били, господине Вучићу, ипак сте били у власти. Хтео сам да вас питам, просто је невероватно, ако је истинито, ви као правник знате да је кривица тек када се докаже. Али, просто је невероватно да се један режим могао бавити тиме. Да ли сте ви упознати са овим? Барем у дјелићу?

Александар Вучић: Морам нешто да вам кажем. Када говоре о томе они то не приписују радикалима и знају, наравно, да никакве везе то нема са Српском радикалном странком. Чак то и не покушавају да лажу. Али, навешћу вам један пример. Сећате се у изборној кампањи, читали сте то у штампи као добро обавештен новинар, водили су жестоку кампању против Српске радикалне странке, кажу пример непотизма. Кажу Шешел запослио свог малолетног сина. Сећате се тога?

Прво, момак је запослен по Закону о радним односима, јер је имао већ више од шеснаест година, рекли су да је имао мање од петнаест, за плату од 1900 динара, као физички радник, јер отац хоће да га као поштеног човека, као поштеног младића изведе на пут. Они су нас за то нападнали, иако му Шешел није купио ни бутик, ни фирму, ни предузеће, него је радио као физички радник, веровали или не.

Али су зато оба детета Владете Јанковића у Лондону, стотину хиљада долара плаћају школовање, а он је велики демократа и они су фини. Сада ћу се вратити на те оптужбе. Ово сам вам навео као пример како су те лажи нишле и како је та превара ишла. Када говорите о свим злочиним који су се дешавали, ви знате да неке морате судски, правосудном пресудом да утврдите кривицу да би он био крив. Код нас у Србији се данас дешава нешто што ће се, чини ми се, дешавати и у Црној Гори кад Монтгомери буде рекао...

Водитељ: Надамо се да неће он одређивати.

Александар Вучић: Па сада одређује све. Не мислите ваљда да потезе одређује неко други. Ви се варате ако мислите да је Мило Ђукановић председник црногорске државе. Није. Вилијам Монтгомери је. Само му Вилијам Монтгомери дојави шта ће он да каже.

У сваком случају, суштина је у следећем. Ако је неко одговоран за то, имате судски поступак, кривични поступак. Завршите то па да видимо да ли је то тачно или не. Да ли се сећате да су рекли да знају ко су убили Славка Ђурувије, рецимо. Ко је одговоран за убиство на Ибарској магистрали, ко је отео Стамболића, све су рекли решиће у року од 15 дана, упознаће јавност, је ли тачно, јесам ли слагао?

Водитељ: Тачно.

Александар Вучић: Ко су те убице, да ли ви знате неко име? Ја не знам ниједно, ево још нисам чуо. Чекам да нас обавесте, пошто су тако рекли. Чекамо да видимо ко су ти. Али то показује једну страховиту неозбиљност. Знате која је

још лаж? Сећате ли се приче о атентату на Душана Михајловића? Је сте ли чули за то?

Наводни атентат на Душана Михајловића

Водитељ: Како да не.

Александар Вучић: Ја сам то рекао на телевизији Ју-инфо, пошто нас они ретко позову, али ми то искористимо понекад када ту прилику добијемо. Ја сам тамо испричао причу, пошто знам шта се догодило. Због једне девојке су се посађали, и то криминалци из ДОС-а. Извесни Миша Франкфурт је извадио пиштољ на неке друге због неке девојке Милице. Михајловић, који нема везе са целим случајем, случајно је био ту.

Водитељ: Ни са Милицом?

Александар Вучић: Па ни са њом. И она ваљда има укуса. А из све те приче медији су извукли причу да од њега направе хероја. Човек ни крив ни дужан. Нити је он рекао да је био атентат, нити било шта. Али ДОС-ови медији, проамерички медији, толико лажу да су и то били у стању да ураде. То је нешто потпуно невероватно. То су те приче.

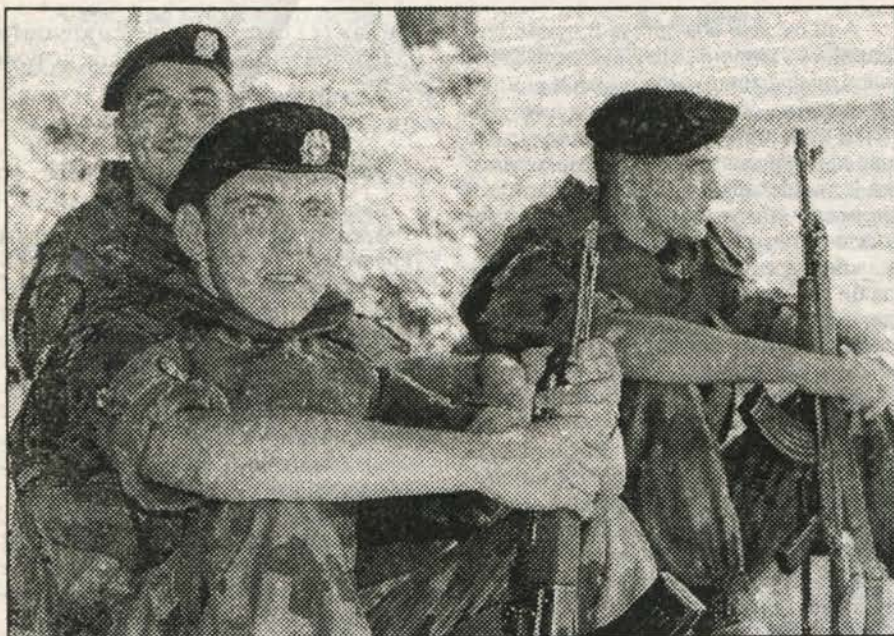
Знате ли због чега су ухапсили Драгољуба Милановића? Ухапсили су га због тога што је наводно он одговоран за убиство 16 људи у Радио-телевизији Србије. Ово је веома важно питање, јер оно показује њихов метод рада и деловања.

Водитељ: Само бих ја ту да се умешам. Господине Вучићу, да ли мислите да је ипак био обавештјен, да су обавештјени...

Александар Вучић: Господине Новковићу, моја мајка је била те вечери у

Уласком у Уједињене нације одрекли смо се континуитета са претходном државом, што је највећа Коштуничина грешка

Црногорцима је некада био понос
слати синове у војнике, а сада је, нажалост, реликт прошлости

Радио-телевизији Србије, ако нисте чули. Моја мајка 30 година ради у РТС-у. Она је била дежурни новинар те ноћи. Она је случајно преживела. Болује од ангине пекторис. Једва је преживела. Када су ракете пале, бачена је на други излаз. До те собе су ракете погодиле. Случајно је преживела. Мајка ми је била тамо, а ја сам био министар информисања. Ја им то кажем у скупштини и кажем: немојте да лажете, да хапсите невине људе због тога, а они изађу и кажу - Вучићу нису тебе обавестили.

Али, НАТО зликовца, Хавијера Солану, прима Коштуница, за кога се зна да је наредио бомбардовање, не сумња се, него се зна, је ли то тачно. За њега се зна да је наредио бомбардовање. Постоји правоснажна судска пресуда којом је осуђен на 20 година затвора, која је замена за смртну казну. Црвени тепих му постављају Коштуница, Свилановић, Ђинђић и остали. А зато је Милановић у затвору. Знате ли због чега су проширили...

Црвени тепих за Хавијера Солану

Водитељ: Нису били ту...

Александар Вучић: Знам, па и Ђукановић и Шоћ и остали црвене тепихе постављају Хавијеру Солану, знам ја то, није то ништа различито.

Сада му је проширена та оптужница, вероватно да до вас то не стиже. Да не улазим у то што су тражили злоупотребу службеног положаја, што су све ситуација кривична дела, због којих не може да буде у притвору, знате шта су нашли као разлог да остане и даље у притвору, после месец дана притвора? Нећете веровати. Они чекају да им се као сведоци у истражном поступку јаве Карла дел Понте и Лиржи Динстбир. Да они потврде да је Милановић знао. Има ли већег лицемерја? Можете да мислите на шта је наша земља спала, и савезна држава и

све остало. Погледајте у какав смо се јад и чемер претворили. Шта смо дочекали.

Водитељ: Да се вратимо агресиви на једну суверену земљу, ја то тако сматрам, али није ли Југославија једноставно дала тим људима добар повод да реагују на онакав начин, за који ја сматрам да је погрешан, али да ли је добро дала повод да се то тако ради?

Александар Вучић: Господине Новоковићу, ви злочин против једног народа сматрате погрешним?! Ви кажете погрешно су деловали, па они су деловали злочиначки, они су овде у Муруну убијали људе, ни због чега.

Водитељ: Нажалост, али да ли смо ми, да кажем, дали њима један добар разлог?

Александар Вучић: Хајде, кажите ми који је то добар разлог?

Водитељ: Театрално наступање војске на Косову и Метохији. Да ли је спор са Албанцима на Косову и Метохији могао бити рјешен на можда другачији начин?

Александар Вучић: Некада се питам, пошто сам гледао ваше емисије и раније, и знам да сте образован и обавештен новинар, па се некада питам да ли се шалите. Да ли ћемо ми због агресивног наступа америчке војске у Аризони бомбардовати Америку?

Водитељ: Нисмо ми толико моћни.

Александар Вучић: Нисмо ми толико моћни. Да ли бисмо имали право?

Водитељ: Не бисмо, нису имали ни они.

Александар Вучић: Нису имали ни они, браво, али смо им ми дали повода?! Када говорите о принципу довољног разлога, у филозофији је познат тај принцип довољног разлога, још од Лајбница, он га је увео, али су га значајно унапредили Ниче и Хитлер. За све се пронађе принцип довољног разлога, за све. Наћи ћете Срби су криви, у Рачку су убили 30 њих. После се испостави да то није био масакр него борба, али прошло бомбар-

довање. За све се пронађе разлог, за шта хоћете.

Шиптарски тероризам има подршку Америке

Водитељ: Али су албански сепаратисти ипак имали некако...

Александар Вучић: Нису имали албански сепаратисти, немојте да правите од њих паметније него што јесу. Нису они ни толико паметни ни толико јаки. Суштина је у нечему другом - да су Американци водили такву политику. И неће сада Шиптари напасти, ови Диношини, Црну Гору, то је тачно да неће. Не зато што то они не би хтели, хтели би, али не могу да се рашире на неколико фронтова, то је једини разлог, због кога неће.

Али, сачекајте, поновиће се све оно из Брезојевице код Плава што се дешавало, мислим 28. јула 1944. године, због села Велика, када су убили тамо око 450 жена и деце и вешали на шљиве. Ви знате по Курану какве су разлике између вешања и свега другог. Е то су све чинили, и они би то чинили и данас. И немојте да имате илузију да то не би урадили, као што то раде у Македонији.

Водитељ: Господине Вучићу, можда би они имали вољу да то раде, али ја знам и за вољу која их доброно у томе спријечила.

Александар Вучић: Мислите?

Водитељ: Апсолуно.

Александар Вучић: Ја сам сигуран и ја бих волео да сте ви ту у праву, али вам кажем они би то урадили. Неће сада само зато што не могу на толико фронтова и немају америчку подршку за то, нису добили зелено светло за то. Па не мислите ваљда да они ово у Македонији раде сами? Не раде сами, раде уз америчку подршку. Сада се македонска влада ишчуђава, како је могуће да то они раде уз помоћ Американца, УНХЦР-а, ОЕБС-а и неких других организација. Никада то Шиптари не би урадили сами, већ то раде уз њихову подршку. А тачно је да у Црној Гори тога неће бити. Бар не сада. Биће за годину, две или три, када то њима буде одговарало. Када буду довољно јаки.

Водитељ: Али господине Вучићу, када слушам вас овако како причате...

Александар Вучић: Пазите, ово је логика гвоздених детерминизама, која се, нажалост, не може побити, осим другачијом вољом грађана. И то је неминовност, уколико буде овакав след догађаја.

Српска радикална странка самостално излази на изборе

Водитељ: Да. Али само сам хтео ово да вас питам, господине Вучићу. Знамо да имате овде листу у Црној Гори за парламентарне изборе 22. априла, и када вас слушам овако како причате, знате ми имамо госте из различитих партија, ваша прича се по мени не разликује много од прича СНП-а, примера ради, неће се љутити ни Народна странка ни Српска народна странка. Хоћу да вас питам, ви не улазите у коалицију са њима. За што, шта вас то разликује?

Александар Вучић: Много тога нас разликује. Ми смо странка која се не стида да каже да је српска. Они се тога стише, видели сте можда и понајбоље међу њима, Вучетића, који бежи од тога, чак и да је просрпска, већ каже пројугословенска странка. Ми желимо своју Српску православну цркву. Али име је готово неважно, ми желимо јединствену српску државу.

Водитељ: Знате, када почне химна једне државе, и када се изговара њено име...

Александар Вучић: Ми химну наше државе поштујемо, без обзира на то што бисмо ми желели да буде друга химна, ми бисмо желели да химна наше државе буде "Онамо нама", и ми смо то предложили Момиру Булатовићу и Зорану Жижићу, у Савезном парламенту. Били смо др Војислав Шешељ, Томислав Николић и ја, били су Срђа Божовић, Момир Булатовић, Зоран Жижић...

Водитељ: Тада су били заједно?

Александар Вучић: Да, заједно су били. И то је било недавно, око ових уставних промена, које нису биле никакав пуч, већ је све по Уставу и закону спроведено, баш онако како је било потребно, уз квалификовану двотрећинску већину.

Устав из 1992. године

Водитељ: Тако је направљен Устав из 1992, нажалост.

Александар Вучић: Када га је Мишко Вуковић правио мислите.

Водитељ: И Драган Шоћ, и Момир Булатовић.

Александар Вучић: Они који сада критикују тај Устав. Добро. Ми смо им тад предложили да променимо нашу заставу. Наша застава, савезне државе, да буде црвено-плаво-бела. Исту заставу имају Црна Гора и Србија, исте боје. Зашто бисмо имали различите боје на федералном нивоу. То је био наш предлог, и рекли смо ајде да то програмамо.

Водитељ: Како је реаговано на то?

Александар Вучић: Неки су рекли: у реду је предлог, али су неки били против тог предлога. Ја не могу, као коректан човек, сада да износим та имена и ко је шта рекао. Просто људски нећу да говорим оно што је било у приватном разговору. Нити једнима да подижем рејтинг, нити другима да га спуштам. У сваком случају Милошевић је био против, и то је за њих било судбоносно, да они нас одбију у тој иницијативи. Ми смо са СНП-ом тада имали већину, и могли смо са СНП-ом да то изгласамо.

Водитељ: Али, господине Вучићу, када сте ово рекли, судбоносно је било то што је Милошевић био против. Хоћете да кажете да су људи из Црне Горе били под притиском господина Милошевића?

Александар Вучић: Нису били под притиском, они су били директни коалициони и идеолошки коалициони партнери. Додуше, сада чујем да Жижић каже: Милошевић не морати да одговара за своја недела. Ако је Милошевић имао своја недела, има их вала и Жижић, све време је био са њим у коалицији. Али

то показује један неморал, крајњи, знате, толико времена проведете са једним човском, а онда када је њему тешко ви га осуђујете. Ја због тога нећу против Милошевића данас да говорим, а ви знате, мени је Милошевић два пута судио, и он не зна због чега, па ме ослобађао.

Али данас, када сва фукара овога света мисли да треба крви да му се напије, ја то нећу да чиним. Иако сам његов идеолошки и политички противник. Никада се идеолошки нисмо слагали, посебно по плану Ахтисари-Черномирдин, то сам му у лице саопштио. Ту је био присутан, мислим, и Момир Булатовић, на састанку у Београду када смо разговарали, али нисам сигуран, да можда не погрешим. Имао сам потпуно другачији став од госпође Марковић, Милошевић је рекао да се слаже са супругом, а не са мном. Ја сам рекао одлично, то је ваша ствар, али мене нећете убедити.

Водитељ: Господине Вучићу, сада сте ме подсетили, чисто због информације нашим гледаоцима. Како реагују Јапанци тако морамо и ми. Они кажу ми се разликујемо као пет прстију на руци, али када је неко споља, ми смо као једна шака. Међутим, тога код нас уопште нема.

Александар Вучић: Наравно да нема, али то је последица десетлећа комунистичке владавине, која је уништавала, изједнала српски род. Правила је поделе на свим могућим местима, на све могуће начине, и мислим да је то нешто што је потпуно разумљиво. Али, када сте већ говорили о тој нашој листи, морам да кажем да смо у Црној Гори имали много проблема, у правом смислу те речи. Наша странка није функционисала онако како је требала да функционише. Али ја верујем, и изражавам наду, посебно због жеље да наше идеје, политичке идеје, које постоје у народу у Црној Гори, буду репрезентоване у Скупштини Црне Горе.

Јер, када радикали буду у Скупштини Црне Горе, и Војводић, и Величковић, и Секулић, и Дабовић, и Јечмениша, и многи други, чуће се српски глас, чуће се оно што мислимо. Смеше неко да се супротстави Диноши, да се супротстави Бардију, да се супротстави онима који желе уништење, будите сигурни, ове земље. Њихова стратегија и тактика су другачије, па ће сада наводно да буду мирни и добри, мада ја знам да ће сутра неки да ме оптуже.

Ја сам националиста јер волим свој народ

Водитељ: Прави сте великосрбин.

Александар Вучић: Па добро, ја се не стидим тога. У правом смислу те речи, ја јесам националиста. То је нешто најлесше на свету. Ја волим свој народ. То је нешто природно. Као што волим свога сина Данила највише на свету, ја волим свој народ више од свих осталих на свету, и то је ваљда нешто логично, природно и нормално и не знам шта ту има неко да ми замери.

Зато мислим да би глас за Српску радикалну странку, глас за наше људе ове у Црној Гори био веома значајан. Посебно што цензус сада није 5 одсто већ је 3 одсто, и мислим да би било веома важно да српски радикали постану парламентарна странка. Не мислимо ми да можемо да имамо више гласова од ДПС-а, на овим изборима, али ми желимо да се супротставимо ДПС-у и свима који желе да воде такву политику.

Ми једини нисмо били у коалицији са ДПС-ом Мила Букановића. Од свих на црногорској политичкој сцени, је ли тако. Нису били либерали, али су они идеолошки сада готово исти. Нудили су коалицију једни другима, и тако даље. Једини смо који се суштински разликујемо од њих. Чини ми се да је и то нешто што нас у том смислу препоручује.

ДОС изиграо поверење деце петооктобарске револуције: чека ли нас још једна револуција?

Потомци владике Петра Петровића Његоша обемчастили традицију политичким калкулацијама

Али, рећи ћу вам, ја сам човек који је борац. Ја нећу ићи из Црне Горе.

Нећу ићи из Црне Горе и борићу се колико је у мојој моћи да уверим грађане Црне Горе у исправност наше идеологије, у исправност политичких ставова српских радикала, и надам се да ћемо нешто постићи. То је наш политички циљ. Уколико народ буде рекао другачије, ми ћемо вољу бирача поштовати као што смо то чинили увек. И када нам је то најтеже падало, и када смо били уверени да су људи погрешили.

Водитељ: Ја сам одустао од неких мојих питања пошто су стигла бројна питања гледалаца. Изгледа да их је ова наша прича подстакла да вас питају нешто. Ипак бих желио, на крају, да вас упитам како Српска радикална странка прихвата и како ће прихватити различите ставове и резултат референдума од оних које она заступа?

У Црној Гори једини проблем је бити Србин

Александар Вучић: Ја морам прво неколико ствари да кажем. Овде се поставља такозвано претходно питање, ви знате шта је то у праву, а то претходно питање гласи: ко може да распише такав референдум и у складу са којим правним актом? Морате ми то рећи. У складу са којим правним актом? У складу са актима федералне јединице, који су супротстављени актима савезне државе, која је

у том случају надређена? Па не може се то чинити, уколико је то у супротности са уставом федералне државе, а јесте у супротности.

Водитељ: Али господине Вучићу, српски Устав је у супротности са федералним...

Александар Вучић: Који члан?

Водитељ: Немојте се сада за члан хватати...

Александар Вучић: Кажите ми која норма.

Водитељ: У Уставу Републике Србије постоји одредба да све што је противно интересима Србије, па макар и у савезном Уставу, не важи.

Александар Вучић: Не пише то у Уставу Србије. Немојте да се заклињете. Постоји једна одредба која је штитила у оном тренутку, у оно време када је донет Устав, али се не каже уколико је у супротности са савезним Уставом, и то је било пре него што је направљена савезна држава, Савезна Република Југославија, док је постојала Социјалистичка Федеративна Република Југославија. То није промењено, али се ту уопште не говори о савезном Уставу сада, нити се у говори о таквој врсти акта, већ се говори о другим актима република чланица које би могле да угрожавају републику Србију, а овде о томе нема ни говора. Постоје неке друге норме, које су мање значајне које су у супротности са савезним Уставом.

Водитељ: Приликом референдума, како пише у српском Уставу, ко има право да гласа?

Александар Вучић: Веома је, веома компликована та процедура око референдума или народне иницијативе, око таквог начина изражавања непосредне демократије по српском Уставу. Могуће је, наравно, за различите ствари. Негде је потребно 15 хиљада грађана да то захтева, негде две трећине посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Водитељ: Али и грађана.

Александар Вучић: Знате да би сте променили Устав Србије, то је толико компликована процедура. Он спада у такозване тврде уставе, то знате као и ја, то смо учили на Правном факултету. Спада у тврде уставе и то је један од устава који је најтеже променити, и то му пружа неке гаранције останка и опстанка.

Ђинђић крши Устав

Водитељ: Мислите ли да ће господин Ђинђић мијењати тај Устав?

Александар Вучић: Неће он да мења Устав, он га не поштује, баш њега брига за Устав. Чули сте, када му кажу кршите члан Устава 64, члан Устава 72 републичког и савезног Устава, због овог нарушавања око монопола, међутим Ђинђић каже, баш ме брига за уставне норме. Шта га брита. Они су тако научили. То није било у Немачкој у његово време и шта га то брига, нису му рекле газде да то тако не може и то га не интересује. Али нешто друго, око овога питања око референдума, пошто на томе сви инсистирају.

Уколико српски радикали добију поверење грађана Црне Горе, ми ћемо се борити да таквог референдума уопште не буде. Ми ћемо се борити за другачију сцену Црне Горе, у смислу више простора за српске идеје, више простора за српски програм. Знате, у овом делу наше земље, у Црној Гори, под режимом Мила Ђукановића, лакше је и лепше бити и Албанац и муслиман, или како то они сада зову Бошњак. Једини је проблем бити Србин, једини је проблем у Србима. И није проблем у оном кошаркашком тренеру који хоће да коље делу из Херцег Новог, јер су они по њему србочетници, већ је проблем у томе што неки то наводно после тога користе за своју политичку промоцију. То су чињенице.

Водитељ: Ја мислим да ту ствар не би требало водити ван закона. Ја се слажем са вама, али ипак то треба разматрати.

Александар Вучић: Али знате, јавни тужилац је после тога, или неко други морао да демантује цео догађај, или је јавни тужилац морао да подигне оптужни акт против тог човека. Али то неко мора да уради. Ја нисам приметио да је то неко урадио.

Водитељ: Ја ћу се ипак сложити са вама...

Александар Вучић: Да ли сте ви чули да је неко некада, извините молим вас, озбиљно противречио Ферхату Диноши у црногорској скупштини?

Водитељ: Морам признати да сам чуо некада господина Предрага Булатовића.

Александар Вучић: Па не баш превише озбиљно и не баш онако српски, како би требало да се одговори.

По чему се разликујемо?

Водитељ: Ако кажем да сам Црногорац, није битно сада, новинарски причам, морам признати да има велики број мојих пријатеља и другара Срба. Апсолутно не разликујем.

Александар Вучић: Чекајте да вас питам нешто. Ви сте Новаковић, ја сам Вучић. По чему се ви и ја разликујемо, осим што сам ја рођен у Београду, случајно, могао сам да будем рођен у Подгорици, као и ви у Београду. Не знам ни где сте рођени. У чему се разликујемо, осим у томе што сте ви 400 или пет стотина километара јужније од мене рођени. Каква је то разлика између мене и вас. Јесте ли ви можда рођени паметнији или лепши или глупљи или ружнији од мене или ја од вас?

Водитељ: Не, не.

Александар Вучић: Да ли нам је ишта различито? Кажите ми ту ствар која нам је различита, па да видимо шта је то што је различито између нас двојице. Кажите ми једну једину ствар.

Водитељ: Добро, ја бих сада рекао, метафорично, хиљаду година живим у овој држави.

Александар Вучић: У којој држави живите хиљаду година?

Водитељ: У Црној Гори.

Александар Вучић: Сад не можете баш да живите хиљаду година...

Водитељ: Не, рекао сам метафорично...

Александар Вучић: Али је то била српска држава. Када је Црна Гора имала своју државност, она је била српска држава. И са поносом су то сви истицали. То су писали и Марко Миљанов и Његош и сви други. Код нас у фамилији, видите, мој отац је пореклом из јужног дела босанске крајине, рекао сам вам да су нам усташе побиле све у фамилији, али је даљим пореклом негде из Црне Горе, од Колашина, тако ми кажу. Код нас су имена углавном са овог подручја. И сада су у Београду много популарнија нека друга имена. Али мени је отац рекао, син ће да ти се зове Данило и мој син се зове Данило. Како буде рекао да се зове други син, тако ће се звати други син. И сад да ја гледам да ли ће неко да ми каже да је то пореклом из Црне Горе. Да, па шта? Српско. Српско име.

Водитељ: Па добро, и мој син је Јован.

Александар Вучић: Па како то може да буде нечије друго име осим српско?

Водитељ: Требало би нам сада... Баш бих волио да будете гост још који пут. Можемо ли на питања гледалаца?

Питања гледалаца

Александар Вучић: Наравно, наравно.

Водитељ: Да ли ћете узети пушку и придружити се Црногорцима из седмог батаљона који као и увек бране Србију

уместо вас? Гледалељка из Подгорице.

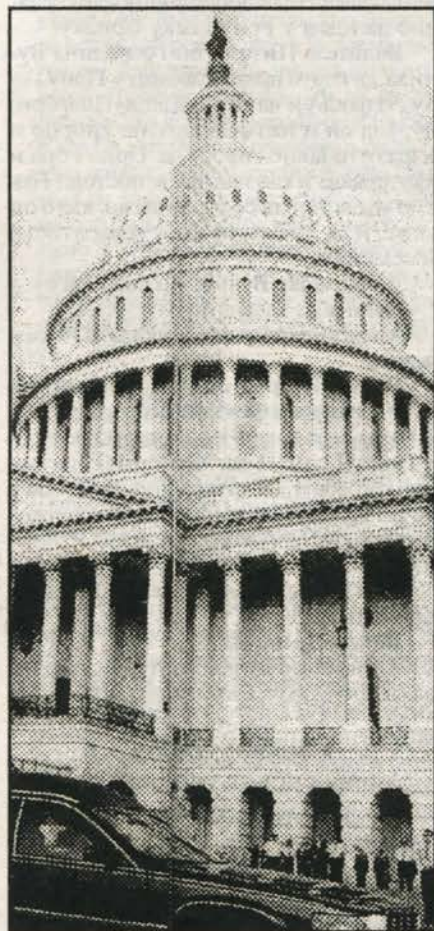
Александар Вучић: Знате, ја мислим да је то врло перфидно урађено око седмог батаљона, намерно да се склони из Црне Горе, да би синоћ црногорска телевизија, у оним емисијама "Флеш", позивала људе из Црне Горе да се више не одазивају позиву у војску.

Што се тиче пушке, ја сам пушку узимао и ја сам се јавио као добровољац за Републику Српску, нико ме није терао, ево да вам то кажем, пошто ми то неки пребацују. Мени нема потребе да пребацују. За мене знају да сам прилично храбар, тако да нема никакве потреба, а бранићу и Црну Гору, једнако као и било који део Србије ако буде нападнут од било кога, и било када. И верујте ми да ћу бранити свим срцем. Ако то буде потребно, надам се да неће.

Водитељ: И ја се надам. Зашто мислите да су Срби супериорнији од других нација?

Александар Вучић: Ја уопште не мислим да су супериорнији, ја само кажем да је природно да ја свој народ волим више од осталих. Поштујем све друге, али свој народ волим више од осталих. Ја уопште нисам говорио да су Срби народ "ибер алес", или о плавој крви српској или о било чему. То измишља неко и то жели на такав начин да нам пребаши.

Водитељ: Мислите ли да је жестока подвала за Србе и српски народ да су Срби небески народ?

Бела кућа: станица српских опозиционара и сепаратиста

Александар Вучић: Не знам шта то значи. Срби су можда, метафорички посматрано, небески народ у смислу њихових патњи, њихових страдања кроз историју, њихових мука, али и величавих борби. И то је нешто што карактерише српски народ на свим његовим просторима.

Александар Вучић

— доследан својим ставовима

Водитељ: Поздрав најбољој телевизији. Хвала у име телевизије. Демократска добродошлица господину Вучићу. Да ли господин Вучић осећа грижу савести због увреде и блувотина које је изрекао у септембру прошле године на крушевачкој телевизији против Мила Ђукановића и црногорске државе, која га ево сад топло и демократски угостивава? Бобан из Подгорице?

Александар Вучић: Не. Не осећам никакву грижу савести. Политички став који сам тада изрекао остаје и данас. И друго, ја не знам шта то значи. Није мене дочекао Мило Ђукановић. Дочекао ме Душко Секулић и дочекао ме Зоран Ђуришић, ево да вам поштено кажем. Имам још неколико пријатеља и ево баш су ме лепо дочекали. А Мило Ђукановић ме није дочекао.

А што се тиче тога, Мило Ђукановић је редовно у Београду. Много чешће и много више заступљен у медијум у Србији него што су то српски радикали у Црној Гори, и никада му нико није правно проблем због тога, нити ће му икада правити проблем због тога. Уосталом имате, рецимо, Миодрага Вуковића више у београдским медијима него што има мене у београдским медијима. А мени то уопште не смета, зато што је његово право потпуно једнако да га буде у Београду колико и моје да будем у Подгорици.

А и хвала му на добродошници.

Водитељ: Коментар за водитеља, да буде објективан и не наводи воду на своју воденицу. Гледалац.

Александар Вучић: Ја мислим да сте, ако дозволите моје мишљење, ја сам иначе познат као неко ко не воли никоме да ласка или да говори лепе речи, превише сам шкрт на комплиментима, али мислим да сте заиста коректно, иако сте се супротстављали, коректно сте водили емисију и мислим да би вам тешко било ко, било да су наши симпатизери или нису, у том смислу могао наћи неку замерку. И било би добро када би било више таквих у Србији, јер они иступају са много острашћености и са много личне мржње. То код новинара не сме да се види.

Водитељ: Хвала вам, ово је довољно као ваш одговор, а и мој овоме гледалоцу. Каже за Марка, зашто доводите представнике значајних странака везаних за Црну Гору? Свако, апсолутно свако, има право да се појави у студију независне телевизије "Монтена", иако неко мисли да је безначајна.

Александар Вучић: Ако ми дозволите, још бих нешто на то рекао. То ће бити коментар свих осталих странака у Црној Гори, али нека оне то говоре. Ја бих ре-

Хашки трибунал суди искључиво Србима:
у тамницама Шевенингена је 75 одсто Срба

као само једну ствар. На пример, ми некада у општини Земун добијемо више гласова него што многе од тих странака добију у целој Црној Гори, и то на изборима на којима смо лошије прошли.

Али, што се тиче Црне Горе, управо њима то одговара, то је та превара. Неће да допусте никоме из ванпарламентарне опозиције да се појави, да иступи, да може да говори, да може да разговара. Хоћете доказ за то? Ово је доказ. Да их то не погађа, ово питање не би стигло. Зашто би сада неко, кога то не погађа, и ако сам ја безначајан, зашто би седео поред телефона, окретао телефон да тако нешто каже. Значи да га то погађа. Значи да би било простора за такву политичку странку, за неке политичке идеје, али то не одговара ни режиму, ни њиховим сателитима у такзваној парламентарној опозицији.

Водитељ: То је било питање истог гледаоца за мене, а ево и за вас: да ли је такзвани велики Србин ишао на Косово, где и када? Поклоните вам мобилни телефон, па се не морате више никоме у Србији правдати.

Био сам на Косову по избијању рата

Александар Вучић: Па, нисам се ја никоме правдао. Ја не волим да примам поклоне ни од кога, знате, а нема потребе да ми поклањате мобилни телефон, ни ти бих га примио, имам мобилни телефон.

Што се Косова тиче, па ја сам тамо ишао можда највише од свих чланова Владе, осим Зорана Анђелковића. Ишао сам чим је почео рат. Ако се сећате, тада смо имали оне сукобе са Косова Сол, Комбијем, Коха Диторе, па сам ишао чак и у Ђаковицу и то преко Раковине, дакле најгорим деловима, и увек био са својим

народом. Знате, бесмислена је та прича ако неко жели да покаже да је неко од нас кукавица. Није нико.

Никога и ничега се не плашимо и свуда смо били са својим народом. Ја сам већ рекао, када ме нико није звао, као један од најбољих студената Правног факултета добровољно сам се јавио да идем у Републику Српску.

Водитељ: Питали би господина Вучића, са којим правом долази у Црну Гору? Изјављује да толико воли Подгорицу, кад он и његова партија упорно и изразито јавно говоре да Црна Гора и као држава и као нација не постоје? Нисмо ми коњи да се поткивамо, како он каже, и да либерали нису сепаратисти и секташи.

Александар Вучић: Ко каже да су...

Водитељ: Тако пише.

Александар Вучић: Никада ја нисам рекао...

Водитељ: Прво, он и његова партија су сепаратисти. Замолио бих га да се врати одакле је дошао јер нема шта да ради у Црној Гори. Нама четници Шенелјеви не требају. Нека свог војводу..., е, већ то није... а Ђукановића остави на миру. У попису "Црногорска Јелена". Е, Јелена, ово не може да иде...

Александар Вучић: Ја вас молим да га прочитате.

Водитељ: Не, не.

Александар Вучић: Али ја вас молим да га прочитате. Само га ви прочитајте.

Слика и прилика црногорског сепаратизма

Водитељ: Нека свог војводу врате у психијатријску клинику у Босни, одакле је и дошао. Ево. Мислим да ово није за телевизију, али вања жеља.

Александар Вучић: Ја мислим да јесте. То је за телевизију, то је слика и прилика једног црногорског сепаратисте. То

је слика и прилика црногорског сепаратисте. Кад немате аргумената, онда ћете да причате о психијатријама. Да причате о човеку који се први побунио против комунистичког режима, најмлађем доктору правних наука. А кад сам ја помињао коње који се поткивају?

Водитељ: "Нисмо ми коњи да се поткивамо", тако каже.

Александар Вучић: Јесте ви то чули?

Водитељ: Не, не.

Александар Вучић: Значи, када више нема аргумената, онда почињу клевете. Ја сам дошао у Подгорицу као што сам у Београду. За мене су Подгорица и Београд потпуно исти градови. Једнако волим Подгорицу колико и Београд. Неко би можда покушао да ми то забрани, али неће успети, у то будите сасвим сигурни.

Водитељ: Зашто и даље тако држите људе у врху, да не помнијем сада имена, који су губитници, због којих су пре три године странку напустили општински одбори Зете, Мојковна и Подгорице. И друго питање гледаоца из Подгорице, где су сада радикали у српским земљама, на Косову и Крајини?

Александар Вучић: Па, што се тиче радикала, ја бих хтео на то друго питање да одговорим, пре свега, јер је то веома важно због подвале о којој је реч. Наиме, о чему се ради. Они кажу, као да злурало и са радошћу неко говори- где су сада радикали, на том и том месту? Па нису радикали за то криви. Радикали су били у затвору када је Крајина пала. Оно радикала што је било бранило је Крајину. И углавном су и страдали, или отишли са осталим домицилним становништвом.

Радикали су били једина странка у Савезној Републици Југославији, а ви кажите која је то још била против, једина која је била против плана Ахтисари-Черномирдин. Знате ли још неку, господине Новаковићу? Једино су радикали у целој савезној држави били против окупације Косова и Метохије. Једино смо ми рекли: издржаћемо још 15 дана, биће тешко, биће стравичног бомбардовања пре свега Србије, али издржаћемо још мало и онда ћемо сачувати Косово и Метохију као потпуно наше. Једино смо ми били против тога и шта сада? Шта то сада неко нама замера? Да ли нам то замерају? Чему та злуралост?

Друго, што се тиче ситуације унутар наше странке. Нажалост, у Црној Гори смо увек имали много, много проблема. Ја сам први пут овде дошао озбиљније да помогнем овим нашим људима који имају добру вољу, али ми се чини да су увек били склањани у страну. Увек је ту било и неких размирица између њих и наравно да ћемо све те проблеме решити. Чини ми се да смо то сада успели. И мислим да је данас тај ентузијазам много већи него што је био раније.

Водитељ: Господине Вучићу, молимо вас да се децидно изјасните да ли признајете црногорску нацију и да ли сте свесни да у Црној Гори вања партија нема никаквих шанси да освоји чак промил

од укупног броја гласача? Милорад из Подгорице.

Александар Вучић: Што се нас тиче, ми очекујемо да уђемо у парламент Црне Горе, томе се надамо, због тога и излазимо на изборе, а ми смо српска политичка странка. Наравно, то је наша идеја, то је наша идеологија, за то ћемо се борити и од тога нећемо одустајати. Ако ме питате шта мислим о томе, ја мислим да је то измишљена нација још у Брозово време, да је то намерна пакост и подлост измишљена против српског народа. Знам да ће многи рећи, како је то смео да каже, али, извините, то је истина. Ако ви можете да ми кажете да је то постојало у неком ранијем периоду, био бих рад да те аргументе саслушам. Али није.

Водитељ: Не, четрдесет пете...

Александар Вучић: Четрдесет пете? То је Брозово време.

Водитељ: Да.

Александар Вучић: Па јесте. Значи, Јосип Броз нас је обавестио које нације постоје.

Водитељ: Да ли ћете мирно прихватити вољу народа ако Црна Гора буде већински за међународно признату државу? Да ли ћете ви лично долазити у Црну Гору исто као што сте и до сада долазили? Чедо Дамјановић из Цетиња вас пита.

Александар Вучић: Па, да ли ћу исто долазити? Наравно тада неће бити ништа исто. Уколико то буде независна држава, ја сам уверен да се то неће догодити, али знате, ако то народ хоће... Ми никада нисмо бежали од воље народа, али ми мислимо да се ту ради о манипулацији народном вољом зато што су се тако медији понашали, тако су медији креирали слику јавног мњења, деловали и на свест, а посебно на подсвест људи у Црној Гори и да није немогуће да је то радло. Видећемо.

Водитељ: Да ли су тачне тврдње да је покојни војвода Ђујић одузео војводску титулу Шешелу због његове сарадње са комунистичким режимом Слободана Милошевића? Пита вас господин Лаза Јањевић.

Александар Вучић: Није, нити може. Пошто је он једини човек који данас може у отаџбини да дели такву врсту признања.

Водитељ: Ана из Подгорице каже, угодно вече Марку и Вучићу... хвала, Ана... зар не видите да Српска радикална странка нема шта да тражи на политичкој сцени Црне Горе, јер странка прво нема калдар, а кад нема калдар нема ништа.

Александар Вучић: Чини ми се да ћемо ту ситуацију значајно поправити, али ја мислим да ту има људи који заслужују и те како поверење грађана Црне Горе много више него што неки други то заслужују, а и ту ће се ситуација поправљати. Ми мислимо да је идеја оно што је најважније. И рачунамо да ћемо добити то поверење. Знате, сви говоре немате шансе, немате шансе. Па ако немамо шансе зашто то некога толико иритира па мора баш да зове телефоном и тако нешто саопшти. Није то баш тако.

Војислав Костуница сноси историјску одговорност за брутално понижење српског народа

Јер да их нешто није понукало, не би они то говорили, него ми се чини да је прича прилично логична, хајде некако да их одстранимо зато што смо острашћени на једну страну, па то више не сме да се чује.

Водитељ: Постоји ли, господину Вучићу, било што на свијету према чему ви немате критички осврт?

Александар Вучић: Ја према свему имам критички осврт. То је нешто што је суштина живота. Две ствари којих се држим, то је вечита борба, то је једна ствар коју је Маркс исправно рекао Ви ва ест милитаре, а друга је према свему имати дозу критике, ништа не прихватити априори и чини ми се да је то нешто што је најнормалније и најбоље. Када би сви имали, говорим о политичком животу наше отаџбине, када би сви имали такав став мислим да би било много боље за нашу земљу него да падамо у суфорију, па онда у разочарења. Ништа није црно-бело, то су само различите нијансе сиве, а ту треба изабрати најбољу, ону која је најближа белој боји.

Хашки трибунал – злочиначка установа

Водитељ: Да ли ћете дозволити да се наша Република Црна Гора, после успешно одржаног референдума, одвоји од Србије без крвопролића, које је ваша партија подржавала на старим просторима Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и да ли ваша партија и ваши симпатизери могу мирно да спавају од Хашког трибунала?

Александар Вучић: Па прво, мени је потпуно свеједно шта ради тај Хашки трибунал и право да вам кажем баш ме брига. Ако неко мисли да је тај Хашки трибунал некаква правна институција, правна установа, да они неко добро доносе, морам да им кажем да је то једна злочиначка установа. Ево, ја то кажем отворено. Злочиначка установа, да поновим, ако нису чули. Тамо седе злочинци који своје злочине морају да покри-

ју наводним злочинима припадника српског народа. Ништа више од тога, уопште се не плашимо тога.

Господин Шешел и ја смо поднели захтеве за добијање холандске визе десет пете године, желели смо да идемо у Хаг, да их питамо да ли имају нешто против, пре свега, господина Шешелја, али нисмо добили визу. Тако да од тога нема ништа. Још једно је питање било, које нисам разумео, око Социјалистичке Федеративне Републике Југославије...

Водитељ: Ах, да. Рекао је – да ли је ваша партија подржавала на старим просторима Социјалистичке Федеративне...

Александар Вучић: Па ми смо подржавали наш народ, српски народ и било нашег народу тешко, лепо или лако ми смо увек уз њега. И то је нешто што се подразумева, нешто што је нормално, као што сте увек уз своју породицу, чини ми се ништа природније и ништа нормалније од тога нема.

Водитељ: Морам признати, ево има и мало шаљиво, нека констатација господина Веска Радловића из Подгорице. Каже: "Разлика између инфлације и марке је у томе што се Марко не шминка." Ја видим уживо господина Вучића, ни господин Вучић се не шминка, према томе... а добро, правници смо...

Александар Вучић: Можда је то нешто метафорично. Али сад су вас похвалили, господине Новаковићу, не морате да бринете.

Водитељ: Челници ваше партије отворили су сан – сви Срби у једној држави. Сведоци смо да нам тај пројекат није донио ништа осим ратова, подјела и жртви. У последње вријеме актуелизира се и погубан је великоалбански пројекат који пријети Црној Гори. Могу ли ваше жеље о Великој Србији подстаћи већ нарастале апетите Албанаца, албанских националиста? Маните се, господине Вучићу, великонационалних пројеката, да не би изгубили и ово мало државе што имамо. Игор Пејовић из Подгорице.

Александар Вучић: Господин Пејовић неће ништа изгубити због наших националних пројеката и нисмо ми за то криви, већ они који нису желели да се догоди оно што је природно, да Срби имају јединствену државу, као што је имају и сви остали. То је суштинска разлика. А не покреће се великоалбанско питање због српског национализма.

Оно се покреће јер је то њихов циљ и њихова идеја, јер они хоће да имају оне просторе на којима живе, а и мало више од тога. И ту нема ништа посебно што је несхватљиво или што је неразумљиво, али је страшно то што постоји та прича као да су Срби криви, као да је то због те српске идеје. Не, па то је ваљда легитимно право српског народа, а само се Србима то није дозволило. То је суштина.

Водитељ: Ако су Црногорци у Црној Гори сепаратисти, шта мислите да сте ви радикали у Црној Гори? Душко из Подгорице.

Александар Вучић: Ми смо унитаристи. Ми смо за јединствену државу нашег народа. А нисам ја рекао да су Црногор-

Проверени комунистички кадар у врху ДОС-а:
Небојша Човић и генерал Перишић

ци сепаратисти, јер Црногорци имате и унитариста, по географском опредељењу наравно, и унитариста и сепаратиста и федералиста и свакаквих. Свакаквих политичких опредељења.

Водитељ: Да. Зна ли господин Вучић шта су радили радикали Николе Пашића после осамнаесте године у Црној Гори и као велики патриота и Србин где је био по ратиштима у Хрватској?

Александар Вучић: Знате, изгледа да је Александар Вучић одговоран за то, али ја бих питао шта су радили ови што су идеолошки претходници Мила Ђукановића и неких других партија у Црној Гори од четрдесет пете, чинили и чине много горе злочине по Црној Гори ако већ говорите о неком идеолошком наслеђу. Тако да просто не разумем ту врсту паралеле.

Водитељ: Како можете рећи да смо исти народ, када прво нам се ношња разликује, кад вам је свака друга реч псовка мајке, а рећи некоме лажеш као рећи некоме добар дан. Као кад ваш лидер, господин Шешел, прими шамар као да га је неко помиловао и када као ви, некадашњи министар информација, немате толико културе да се обратите нашем председнику испред имена, заиста нисмо исти народи не желим да будем исти као ви. Поповић. Морам признати, господине Поповићу, господин Вучић има културу дијалога овде у студију Телевизије Монтена.

Александар Вучић: Јесам ли неку псовку изговорио?

Водитељ: Не, ја сам одговорио.

Александар Вучић: Знате зашто се то говори? То је врло озбиљно питање и озбиљна ствар, неколико озбиљних питања. Прво, зато што и у Србији кад више нема аргумената онда кажу па ви то радите на такав и такав начин. А ја питам на какав? Која је то ружна реч коју сам изговорио? Која је то псовка коју сам изговорио? Шта је то непристојно и некултурно што сам учинио? Ништа.

Или је то различито што нам је ношња различита? Па ми у Србији имамо десет различитих ношњи. Хоћемо ли и десет држава од Србије да направимо, говорим Србије као федералне јединице. Дакле, још нешто. Мени је сад обавеза да говорим да ли је овај председник или не? Па чекајте, то нема смисла. Ја кажем господин тај и тај и то је просто политички манир...

Водитељ: Да, а његова функција је већ позната.

Александар Вучић: ...И не желим ништа друго, нити ми пада на памет да ишта друго на такав начин кажем. А што се тиче тога да ли је неко припадник неког народа или не, ни мени се многи не свиђају, али знате, ја зато нећу рећи да они припадају неком другом народу. Посвађам се са компшијом, кажем извини, ти си Еским, а ја сам Индијанац зато што ми се ти не свиђаш. Па то ипак прилично нелогично звучи.

Водитељ: Господине Вучићу, набројте словом и бројем колико пута је Србија помогла Црној Гори. Економски, војно или политички, изузимајући период Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Александар Вучић: Извините, ја морам да поставим питање а када то Србија и Црна Гора нису биле заједно? Када то Србија и Црна Гора дакле у државноправном смислу нису помагале једна другу?

Водитељ: Ко вам је дао право да пљувате по Црној Гори и црногорском народу, руководству и свему што је црногорско? Господин Вучић не пљује, него...

Александар Вучић: Ја уопште нисам пљубао, напротив, чак не подносим људе који пљују, ја износим чињенице и политичку аргументацију која се неком може допасти, а неком не. Не пада ми на памет да пљујем. То су ме родитељи научили још са три-четири године да то не радим.

Водитељ: Када је господин Вучић толики Србин, зашто не пође на Косово и зашто није ишао у Крајину? Велики Црногорац из Подгорице.

Александар Вучић: Па ишао сам. Ишао сам и у Крајину, али на Косово ме сад не зову у резерву, ако ме буду звали ми ћемо се одазвати. Ви знате да смо се ми одазивали на све позиве у резерву када је војска звала, дакле када је војска звала никада ниједан радикал није пропустио тај позив, а посебно не поцепао војни позив, као што је то радио Драган Шоћ.

Водитељ: Господин Милан из Подгорице пита, да ли би регистровани друштво фолкслојчера у Војводини?

Александар Вучић: Како да их региструјемо?

Водитељ: Када ћете поново бити министар?

Александар Вучић: Врло брзо.

Водитељ: Јесте ли ово лето провели у Карлобагу или негде друго?

Александар Вучић: Не, нисам у Карлобагу, а волео бих да јесам. Нажалост, ја бих волео, али бих волео и да је нашем гледаоцу жао због тога, а не да због тога буде злурал, јер је то било место у коме су већински живели Срби, посебно у Обровцу и осталим местима у току реке Зрмање.

Водитељ: На ком је ратишту био од деведесете до данас?

Александар Вучић: Изгледа да многи личим на неку кукавицу, па хоће да докажу нешто.

Водитељ: Немојте их кривити, можда су их дијелом и навикли представити неких странака у Скупштини, који су се бусали да не бранити...

Александар Вучић: Па су цепапи војне позиве.

Водитељ: Апсолутно.

Александар Вучић: Али хоћу нешто друго да вам кажем. Ако сте приметили, ја се уопште нисам љутио ни на једно

Горан Свилановић у новију историју српског народа ушао као човек који је довео Карлу Дел Понте у СРЈ

питање. И пре емисије ја сам, ево да кажемо гледаоцима, ја сам рекао господину Новаковићу ког сам први пут видео у животу, рекао сам и најпровокативнија питања и сва питања да уђу у студио, пре свега негативне конотације и негативних коментара, рекавши да нема никаквих проблема. И уопште нисам љут, потпуно смирено одговарам на то, јер су мени важнија таква питања, јер онда имам прилику да објасним нешто од тога. И чини ми се да многе од тих прича демантујем људима који желе на разуман начин да са слушају аргументе.

Водитељ: Колико је година ваш вођа био комуниста? Мисли на господина Шешеља.

Александар Вучић: Војислав Шешељ је ушао у Комунистичку партију веома млад. То добро знам из ранијег периода, када сам се као студент супротстављао проамеричким странкама, али и овим прокомунистичким на београдском Правном факултету, а ви знате, тамо је била прилично жестока борба, били смо отприлике у три крила развојени, једно је било то национално крило, једно је било ово прокомунистичко, и треће је било ово антигриско, ДОС-овско данас, како хоћете, укратко говори.

Ја сам тада проучавао шта се са њим дешавало и због тога сам касније приступио Српској радикалној странци. Он је као врло млад, са седамнаест година, а тада су примали само најбоље у тим годинама, приступио Комунистичкој партији, али већ са 25 пружио велике проблеме на Универзитету, а са 27 је спектакуларно избачен, а онда осуђен на осам година затвора. Одлежао је годину дана и осам месеци и то највећим делом у самици. Док је био у самици родио му се син Никола, то су заиста стравичне ствари и не бих волео никоме да тако нешто доживи од неког режима, да би показао колики је антикомуниста. Био је у самици и ишао је, то чак описује у једној од својих књига, три корака напред, три корака назад и само размишљао, пошто је добио информацију да му се родио син Никола, како је, да ли је све у реду са дететом, супругом и није могао да га види много месеци после тога.

Сепаратизам Мила Ђукановића

Водитељ: Поздрав водитељу и емисији, али кога сте довели у студио? Ја молим гледаоцима из Берања, немојте то да радите. Свако има право. Дакле, не поштује црногорски народ и за нашег председника каже да је сепаратиста, а радикали су највише...

Александар Вучић: Извините, он се хвали да је сепаратиста. Па он се тиме хвали, па сваки дан слушамо по цео дан, сваки дан...

Водитељ: Да. Да вам нешто кажем, постоји она страна која за њега каже да је за заједничку државу, дакле Либерални савез...

Александар Вучић: Па им зато нуди коалицију. Молим вас, да ли сваки дан

чујемо на телевизији да се он залаже за независну државу Црну Гору?

Водитељ: Да.

Александар Вучић: Је ли то сепаратизам?

Водитељ: Не бих...

Александар Вучић: Шта не бисте? Па чекајте, то је ваљда елементарна чињеница. И зато га називам сепаратистом, то је његово парекселанс политичко опредељење, то је суштина његовог политичког деловања. Он каже да је томе посветио свој политички опус, своју политичку бит. Нелавно је у неком интервјуу то рекао.

Водитељ: Па добро, ми се надамо да је то тако.

Програмски заокрет СНП-а једнак издаји и продаји поверења оних који су за њих у септембру гласали

Александар Вучић: Али сам сигуран да за већи део народа то није тако. А да вас подсетим, пре две године је причао потпуно другачију причу. Мени се поставља питање како је успео идеју код људи потпуно да промени за две године? То је улога те глобалне преваре, тих медија о којој сам говорио.

Водитељ: Радикали су највише зла нанели српском народу, на челу са Слобом и СНП-ом Црне Горе.

Александар Вучић: Какве везе ми имамо са СНП-ом и Слобом? Ниједан из СНП-а није радикал и Слободан Милошевић није био радикал никад.

Водитељ: Шта ће рећи господин Телевизијус за његов вечерашњи разговор са господином Вучетићем? Али ово није Вучетић, грешка. Са Вучићем. Господин Телевизијус је новинар. Ово сам морао прочитати, јер сам већ оптужен од једног најжалост анонимног колеге да сам великосрбин и да заступа српске ставове.

Александар Вучић: Нисте оптужени, похваљени сте.

Водитељ: Не, не. Он је то изрекао као оптужбу, а ја радим новинарски посао. Нисам ја анти ни томе, ни анти овоме.

Александар Вучић: Знате у чему је проблем? Што се сви стице тога и што сви беже од тога. И зато није чудно што мени ти пријатељи кажу – немој, Вучићу, да говориш то што је истина, немој, Вучићу, да говориш то што јесте, то што мислиш, јер то неће наићи на добар одзив у Црној Гори.

Водитељ: Ја, господине Вучићу, нисам "анти". Ја бјежим од тога, иначе, своје лично мишљење, наравно, имам. "Желим господину Вучићу да влада вјечно у Србији и да из његове такве Србије са пасошем не може у Црну Гору, јер је ово практични фашизам". Александар Шарановић.

Александар Вучић: Па код нас у нашој идеологији нема баш никакве везе са фашизмом, ми смо, напротив, апсолутно против фашистичке идеологије. Нити имамо покличе, нити имамо знакове као што имају неке партије у Црној Гори, нити нам је иконографија таква, нити било шта друго. Осим, знате, ако се неко није наљутио што сам приметно да је бесмислено оно што је Шоћ помињао око раса, јер чини ми се ипак, нико није водио рат у Црној Гори ни око црнаца, ни против припадника жуте расе. А сад, ако је неко нешто у томе препознао, шта да му радим.

Водитељ: Судбина је организовала мој живот у Црној Гори старој више од 100 година, као и вама у Србији. Ми смо 100 година жртве оне болести коју ви називате љубав на први поглед. То је опасније од обичног грипа, или магарећег кашља. Милорад Вукчевић.

Александар Вучић: Ја не мислим да је ту у питању било каква љубав, прва љубав. То је нормалан однос унутар народа. Никакав друкчији не може да буде. И то је нешто што је потпуно природно и нешто што је потпуно разумљиво. Вештачки се стварају ове тензије. Вештачки се ствара такав анимозитет, да ја знам да би сада један значајан део њих у Црној Гори рекао – хајде да га стрељамо, хајде да га убијемо, хајде да га линчујемо, зато што тако мисли. И онда би при томе, наравно, измислили пола ствари које сам рекао, зато што им то не одговара. Ја то знам, али ми то неће променити идеју. А чини ми се да изгледа нема смета и то што мислимо. И начин на који говоримо. Ако се то неком не допада, можете окренути програм, гледати нешто друго, можете да га не бирате, да за њега не гласате и нећете имати никаквих проблема.

Водитељ: Пошто сте познати као ксенофобични, да ли знате да се у периоду од 1918. године до тридесетих година прошлог вијека, Колашин, Мојковац и још неки градови сјевера Црне Горе етнички очишћени од муслимана? Да ли знате да су нову православну цркву у Рожајама финансијски изградиле муслимани? Да ли знате да су између Првог и Другог светског рата Албанци пробали да освоје Плав, Гусиње и Рожаје? Наравно, Црногорци муслиманске веро-

сповести им то нису дозволили. Ово је због ових последњих навода виђених Албанаца код Гусиња.

После избора нова политичка сцена

Александар Вучић: Ја нисам уопште говорио о тим случајевима, али могу да говорим о неким другим случајевима када исламске вероисповести на овим просторима није ни било. Његош је описао у Горском вијенцу стварање потурица и све оно што се тада дешавало, осим ако ми нећете рећи да је фашизам и то што сам поменуо потурице и Горски вијенац, не би ме чудило нимало да неко каже да тиме уносим расну нетрпељивост у Црну Гору или не знам ни ја где.

Ја сам само говорио о реалним политичким и стратешким интересима појединих народа, или припадника појединих вероисповести уз благонаклон став нама не баш пријатељски наклоњених земаља. И чини ми се да је то прилично логично и да нам све оно што се дешавало то добро показује.

Користим прилику, пошто схватам да смо на крају емисије, да кажем: нека су већина ови гледаоци који су оваква питања постављали, нека њихова опција случајно победи, не дај Боже, надам се да неће, надам се да ће српски радикали добити значајан део гласова, али кажем, ако то њихово победи, за неколико година ће највећи број њих схватити каква је превара била у питању. И како се ништа добро није догодило, већ само велико, велико зло за наш народ у Црној

Гори. Велико зло за све људе у Црној Гори. Ништа се тиме неће добити. Тиме што ће коначно идеологија Јеврема Брковића да победи, или Мијата Шукковића. И то ће да буде добро за народ у Црној Гори? Због тога ће људи да буду срећни и задовољни? Сумњам у то. Ви знате, имамо искуство из Србије.

Данас се у Србији полако хладе главе после онакве суфорије? Чак је и Булатовић прошао пут у вашој емисији говорио о томе, то је било страшно. Али, знате којом брзином се хладе те главе? Зато бих волео да позовем људе у Црној Гори, оне који, наравно, то желе да чују. Оне који не желе, већ би да псују, да линчују, убијају оне који мисле другачије, онда је то нешто друго. Али онима који желе да чују, да се само мало охладе главе, да не буде толико суфорије, да не буде толико жестине, да свако износи своје политичке ставове и ништа више од тога. То је нешто што је природно и нормално.

Водитељ: А избори су ту.

Александар Вучић: Избори су ту. После избора иде нова политичка сцена, па ће неки други да се боре поново...

Водитељ: Надам се да ћемо ипак, после ових избора, бити познатији за једно ново сазнање, да морамо нашем народу објаснити, једном и другом, да је власт смењива. Дакле, сви смо смењиви, када то будемо схватили, када се не будемо окретали пуно...

Александар Вучић: Као што видите, то нама никакав проблем није био никада, ни када смо били прогнани у оно-

зији, ни када смо на власти, па опет у опозицији, апсолутно никакав проблем.

Искористио бих прилику у једној реченици да позовем грађане Црне Горе да двадесет другог изађу на изборе, да гласају по својој савести, а ако буду своје поверење дали Српској радикалној странци сигуран сам да их наши представници у црногорском парламенту неће изневерити, да ће заступати идеју јединствене државе, идеју благодети народа Црне Горе и да ће се увек одлучно, оштро и гласно супротстављати својим политичким противницима.

Водитељ: Господине Вучићу, оно што могу са сигурношћу да тврдим јесте да ћете сигурно имати 175 гласова. Ово је мала шала, ево можемо сада да погледамо и наше гласање, дакле 175 према 172...

Александар Вучић: Морам да признам да по питањима није изгледало да ће бити такав однос гласова.

Водитељ: Да, али ево, 177 гласова. И сада ја позивам...

Александар Вучић: Мора да је толико људи гледало.

Водитељ: Да, апсолутно. Међутим, сада позивам оне неверне Томе који знају да приговарају за гласање у Независној телевизији Монтена – чик сада кажите нешто, ако смијете. Господине Вучићу, ја вас поздрављам, хвала вам што сте били гост Независне телевизије Монтена и желио бих да уручите поздраве господину Шешељу.

Александар Вучић: Хвала и вама.

Српска радикална странка увек доследна у борби за интересе српског народа

ПАДОМ СРБИЈЕ, НАТО НА ГРАНИЦИ РУСИЈЕ

Русија је продала душу, а заузврат није добила ништа. Е то исто се сада нама дешава. ДОС је продао душу српског народа, а заузврат доживљавамо само понижење

Новинар: Хвала ште сте нашли време да нас примите.

Моје прво питање је о томе што сада занима цео свет, све телевизијске агенције и наш народ. Молим вас, реците неколико речи о хапшењу господина бившег председника Милошевића.

Др Шешељ: Прошле јесени на власт су дошле слуге НАТО-а, плаћеници Американаца. Они су сада Милошевића ухапсили по америчком налогу. Њихов је циљ да се Милошевић испоручи Хашком трибуналу, да би се организовао процес целом српском народу.

Новинар: Шта ви мислите, да ли ће он ипак бити испоручен Хашком трибуналу или ће овде бити осуђен, и како ће то уопште тећи.

Др Шешељ: Ако претходно не оборимо Владу Зорана Ђинђића Милошевић ће сигурно бити испоручен Хашком трибуналу. Ђинђић би већ испоручио Милошевића да се не боји реакције народа. Сувише би то био претеран шок за цели српски народ. Први покушај хапшења Милошевића извела је једна банда криминалаца, то нису полицијци. Они нису имали ни судски налог, ни полицијско решење, ништа.

Кад то није успело, онда је власт кренула са регуларном полицијом. Ђинђић планира да све ради у фазама. Против Милошевића се води један монтиран процес у коме ДОС-овска власт нема ниједан аргумент.

Раније су Милошевића оптуживали за многа убиства и за крађу новца, за приватне рачуне у страним банкама. Испоставило се да не могу ниједно убиство да му припишу релевантним аргументима, не могу да му пронађу ниједан рачун у страним банкама, не могу да му припишу личну крађу. Онда му монтирају процес на основу лажних изјава или на основу чињенице да је наша власт под санкцијама морала у специфичним условима да делује, на начин који није био сасвим у духу прописа, али другачије се није могла обављати набавка нафте и горива у иностранству или друге потребне робе.

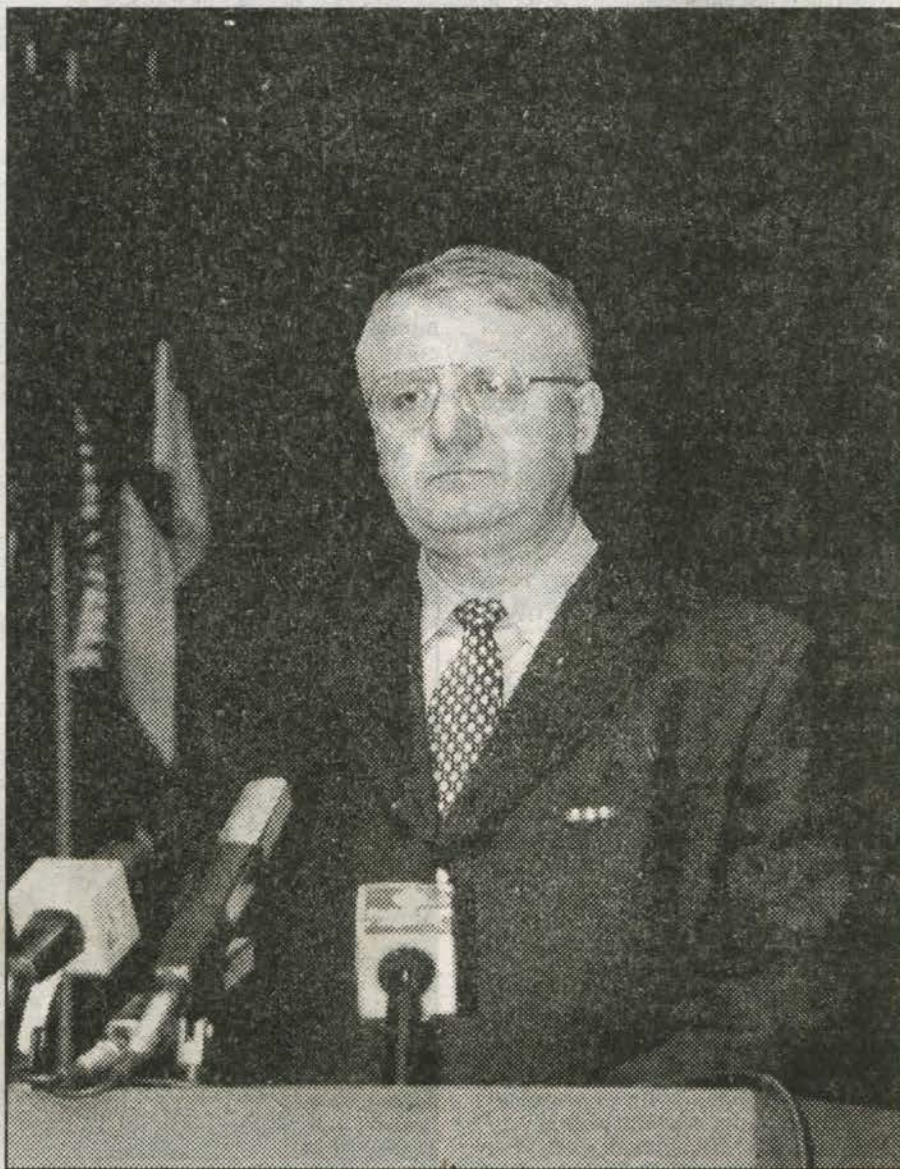
Милошевићу сад приписују као да је украо новац који је из Савезне управе царине био намењен за помоћ Војсци Републике Српске. Свима је јасно да смо

ми помагали Војску Републике Српске, али су захваљујући Ђинђићу сад Американци први пут добили конкретан доказ о томе.

Новинар: Читала сам у новинама да су у замену за одвођење Милошевића у затвор тражили помоћ од 50 милиона

долара и да је тих 50 милиона долара већ добијено, а како су онда те паре распоређене?

Др Шешељ: Пошто у ДОС-у има 18 партија, када поделите 50 милиона долара на 18 партија то је мање од три милиона долара по једном лидеру и они то

Др Војислав Шешељ: циљ ДОС-а – Милошевићево испоручење Хашком трибуналу, да би се организовао процес целом српском народу

Први покушај хапшења Милошевића извела је банда криминалаца

лепо ставе у своје џепове. Њихови џепови су велики, а три милиона долара није неки велики новац. Кома не може да стане у џепове, он стави у акти ташну.

На власт у Србији су дошли најгори издајници српског народа. Наш народ је био уморан од Милошевића, наш народ је био дуго излаган санкцијама, блокади, ратовима. Милошевић је био неуспешан у одбрани Републике Српске Крајине, Републике Српске, Косова и Метохије, Црне Горе, Македоније, а ДОС-овске партије су обећале народу 6 милијарди долара помоћи са Запада.

Народ у нашој земљи сад много горе живи него што је живео до септембра прошле године. Западне земље су слагале, а лагале су и нас Русе. Сетите се оне 24 милијарде долара што су обећали. Колико је Јељцин направио уступака на штету руских националних интереса? Да ли се сећате какав је слуга НАТО-а био бивши руски министар унутрашњих послова Козирјев?

Новинар: Да, да.

Др Шешељ: Русија је продала душу, а заузврат није добила ништа. Е то исто се сада нама дешава. ДОС је продао душу српског народа, а заузврат доживљавамо само понижење. Ја немам никаквих личних разлога да браним Милошевића. Ја сам дугогодишњи Милошевићев политички противник. Кад год је Милошевић био у добрим односима са Американцима ја сам био у Милошевићевом затвору. Када би Американци били против Милошевића, онда сам ја са њим сарађивао. Али сада стати у одбрану Милошевића је питање части сваког искреног српског патриоте.

Новинар: Зашто је када су хапсили Милошевића било све мирно, зашто није било масовних демонстрација?

Др Шешељ: Милошевић је изгубио политички ауторитет. За једног политичара је много горе када изгуби поли-

тички ауторитет него кад изгуби власт. Милошевић је и сам крив што је ДОС дошао на власт. Он је потценио снагу ДОС-а и моћ америчког новца који је био инвестиран у ДОС.

Највећи новац који је стигао са Запада стигао је у предизборној кампањи да би се финансирале активности ДОС-овских партија. То је негде до 300 милиона долара.

Милошевић је потценио ДОС, а највише се плашио наше снаге и сву своју енергију у предизборној кампањи Милошевић је искористио борећи се против нас, иако смо били у заједничкој Влади. Ту је он пао.

Међутим, протести у народу ће бити све већи. Народ ће да се отрезни, он се већ трезни.

Оно што сад одликује нашу политичку акцију, то је вербално супротстављање. Ми смо прошле године били битно ослабљени. Наша странка, Српска радикална странка је прошле године била битно политички ослабљена. А Милошевић је био неомиљен у народу, јер је предао Косово и Метохију.

Једино што је народ нама замерао, то је што смо били у савезу са Милошевићем. Међутим, сад народ схвата да је ДОС-овска власт много гора од Милошевићеве. На томе сад расте наша популарност, а нас ДОС не може уплашити.

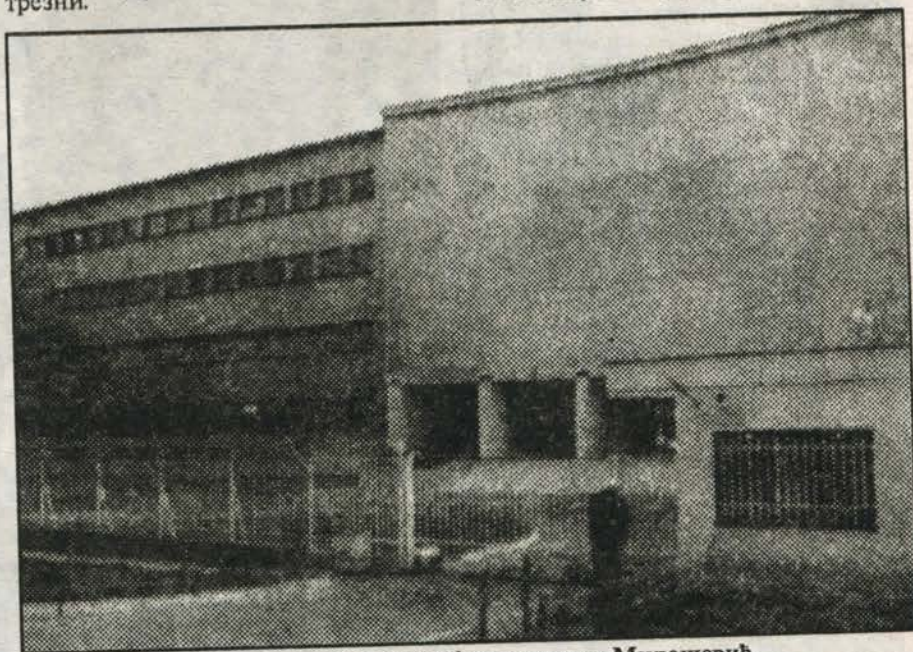
Новинар: Ви сте рекли да је власт веома заинтересована да Милошевића преда Хашком трибуналу. Како Коштуница гледа на то, који је његов став?

Др Шешељ: Коштуница је крив пред српским народом и српском историјом што је ушао у савез са НАТО-вским партијама. Ја не могу да кажем да је Коштуница добијао новац од Американца, али је пристао да буде у савезу са пронатовским партијама да би оборили Милошевића. Постао је председник државе.

Међутим, сад има нови проблем не зна како да изађе на крај са пронатовским партијама. Коштуница сад има пред собом два излаза, или да уђе у велику битку са проамеричким, прозападним партијама или да падне са власти. Ако Коштуница уђе у борбу са проамеричким партијама имаће моју пуну подршку, ако падне са власти неће ми га бити жао нимало.

Новинар: Шта мислите, да ли ће Милошевић бити изручен Хашком трибуналу?

Др Шешељ: Ако буде ДОС имао довољно снаге изручиће га сигурно. Савезна влада је већ направила закон о изручењу наших грађана. Тај закон још није усвојен. Чека се да прођу избори у Црној Гори крајем априла, јер се Социјалистичка народна партија Црне Горе боји да би изгласавање тог закона њој нанело велику штету у Црној Гори. Чим

Централни затвор у којем се налази Милошевић против кога се води монтиран процес

прођу избори у Црној Гори Социјалистичка народна партија ће гласати за тај закон.

Новинар: Значи, у случају да буде усвојен тај закон, онда Милошевића могу да испоруче већ на пролеће.

Др Шешељ: Пре првог маја већ могу да га испоруче, 22. априла су избори у Црној Гори.

Новинар: Шта ви мислите, ако народ изађе на улице, да ли може он некако да утиче на ту одлуку?

Др Шешељ: Да, ако довољно масовно изађе.

Новинар: То би значило да буде много више народа на улици него испред резиденције?

Др Шешељ: Да, наравно. Испред резиденције је било мало, свега неколико хиљада.

Новинар: Колико пута сте били у затвору и колико је то трајало?

Др Шешељ: Шест пута, а укупно две године.

Новинар: Када је то било?

Др Шешељ: Први пут 1984. године, а последњи пут 1995. године.

Милошевић ме је ухапсио 1995. године, јер сам се супротставио предаји Српске Крајине, држао ме је два месеца у затвору.

Новинар: Хвала вам много. Хтела сам, чисто за себе, још нешто да вас питам, везано за ово представништво Хашког трибунала које је отворено овде у Београду. Која му је улога?

Др Шешељ: Његова је улога да лови Србе као зечеве.

Новинар: Да ли су већ почели или се тек припремају?

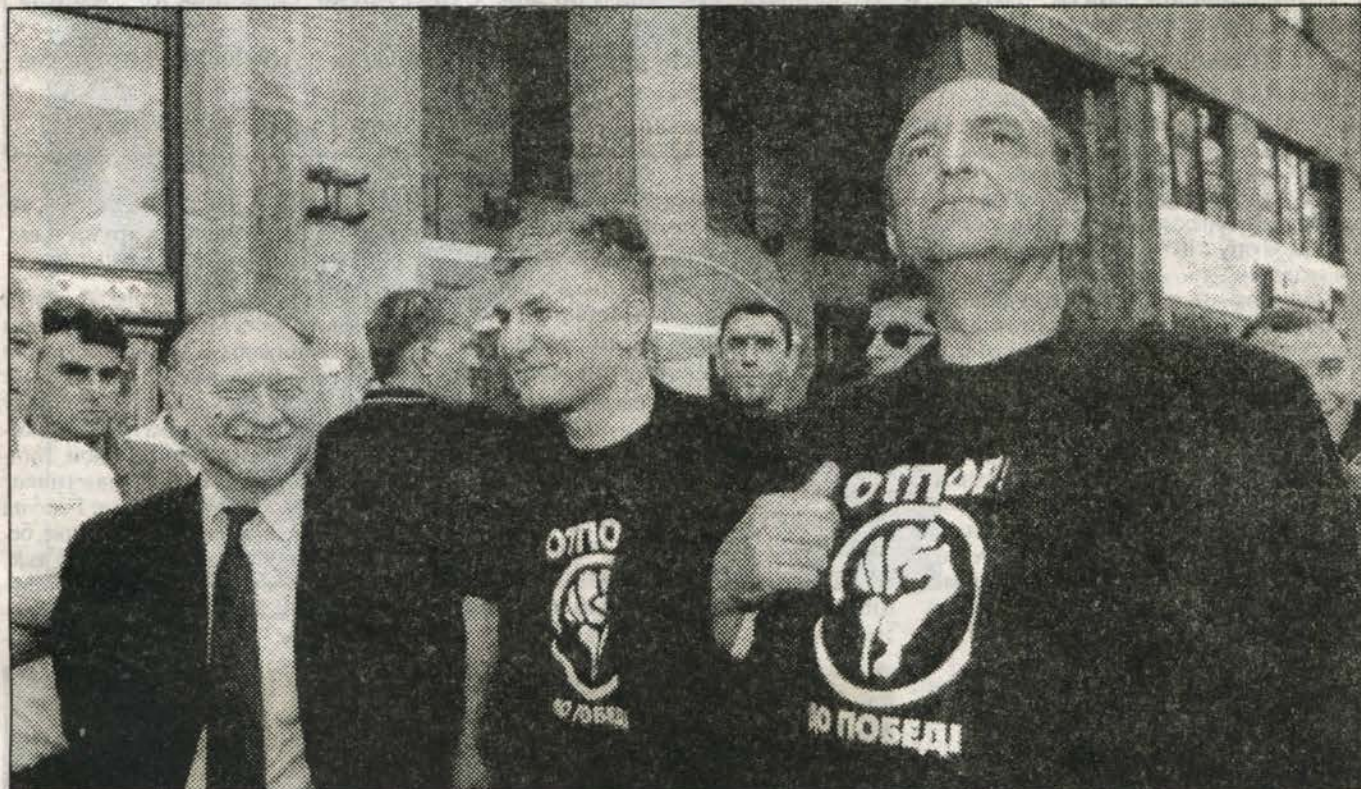
да је покоре. Русија је много погрешила према Србији, када нас је, 1992. године, Козирјев продао за 24 милијарде долара које Русија никада није добила. Ту је критична тачка нашег пада 1992. године.

Русија је помагала ових година, али не довољно, морала је више, јер она овде није бранила Србију, овде је Русија бранила себе.

Новинар: Русија је дала и онај комадић мора који смо имали, ми смо добро продали. И Шеварнадзе је радио веома добро.

Др Шешељ: Ви сте, Руси, видели како то изгледа када издајници руководе својом земљом. Сад и ми то видимо. Јелцин је уништио Совјетски Савез да би он био на власти у смањеној Русији.

Новинар: Код руског народа почиње да се буди бар мало поштовања према

На власт у Србији су дошли најгори издајници српског народа

Новинар: Значи, тешко претпостављате да ће бити више људи.

Др Шешељ: То је сад тешко проценити.

Новинар: Хвала вам. Можда сам нешто заборавила да вас питам имате ли ви нешто да додате?

Др Шешељ: Ја сам рекао све што сте ви питали.

Новинар: Хвала вам.

Које су то проамеричке партије, пошто ја не познајем то баш добро?

Др Шешељ: Све партије унутар ДОС-а, с тим што Коштуничина није проамеричка, она би више била као проевропска. Коштуница је, отприлике, један опрезни националиста, он је увек био националиста док то није опасно, а кад би било опасно бити националиста он се повлачио, а ја сам ишао у затвор.

Др Шешељ: Не, кључни циљ је сад Милошевић, а после ће да хапсе све истакнуте официре, истакнуте борце. Њихов је циљ да потпуно обезглаве нашу земљу. Све оно што вреди у српском народу да буде сатрто, да издајницима не прети никаква опасност.

Новинар: Да ли вас је изненадио став Русије када су рекли да је хапшење Милошевића ствар Југославије?

Др Шешељ: Ја сам са великим надема дочекао избор Владимира Путина за председника Русије. Моје наде још нису сасвим изневерене, али не знам да ли ће бити. Оставимо нешто и времену. Само, Русија је много изгубила прошле године.

Палом Србије НАТО је на граници Русије. Сад су на реду Белорусија и Украјина. Украјина је била на некој еквилистанци, сад су Американци кренули

себи, зато што су раније мислили да су Американци најпаметнији, а сада када су почели да путују по западним земљама и Америци схватили су да то све није баш тако.

Др Шешељ: Али је страшно велику цену Русија платила. Мени је драго што је у Русији пао комунизам. Ја сам као антикомуниста први пут осуђен на осам година затвора, па су ме пустили после непуне две године. Добро је што је пао комунизам, али не ваља што је Русија изгубила огромне територије, изгубила је огромно богатство које су странци покупили.

Новинар: То богатство се скупила дуго низ година, а тако брзо смо изгубили.

Хвала вам још једном.

Др Шешељ: Било ми је задовољство.

ФЕНОМЕН МАРИОНЕТСКЕ ВЛАСТИ, ТРЕНУТНО, У ЈУГОСЛАВИЈИ;
ИЛИ – КАКО, БЕЗ ТАКВИХ, ДО ЈЕДИНСТВЕНЕ ДРЖАВЕ

ЛАЖНИ БОРЦИ ЗА ЗАЈЕДНИЧКУ ДРЖАВУ

(Свим Паштровићима)

Социјалистичка народна партија као подвала српству!
Готово све дневне и периодичне новине у Југославији постале мондијалистички памфлети; уређују их прежвакани бајати "титонисти" и "кардељисти" (од Гордане Суше, преко Тијанића, до Манојла Вукотића)!

"Независни" медији као неокомунистичко антисрпско смеће – повратак "титића" као из филма "Леси се враћа кући"

Ни Кошгуница нема деце (у Америци не би могао да се кандидује, овде га довели на власт)

Да нема Срба Горе Црне (јединих Црногораца!), српски језик био би сиромашнији за ону: "Што се грбо роди, време не исправи".

Још нико никад није чуо да су се неки "јероплан" или барка, извукли из Бермудског троугла (где је то, Бог свети зна, а није ни важно).

Тек, Социјалистичка народна партија Црне Горе, верно служећи најпре Милошевићу а сада с истим жаром Кошгуници, најпре оном кога су "булдожер револуцијом" одували с власти – а сада оном кога је та иста "булдожер револуција" довела на власт (читај ЦИА), јесте то "грбо" што се не исправи, и никад исправити неће!

Тројка П.Б., З.Ж. и С.Б. – "Бермудски троугао" за српство у Црној Гори

Елем, из "троугла" (Јеврем Брковић, Славко Перовић, Новак Килибарда и Мило, рекли би – "трокута"), СНП – некад СПС-ЈУЛ – сада ДОС (за књигу Гинисових рекорда: једина опозиција на "белом свету" која је апсолутна, и то апсолутистичка власт!), шансе да се макар насукан извуче нема само брод коме је име "Српство" (ни "Титаник" грђе не би прошао, а судећи по броју жртава и није, у односу на полом српства – био је то лакши саобраћајни удес, што би "међународна заједница" рекла "инцидент").

Мало о моралу (и у политици, где чула, мора постојати): ако је у СНП, Момир Булатовић, зато што је био дугогодишњи председник Владе Југославије морао поднети оставку (бивши "премијер", како и само тако сада воле да се "крсте" Жижић и Ђинђић, иако је, на њихову жалост и комплекс "еуропски" – још увек на српским просторима званичан језик – српски), дакле, ако је Момир морао да напусти место председника странке због дугогодишњег присуства у бив-

шој власти, ваљда је логично да исти аршин важи и за – потпредседнике, Предрага Булатовића, Зорана Жижића и Срђу Божовића. Изгледа да није логично?

Док су Милошевић и Момир Булатовић били на најважнијим државним положајима, нико никад није чуо да се малопре поменута тројка било кад, било с чим није слагала стопроцентно. Променише, међутим, шефове, али тројка оста...

Логично је да, ако су заједно са "Момом" славили српске нове године, заједно и поделе политичку и животну судбину. То је поштено, морално, логично! Или, можда, није? Нови тренд?

СНП брани заједничку државу са Чанком, Љајићем и удружењем хомосексуалаца!?

Нејасно је, како је могуће "бранити Југославију", и са Милошевићем, потом српским радикалима (у Савезној влади и на локалном нивоу и Подгорици и Херцег Новом – у бокоаторском граду извојевана је и заједничка изборна, убедљива победа!), и са Кошгуницом, Ђинђићем (где је био за време нацистичког бомбардовања Србије и Црне Горе од стране "миротворне, хуманистичке, бели анђео, ваздушне компаније, као да је, Боже нам прости, предизборна) "међународне заједнице" зване НАТО алијанса?), Љајићем, Чанком и плејадом војво-

Зоран Жижић и СНП вероломци:
ктели се у "Слобу" – сад им господаре Ђинђић и Солана!

Мило Ђукановић – Дон Корлеоне или Ал Капоне

ђанских, србијанских, "бошњачких" (то је термин бечког сатрапа, с почетка прошлог века, Бењанима Калаја, у анектираној српској Босни; да ли је Калајев дух устао из гроба?), бујановачких и осталих сепаратиста (уметнички себе називају, да се Срби не досете, "борци за регионализацију")!

Тројци П.Б., З.Ж., С.Б. – изгледа све је ово потаман и нормално ("нормално Кошгуница"). Претходна власт је, за тројку, била "патриотска" у свим јавним институцијама. Нова власт, тадашња опозиција у Србији (гле чуда, још увек су званично, у називу – "опозиција"? Сама себи на власти, сици!), за подгоричко-београдску тројку, била је "издајничка" – што је, уистину, вероватно ће историја то и потврдити, и била.

Али, тројка иде даље... Мислим, на власти. Јуче са родољубима, данас са издајничким, али увек – "за одбрану Југославије"! Алал вера... То није више хемија, то је политичка алхемија.

Ко вас све Срби гледа у очи

Бољег савезника, свесног или несвесног, издајничка власт црногорског сепаратисте Мило Ђукановића, који више

подсећа на Дон Корлеонеа, од конфузне и јефтине тројке П.Б., З.Ж., С.Б., политичких слабића у моралном смислу, није могла добити. Гласати за овакав СНП, квази СНП, и бити убеђен да је то глас за Југославију, једнако је жељама да се пешке одиша до Месеца или очекивањима да ће Црна Гора (расадник фудбалских талената) икад дати бољег и даровитијег дриблера од Деја Савићевића. Деја је један, непоновљив, као што је ДОС у Србији јединствен – у издаји; од осамнаест (18! – некад су тврдили да је много странака у Србији дело Милошевићеве УДБ-е, како би збунили гласаче, шта сад? Сад им толико странака одговара у тзв. ДОС-у! Да нису они та УДБ-а?), бар десет је за дробљење Србије (све три војвођанске, Љајићева, коалиција Шумалија, обе Социјалдемократије, Нова Србија, па и Кошгуница је одавно за регионализацију!). Закључак се сам намеће: како тројка новог СНП-а мисли да сачува Југославију са онима који би да униште и поделе Србију?

Опет нема логике, опет алхемија, готово blasfemiја. "Немогућа мисија", четврти наставак. Режија: ДОС-СНП... Пре свих – изгубљена тројка, београдско-подгоричка.

Жижић тражи помоћ у САД – као када би Меагена Визентал посетио

Жижић у Сједињеним Америчким Државама, сигурно највећем српском непријатељу у новијој историји освајачких ратова против српског народа и вечите српске борбе за слободом, независношћу, територијалним суверенитетом и интегритетом земље, тражи помоћ и разумевање. То је гест интелектуалне вести и разумевања ситуације и политике, као када би Клаудија Шифер, уместо за "лову" са Милом Ђукановићем, пружио последње сексуално задовољство, на три дана пред смрт, болесном од популарне америчке "сиде". И то све са жељом да дуго и берићетно остане здрава.

Непријатељ никад од циљева, пре свега геостратешких и економских (то и не крије) неће одустати. Да га Жижић и сличне незналице преваре и надмудре – нема никакве шансе; да га обрлате и умиле још мање. Додуше, то и није циљ нове власти (стари титоисти). Жижићева лакрдијашка посета Америци (наглашено, успешна?), нема везе са реалношћу у животу. Магла и дим. Све ће то, као и све глупости разних чудних и недоследних људи у српској историји, прекрити, рече сарајевски анонимни песник-пијанец (коме је Горан Бреговић, музави, украо ту сјајну песму!) – "трава, брегови, рузмарин и шаш"...

П. Булатовићу, Жижићу и С. Божовићу, у жељи да остану на макар формалној власти (преведено: директорским и министарским положајима у Београду, углавном локација иста – Дедиње), не смета да само у једној деценији истовремено сарађују и са Милом, Слобом и "стамболићевцима". Може, и "милошевићевци" и "стамболићевци", и "љајићевци" и "чанкови"... Све може, па чак и српски радикали, с којима су победили у Херцег Новом, ваљда, једини пут у свом животу вероломном и вратоломном, у искреној борби за заједничку државу српства, Србије и Црне Горе, за – Југославију!

Е, једно више не може – да они, дакле тројка, бране Југославију. Крчмар долази да наплати рачун. Или сепаратни проамерички ДОС (са све Кошгуницом) и СНП, или – Југославија. Или издајници, или родољуби. Или сви остали, или српски радикали!

Време двојних аршина

Милошевићу су многи пребацивали да му се супруга не презива као он. Осим за феминисткине (које су, гле апсурда, кроз разне тзв. невладине организације, у ствари америчке владине, бап сад на власти у Србији. У Црној Гори је, подсећамо, на власти једна изузетно мушка организација – Света круна Буџидија, огранак Коза ностре, плус "Доновни" – Ђићо и Мило, нови Вито, сици!), оправдана критика.

Међутим, доктор Кошгуница, изгледа, има исти проблем. Бивши критичари и критизери хуће.

Експоненти марионетске власти: за пола године издали и Србију и Југославију

Вуку Драшковићу су многи пребацивали да, авај, нема деце, па чак, ни по њему омиљеним америчким критеријумима, не може да се бави важном политиком. Осим за феминисткиње и Удружење хомосексуалаца (закамуфлирано у име Социјалдемократска унија, здепа-стог Жарка Кораћа – наравно, такође ДОС!), оправдана критика.

Међутим, доктор Коштуница ни тај услов не испуњава.

Побркани ешелони

Да ли је ово време двојних аршина, различитих критеријума? У сваком смислу, по било ком основу! Издаја на власти, родољубље поплувано (преведено: српски радикали). Опасна заблуда се по-маља – синдром Тита, титоизма: добар је Коштуница, други не ваљају...

Да не буде све без реда и континуитета, где чуда, побринула се тројка П.Б., З.Ж., С.Б.; једино они у континуитету на власти. Увек за Југославију, увек са онима "који смеју да гледају у очи" (претходник на власти давно је рекао: "Мало морген" – и вероватно једини пут у животу био у праву)!

Земља чуда и чудеса (као да смо сви Алисе): у време најмонструознијих напада (од психолошко-пропагандних притисака до окрутног разарања озраченим пројектилама с неба) на Српство, неоусташка и мафијашко-сепаратна машинерија Мила Букановића, ишла је руку под руку, у једном ешелону, са тадашњом опозицијом Србије – против бивше власти у многостраначкој Србији и Југославији. Имали су подршку широке лепезе разних интересних организација, савеза, друштва: од дела Српске православне цркве (оног најсрамнијег, национално одрођеног, државно и политички непојмљиво неразумног, углавном, екуменски настројеног), преко апсолутне подршке римске ватиканске курије, најекстремнијих елемената радикалног исламског фундаментализма (од Изетбе-

говића до Тачија), и свакако, најзначајније политичке и финансијске – атлантске, прецизније америчке. И све је то била "демократија", све сами "хуманизам", борба против "комунизма". Коначан ефекат, једини суштински резултат тог антисрпског замаха побијени Срби, етничка чишћења извршена над српским народом, окупирани, расцепкани и разорене српске земље!

Дакле, један ешелон – власт у Црној Гори и тадашња опозиција у Србији. "Миловић и Ђинђићевић". Изговор: Милошевић. Циљ: Србија и Југославија. Незаборавна сцена, наводни противници таквих намера, П.Б., З.Ж и С.Б. – на бини у Беранама, позирају, за време предизборног говора С. Милошевића.

Булатовић издао Булатовића: Црна Гора "јаничаре" никад трпела није

Данас, све обрнуто, наглавачке на-пачке: један ешелон, тадашња опозиција у Србији (боље речено – опозиција Србији), садашња диктаторска неокомунистичка ДОС-овска власт, опет на бини – П.Б., З.Ж. и С.Б., али нова мета: дојучерашњи сабрат Ђинђићев и Коштуничин – Мило!?

Само српских радикала нема у том мешателству. Чека се још – суд историје!

П.Б., З.Ж., С.Б. и њихова анонимна страначка пратња, ући ће, нема сумње, у историју политичког бешчашћа и контрадикторних феномена политике: у једној јединој деценији, верно су служили и "милошевићевцима" и "стамболићевцима", "борили" се за уједињену али и поново окторисану Србију, били за српство ал' и "бошњаштво", "бранили" Југославију али служили и њеним разбијачима споља и унутра (ДОС-у!), били "против НАТО-а и за – НАТО", "партнерство за мир", "пакт за стабилност Југоистока" (шпијунске лозинке за суштинску окупацију Србије и Југославије). Алал вера, што је много, много је, немојте више да браните заједничку државу, завртело нам се у глави.

ДОС, СНП и Мило мораће да нестану са власти!

Једина порука: идите! С власти, наравно... Суштина је јасна, веома једноставна: са ДОС-ом, СНП-ом и, наравно, Миловом екипом – нема никакве, нити ће је бити, заједничке државе Србије и Црне Горе. Нема Југославије! Ко не види од дрвећа шуму, коме поглед лута замагљен, трежњење ће бити болно и, свакако, закасно.

Подсећања ради: што се грбо роди – време не исправи. Сваки гласач на пре-

дстојеним изборима мора да схвати суштину приче. Да не буде касно.

Шта пише "тједник" "Вечерње новости" (орган Горана Свилановића)

Ако коза лаже – рог то не ради. Ево доказа: "Вечерње новости", дневни лист савезне фирме "Борба", генерални директор (да парадокс буде већи – Савезне јавне установе, дакле, југословенске) – Црногорац (бивши слуга Кардеља и Броза) Манојло-Мањо Вукотић; а новина – врви од антисрпства, антијугословенства.

"Вечерње новости", 7. март 2001, вели Новак Килибарда: "У Србији су Муслимани (велико М, пр. а.) апсолутна мањина, док их у Црној Гори има више од седамнаест одсто. Више је него сигурно да ће на следећим изборима огроман број црногорских муслимана гласати за ову демократску алтернативу коју транспарентно представља господин Мило Ђукановић". Шта још каже некадашњи Србин: "У Србији су апсолутно незадовољни мањински народи (то нису националне мањине, пр. а.). Помало је водвиљски говорити о братству, о рођаштву и о крвном сродству, као категоријама које треба да везују народ".

Дакле, Црногорци, маните се сестара, браће, мајки, очева, то је – "водвиљски, превазиђено". Колико је честитих Срба, бивших присталица тобоже српске Народне странке, Новак Килибарда преварио и издао? Ко се још сећа? А "Вечерње новости", ни неколико дана касније, неће имати уређивачки коментар на ово Килибардино антисрпско дивљање и фалсификовање истине и историје!

Тек да се зна: "Новости", лист "Борбине" куће, "Борбина" кућа Савезна установа, иза ње – Савезна влада, на челу Владе – Зоран Жижич (СНП). Алал вера, још једном, уз додатак – не заборавите Мању!

Неколико дана касније, "Вечерње новости" испредају и приче нових "дрљевитићеваца" и "ћиласаца" (боље речено, старих – Мијата Шуковића и Божине Ивановића) о – "црногорском" језику. Брависимо!

Истовремено, напад на Драгана Радивића, познатог родољубивог новинара, великог Србина ("великосрбина", гракћу неоусташе), честитог Васојевића! Како сме родољуб да буде на челу "Филмских новости"! То се неће, у новом титизму (Коштуничиним) дозволити...

Да ли треба подсетити: "Вечерње новости", лист куће "Борба", "Борба" припада Југовлади, на челу Југувладе Зоран Жижич; додатак: не заборавите Мању ("независног новинара", "независног директора")!

Власт или душа?

Велики глумач тврди: "У нашој кинематографији само су тројица великани – Паја Вујисич, Слободан-Ципа Петровић и Аша Берчек. Последњи је једини жив. Сви остали само нешто – глуматају!"

На пример, Драган Николић се (квази-демократа) "мангупира", он не глуми.

Аша Берчек, исти Милош Обреновић, прави "коша Милош", изговара антологичку – "Само се власт и душа до краја не испуштају" (све ударајући штапом пред собом)!

Да душу Срби не испусте (ако су је већ изгубили), да Југославију сачувају, нека – власт, која је Боже сачувај, не сачувају. СНП, ДОС и Миловне неоусташе – народ ове земље мора сменити (не променити – јер они се никад неће изменити)!

Истина се не може ударити, ударцима подмуклим уклонити: да ли Слободан Краповић, очигледно медиокритет залутао у политику, зна ову истину. Није он ударио Војислава Шешеља – него истину. А то се не може. Увериће се, брзо, Краповић.

Овај коментар нема краја. Као ни борба за уједињено српство.

За Југославију...

Пачија политичка школа мондијалиста

Истински политички феномен, присутан већ деценију кроз вишестраначки систем у СР Југославији, уз обавезну мржњу коју шире разновразни патолошки политикантски типови – сви до једног, листом, антисрпски настројени, јесте и истомишље које владала код комуниста, антикомуниста и њиховог заједничког сурогата – мондијалиста: то је, готово униформисана, осуда "српског национализма, великосрпског хегемонизма", и стална, ненормална жеља да правдају све потезе тзв. међународне заједнице (у

суштини – америчке клике заступника крупног капитала и војне индустрије – освајачке, империјалне, завојевачке, злочиначке, милион доказа – наши политички дилетанти, једноставно, неће да виде и схвате); да ли је то комплекс, или кукавичлук, или и једно и друго помешано? Тек, осим српских националиста, радикала, ова земља нема људе, политички организоване, да суштинске намере наших непријатеља разумеју и амортизују, зауставе.

Од Милошевића до Коштунице, разних Жижића и Ђинђића, свакакви СНП-а и ДПС-а, сви су упадали у замке "Дејтона", "Рамбујеа", ево сад и "Бујановаца"... Чудо једно од незнања. Шта сад вели распон Артемије (Тачијев члан баллистичке окупационе владе) – да ли је и Бујановац питање "демократије и демократизације", па нас због тога ("због режима" омиљена им узречица), не воле на Западу!? Коштуница је некад урлао по предизборним трговима да је "све ово због једног човека" (сип!); да ли је ово у Прешеву због њега, по истој логици?

Ко се још сећа дебелог Васила Тупурковског – "Цемперовског"? Ко сад изазива ратове у Македонији (историјски још једној отетој српској земљи)? Можда Милошевић, или – радикали? А тако су лепо пружили уточиште НАТО злочинцима, приликом зверског ваздушного оргијања над Југославијом.

Марионетска ДОС-овска власт, и карикуатурална коалициона "дворска лудла" – СНП, разни Жижићи и Краповићи, умреће а ништа паметно у животу, камоли политици, научити неће!

Дејан Анђус

Преласком у амерички табор мислио да се извукао: "пријатељи" ће га испоручити Хагу

РЕЗУЛТАТ ПРИВАТИЗАЦИЈЕ НИКШИЋКЕ ФАБРИКЕ
ПИВА И СОКОВА "ТРЕБЈЕСА" ЈЕ ШТРАЈК РАДНИКА

ПРИВАТИЗАЦИЈА ЈЕДНАКО АПСУРД

Према Уговору о приватизацији, просечна плата радника никшићке фабрике пива и сокова "Требјеса" је 580 марака, а радници штрајкују због малих плата. Због лоших законских решења мањински власници имају само фиктивна права. Већински власник, други у свету по производњи пива, белгијски "Интербру" бележи губитке и губи поверење купаца. Доскора профитабилна фабрика пропада. Влада која је одговорна за приватизацију упорно ћути, чека да се прашина слегне па да крене у нове приватизационе "подвиге"

Понос приватизације црногорске Владе, фабрика за производњу пива и сокова "Требјеса" у Никшићу све више постаје апсурд. Због лоше важеће законске инфраструктуре сви у овом послу губе. Радници поново штрајкују. Апсурд је да је по Уговору о приватизацији предвиђено да просечна плата радника буде 580 марака, а радници штрајкују због малих плата. До сада су се изборили за неколико својих захтева. Међу захтевима око којих је постигнута сагласност су и они који се односе на изradу нове систематизације радних места, али са постојећим бројем радника и уз изradу колективног уговора који ће заштитити њихова права. Међутим, још увек нема наговештаја да ће тражено повећање зарада од 25 одсто у односу на децембарску плату бити одобрено. Штрајк радника познате никшићке пиваре траје већ трећу недељу. Придружили су им се и мањински власници након одржане Скупштине удружења радника и пензионера никшићке "Требјесе".

У Штрајку није само већински власник фабрике, други у свету по производњи пива, белгијски "Интербру". У подгоричким "Вијестима" генерални директор "Требјесе" Патрик Дирк је рекао: "Ми смо сада радницима дали све што смо могли". На његову страну је стала црногорска Влада. Директор Агенције за реструктурирање привреде, Бранко Вујовић, нема разумевања за захтеве радника и мањинских власника који су изнети на Скупштини Удружења констатујући да се већински власник понаша у складу са Законом. Одбацио је захтев да се поведе поступак за преиспитивање купопродајног уговора, јер сматра да се "Интербру" придржава његових одредаби.

То није ни било спорно. Међутим, спорно је шта Уговор садржи, односно не садржи. Уговором нису прецизирана права запослених у пивари. Не садржи одредбе које би на адекватан начин одредиле позицију мањинских акционара. Нема ни све одредбе којима би биле прецизиране неке веома важне обавезе већинског власника.

Пример како приватизација не треба да се обавља

Све ове мањкавости не чуле ако имамо у виду две ствари. Прво, да је Уговор потписан у пролеће 1997. године, непосредно пред одржавање парламентарних избора у Црној Гори. Друго, да је у еуфоричном изборном расположењу пуном обећања веселих боја коалиције "Да живимо боље", Скупштина акционара "Требјесе" прихватила Уговор само на основу извода који су им били предочени. Убрзо се показало да су били фалсификовани.

Не воли пиво,
али ни пиваре

Зато је ово пример како приватизација предузећа у Црној Гори (не) треба да се спроводи.

Процењена вредност друштвеног капитала у Црној Гори је око 8,6 милијарди марака. Нема успешне приватизације ако буде рађена овако "марљиво и педантно", већ само уништавање друштвеног капитала као у нишићкој пивари.

Неће нико ни хтети да се "упеца" да уложи свој капитал у приватизацију црногорских предузећа управо због овог примера. Белгијски власник је уложио значајна финансијска средства у пивару у којој проблеми из године у годину бивају све већи. Од профитабилног улагања добиће само губитке.

Мањински власници су очигледно у праву. Њихова права нису ни ваљано дефинисана нити им је позиција повољна. По основу мањинског учешћа у власништву предузећа њихово право на управљање се своди на форму. Фактички је то глас који надјачава већински власник. Право на дивиденде је лошом законском регулативом претворено у право на губитке и то дугогодишње. У Црној Гори нема ни уређеног тржишта робе и услуга, нема брзе хартијама од вредности којом би вредност акција била коригована. Радници штрајкују.

Сви заједно су изманипулисани и трпе губитке због туђе (не)случајне грешке. Неодговарајућа законска решења су донела ДПС-у изборне гласове, али су упропастила и страног улагача, и мањинске улагаче, и раднике, и, што је најважније, дуго стигани капитал оличен у производним капацитетима фабрике за производњу пива и сокова "Требјеса" у Никшићу. На све ово црногорска влада ћути. Ћути, чека да се слегне прашина и да после овог "пионира" приватизације крене у нове "подвиге".

Драгана Глушан

КО ЈЕ ЦРВ У СРПСКОЈ ЈАБУЦИ

После педесет година титоизма у Црну Гору, а на велика врата, ушетао је вишестраначки плурализам, чији су главни представници били Мило и Момо. Почетком деведесетих, Мило и Момо су били утемељивачи Милошевићеве политике у Црној Гори, а о себи су у многобројним интервјуима, говорили као о југословенски опредељеним Црногорцима, што су и потврдили на референдуму 1992. године

Међутим, привилегије власти су слатке и привлачне, па су се прво посвађали Милошевић и Мило, а затим је Момо почео све више да се окреће привилегијама, које је нудило Дедиње и Београд, тек на републичким изборима, отцепљено крило, познатије у народу као Социјалистичка народна партија, остало је без власти у Црној Гори. Дакле, Милова власт у Црној Гори и даље је била за некакво југословенство, либералнијег карактера, које повлађује сепаратистима, а Момови СНП-овци су и даље били за заједничку државу са Србијом, али се на адекватан начин нису ослобађали комунистичке подвале, наметнуте црногорске националности

Од тада, па све до петоктобарске револуције СНП-овци су били добри "ђаци" Слободана Милошевића, а онда су преко ноћи свој, какав такав, патриотизам пресвукли интернационализмом, и показали, да су захваљујући послушничком односу према ДОС-у, спремни за улазак у Европу и свет, па тиме доказали, још једном, да између њих и Демократске партије социјалиста и не постоје неке круцијалне разлике, јер и једни и други воле привилегије власти, ма колико оне коштале српски народ. Хоће ли квази-срби на предстојећим изборима у Црној Гори победити Милове сепаратисте одлучиће српски народ Црне Горе

Лакирана југословенска слика "братских" народа почела је да пуца почетком деведесетих година када су поједине, бивше Републике, вештачке творевине Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, преко ноћи, а уз свесрдну и свеколику помоћ Запада, која је подразумевала потпуну сатанизацију српског народа, постале самосталне и независне државе, признате од светских моћника.

Национална збуњеност у Црној Гори, још траје

Распад некадашње државе у коју су, по свој прилици, веровали само наивни Срби, наметао је нове моменте, па је сходно томе српски народ Црне Горе и Србије, поред нових граница, које су уцртали западни моћници, добио и нови назив државе, Савезна Република Југославија.

Ново име за оно што би требало да се зове и буде јединствена држава Срба, само је још више збунило националне аналфабете, па многи нису знали, да ли су Срби, Црногорци или Југословени?! Забуне или заблуде, грешке или намере, тек данас на прагу двадесет првог века, а на почетку новог миленијума, сепаратистичке тежње појединих политичких опција, као и појединачно незнање, у надметању са глобализмом и помодним космополитизмом, довели су савез-

ну државу српског народа, још једном, у опасност.

Сила ствара право, а глобализам се одавно раширио по Европи сламајући све што му се супротставља, а нарочито јаке националне државе. По логици ствари, национално свесни Срби који живе у Савезној Републици Југославији, пред-

стављају озбиљну опасност за остваривање глобалистичких тежњи, зато их ваља уклонити и разбити.

Једна од савременијих фаза наметања глобализма, на наше просторе дошла је путем модних трендова. Данас је модерно заступати грађанску а не националну опцију, па се тако на разним по-

Од комунисте и Југословена до сепаратисте:
Мило Ђукановић послушник америчке администрације

модарским скуповима, различитих оријентација, типа, изложби, модних ревија, или представљања књига, говори о интернационализму као о јединој истинској спознаји света, која не поставља никакве границе.

Интернационализам је, кажу, модеран

Интернационализам је чиста превара и представља успешно средство за манипулацију моћних над слабијима. На наше просторе интернационализам се уселио са доласком такозване демократије. Интернационализам, суштински нема никакве везе с правим демократским принципима, већ се користи,

Зоран Жижић: кошуља и кравата за неке политичаре је знак европејства

искључиво, у сврху преваре и подвале национално дезоријентисаних народа, што српски народ, после педесет година националног гушења, свакако, јесте.

Дакле, Срби из Црне Горе и Србије помодно и не размишљајући много, примили су се на интернационалну подвалу "грађани света", заборављајући ко су и одакле су.

Политичко-културни сепаратизам у данашњој Црној Гори има дубље и снажније корене него што се то чини на први поглед. Овај стварни и реални проблем занемариван је и током последњих десет година, од када на овим просторима влада вишестраначки плурализам. Проблемом сепаратизма отцепљено крило Демократске партије социјалиста, у народу познатије као Социјалистичка народна партија Црне Горе, бавило се углавном сегментално и недовољно утемељено, и то су чинили, углавном, пред изборе, борећи се за гласове национално свесних и опредељених Срба, који своју будућност виде кроз јединствену државу Срба Црне Горе и Србије.

Зашто је то тако, и како је могуће да је сепаратизам нашао ухљебљење на српској територији?

Црногорски сепаратизам израстао је на стратегији уништења српског етничког, културног и духовног простора. Овакав, и у почетку неприхваћен сепаратизам, силом је наметнут Србијама у Црној Гори, тек после Другог светског рата.

Дакле, црногорска нација насилно је наметнута Србима Црне Горе, после Другог светског рата и то захваљујући Комунистичкој партији Југославије, што представља јединствен пример у Европи да становници једне републике, готово преко ноћи, постану припадни-

боданом Милошевићем. Захваљујући већ затеченој комунистичкој клици у свести двојице социјалиста из Црне Горе, сепаратистичке тежње познатих срба нису биле заустављене, напротив, њихово провођење сепаратизма добијало само нове и другачије смерове кретања.

Мило и Мома, како су их из милоште прозвали, почетком деведесетих година, нису били спремни ни кадри да се носе постојећим, затеченим и наслеђеним проблемима у Црној Гори. Нису били спремни, а ни зрели ни за лична национална освешћивања, што се сасвим јасно може видети данас, с ове временске дистанце.

Постојеће комунистичке пароле временом су прерасле у модификоване савремене фразе, те су као такве постале успешне политичке поштапалице Мила и Мома, док је ова политичка љубав трајала. Распадом Демократске партије социјалиста и стварањем Социјалистичке народне партије, између двојице партијских другова почео је прави мелијско-политички рат, а расрби су имали још више простора за провођење сепаратизма. Сукоб између Мила и Мома трајао је, али ни један ни други нису се одрицали добро наученог политичког градива, како још више дезоријентисати српски опредељен народ Црне Горе!

Српство, опет на проби

Данас је српство још једном на проби, а поједини политичари своју немоћ, незнање, или незаинтересованост бране тврдњама да се нејединство међу Србима увек испољава у критичним тренуцима и да је то за нас Србе, природно, трајно трпно стање. Докле ће трајати то трпно стање српског народа још нико од лидера Социјалистичке народне партије, није одговорио, ни онда, а ни сада.

Некад раскол између Мила и Мома, данас између два Булатовића, Момира и Предрага. Како и зашто, политичка и идеолошка размимоилажења, или свађа око привилегија власти, показале време, али, нажалост, због таквих политичких сукоба и страначких превирања трпи српски опредељен народ Црне Горе, али и читав народ онога, зашта су се Мило и Мома определили 1992. на референдуму, а што се зове Савезна Република Југославија.

Подвала и ниске политичке страсте, јуче, данас, да ли и сутра?

Још једном представници СНП-а српском народу бацају калкулантску прашину у очи, тако што се за гласове бирача боре политичким фразама утемељеним на коминтерновским принципима, потпомогним европејским слоганима и маркираним парфемима, с врха светских модних трендова, које купују захваљујући брзопотезном политичко-идеолошком прелетању од левог политичког блока у ДОС. Српски народ још увек чека, а изгледа да је препуштен исконској интуицији национално опре-

ци нове нације. Затим се та идеополитичка фарса обазриво, али ако је било потребно, и грубо ширила различитим сегментима друштва у Црној Гори. Педесет година националног тамновања и најстрашнијих српских прогона требало је, по логици ствари, да престане појавом вишестраначког плурализма, када се као национално свестан и опредељен, српском народу као лидер наметнуо Слободан Милошевић. Међутим, по питању српског народа Црне Горе, Милошевић је углавном ћутао, или компромисно говорио о заједничкој држави Црне Горе и Србије, Савезној Републици Југославији, не задирући у суштински проблем националног опредељивања Брозових Црногораца. На тај начин, готово прећутно, остављено је време за деловање расрба у Црној Гори.

Зашто се ћутало, или ко је крив

Почетком деведесетих година, у први план политичког живота Црне Горе, као и савезне државе, укадрирала су се два момка, која су, углавном, била упамћена по помном, одобравајућем климању главе пред тадашњим "оцем нације" Сло-

делених људи, које овакво политичко стање у Црној Гори, још више збуњује.

Нико из Социјалистичке народне партије још није отворено рекао да је ово борба за очување српства, већ само повремено говори о заједничкој држави између Србије и Црне Горе. Дакле, нико од њих, још увек не говори о јединственој држави српског народа. Разлике између јединствене и заједничке државе су огромне, а тога су свесни и Предраг Булатовић и Зоран Жижих, као и већина политичара Социјалистичке народне партије, данас, чврсто привијених уз скуте домаћих издајника ДОС-а, о којима су и сами до 5. октобра говорили све најгоре. Данас се изгледа нешто променило у главама лидера СНП.

Није наодмет подсећање да су се, ти исти људи из Социјалистичке Народне партије, колико још јуче, немо клањали пред Милошевићем, говорећи о њему највеће хвалоспеве. То су они исти политичари који су за Зорана Ђинђића говорили како је највећи српски издајник, а данас пред Ђинђићем, баш као некад пред Мирком Марјановићем, погнуте главе климају у знак одобравања, а да се, при том, још ниједном нису зацрвенили због свог понашања.

Уместо јединствене српске државе, улазак у Европу

У периоду НАТО бомбардовања наше државе, а у време док су били само "службеници" Слободана Милошевића, Предраг Булатовић и Зоран Жижих изрицали су највеће осуде Хавијеру Солани, Медлин Олбрајт и Клинтону, и уз све то, свом снагом нападали режим Мила Ђукановића због издаје. Данас, тај исти Жижих и Булатовић, помно слушају ратне злочинце, утркујући се ко ће их пре примити у својим кабинетима, које су добили захваљујући коалицији (на савезном нивоу), управо са оним политичарима, о којима су, готово до јуче, говорили све најгрње и најгоре. Под условом да се Ђинђић, Батић, а ни Чанак, као ни Расим Љајић, нису променили, а ни програми њихових политичких странака, а очито је да нису, онда се поставља питање: шта се десило са свешћу оних "патриота", који су од непријатеља домаћих издајника, данас постали послушници оних, које су некада здушно осуђивали. Да ли то политичари Социјалистичке народне партије Црне Горе, покушавају да спасу српство на један нови, могло би се рећи "Ђинђићев начин", а по упутствима писаним на канабеу Хвијаре Солане, или можда Карле Дел Понте, или Ђинђићевог осведоченог немачког пријатеља Јошке Фишера?

Да ли је у питању нека нова игра оних, који би да постану извршиоци власти у Црној Гори, па макар били исти као Ђукановић?

Да ли Социјалистичка народна партија грађанима Црне Горе, уместо патриотизма и јединствене српске државе, данас нуди место грађана Европе и света, а о јединственој држави ће, можда, кроз неколико месеци одлучивати на "већ виђени" начин, нуђењем платфор-

ми о редефинисању односа Србије и Црне Горе, по угледу на бившег партијског друга Ђукановића, или изјашњавањем на неком будућем референдуму?

Говорећи на једном предизборном скупу, пред локалне изборе у мају 2000. године, Предраг Булатовић, тада један од потпредседника Социјалистичке народне партије, о режиму Мила Ђукановића у Црној Гори, рекао је следеће (цитат "Политика" 24. 5. 2000. године): "Режим Мила Ђукановића покушао је да унизи државно и национално достојанство Црне Горе својим стајањем на страну окупатора, али грађани су одбили такву позицију и предвођени СНП-ом и другим патриотским снагама, пружили достојанствен отпор и сачували образ Црне Горе".

Шта се у међувремену променило у главама представника Социјалистичке народне партије, када од спашавања образа Црне Горе, данас врло радо иду на поклоњење НАТО зликовцима и домаћим издајницима, и ко ту данас брука образ Црне Горе, него опет политичари, али овог пута, ред је мало дужи и већи јер, нису у игри поклоњења окупатору само Миловици, већ и Булатовићевци. Од великих патриота до оних, који хрле у заглај окупатора и домаћих издајника, пут кратак, брз и ефикасан, рекло би се на први поглед, али шта је стварна истина и како је могуће преко ноћи променити своје политичке ставове и принципе? Питање још једне политичке подвале опасно подрива, већ подривено српство у Црној Гори.

Какви су то људи а какви политичари, када су после савезних избора прошле године, док су се још крили под Милошевићевим скутима, покушали да обману и своје руководство и чланство покушавајући да перфидним играма Милошевића одрже на власти другим изборним кругом за председника Савезне Републике Југославије, да би ти исти политичари из Социјалистичке народне партије, само неколико дана после петоктобарске револуције, "обукли" нова европејска одећа, и од патриота одјелном постали интернационалисти. Може ли се таквим људима веровати када тврде да имају честите намере по питању очувања савезне државе и српства у Црној Гори? Стандарди којима овакви политичари вреднују поштење и патриотизам, под великим су знаком питања, јер у њиховој свести, свако оружје, које обезбеђује повластице и привилегије власти, априори је дозвољено, па макар то подразумевало и прљање српског образа Црне Горе.

Када се говори о Социјалистичкој народној партији Црне Горе, ваља напоменути и то да су њени лидери, током последњих десет година вишестраначког плурализма имали прилику и могућност да се на време и аргументовано супротставе сепаратистичким тенденцијама клике окупљене око Мила Ђукановића, нарочито у периоду док су заједно "гришкали" колач власти. Међутим, они то нису урадили ни тада, као што

ваљано не заступају српски народ Црне Горе ни сада.

Ћутање није одговор

У гласу одбране СНП, пред налетима сепаратистичких тежњи, нема одлучности и искрености, јер се ни сами лидери СНП, по свој прилици, још увек нису определили да ли су Срби из Црне Горе, Црногорци, или можда Гитови Југословени, зато им је најсигурније да се опредељују као грађани Црне Горе, који су за сада, за заједничку државу са Србијом, а захваљујући новом политичком браку са ДОС-ом, претендују да постану и грађани Европе. Дакле, сасвим недвосмислено представници Социјалистичке народне партије Црне Горе показали су, и показују, своју неодлучност, јер и када говоре о заједничкој држави Црне Горе и Србије, углавном, изгледају као да их неко силом гони да говоре нешто у шта ни сами нису сигурни.

Недостаје им одлучности у намери да одбране образ Црне Горе, али се поставља питање, колико је народ Црне Горе свестан чињенице да између Демократске партије социјалиста и Социјалистичке народне партије, не постоје значајније националне разлике, макар у етничком изјашњавању и да су у питању само нијансе, што и није за чуђење, јер су годинама с истог зленца пили воду.

Оно што је заједничко за Демократску партију социјалиста и Социјалистичку народну партију јесте идентичан циљ, а то је власт. Колико је лидерима Социјалистичке народне партије Црне Горе стало до власти показали су после петоктобарске револуције, када су се без разликовања одрекли својих дојучерашњих коалиционих партнера социјалиста и јуловаца, па макар због бившег политичког брака, у овом новом, склопљеном са ДОС-ом, трпели теже и лакше увределе, лидери СНП-а ће ћутати, као што су то годинама чинили и пред Миловићима у Црној Гори. Важна је власт и ситне и крупне привилегије, које имају јер, захваљујући ћутању, фотеле њи још увек нису угрожене.

Дакле, наводни носиоци српске идеје и заједничке државе нису ништа бољи од оних против којих се боре, представника актуелног режима Црне Горе. У случају, евентуалне победе Социјалистичке народне партије у Црној Гори, за њих ће то бити само веће право на привилегије власти, што ни у ком случају не подразумева рад на стварању јединствене српске државе Црне Горе и Србије, јер за своје мишљење и СНП-овци, после петоктобарске револуције иду на Запад, баш као и Мило Ђукановић.

Да ли ће српски народ Црне Горе бити још једном преварен политичком реториком квази-срба, које нуде левицарске опције Црне Горе, оних, који су дозволили да се сепаратистичке тежње утемеле на територији Црне Горе, што у некој скоријој будућности, а под условом да се то догоди, не искључује могућност неких нових сепаратистичких наговештаја, показале предстојећи избори.

Јасна Олујић Радовановић

ЗАТИРАЊЕ СРПСКОГ ИМЕНА У ЦРНОЈ ГОРИ

Вештачким стварањем црногорског народа и федералним устројством друге Југославије комунисти су отворили могућност за отцепљење Црне Горе, које сепаратистички режим Мила Ђукановића настоји по сваку цену да реализује

Онима који се залажу за отцепљење Црне Горе од Србије добра историјска основа могу да буду и идеје црногорских устава Секуле Дрљевића и Савића Марковића Штедимлије, од којих је овај други тврдио чак и то да Црногорци нису Срби, него Хрвати

Предстојећи ванредни парламентарни избори у Црној Гори и криза постојеће југословенске федерације, која ће, у сваком случају, већ после првих њихових резултата, добити препознатљив правац свог политичког разрешења, у контексту отвореног захтева актуелног црногорског врха за отцепљењем од заједничке државе, намећу низ историјских аналогија и захтевају јасно сагледавање главних узрока оваквог стања, који прете да нас у државном и националном погледу врате готово на сам почетак прошлог века.

Велики број историјских извора потврђује да је процес подривања српског националног идентитета Црногораца, подстицан са разних страна, текао постепено, да би током Другог светског рата, и нешто мало времена након његовог завршетка, управо по инструкцијама Комунистичке партије Југославије, дош-

ло до формирања црногорске федералне јединице и стварања посебне црногорске нације, чиме је ангисрпски карактер југословенских комуниста дошао до пуног изражаја реализујући том приликом већ одавно зацртане политичке циљеве из предратног периода.

Врхунац такве накарadne политике достигнут је 1946. године доношењем Устава НР Црне Горе, при чему треба констатовати да је својим одредбама о праву сваког народа на самоопредељење и отцепљење, до уједињења са неким другим народом, овај законски акт посејао оно семе чије горке плодове представљају и данашњи заговорници црногорске државне и националне посебности. Али, наравно, та проблематика, као што рекосмо, није настала преко ноћи и због тога свако излагање на ту тему захтева одређена објашњења.

Зенит црногорске државности

Што се тиче црногорске државности и традиције на том плану, на којој у образложењима својих сепаратистичких амбиција нарочито инсистира водећа тројка још увек друге југословенске републике (Ђукановић, Маровић, Вујановић), ствари су, историјски гледано, прилично јасне и само их крупно прекрајање и кривотворење може инструментализовати у дневнополитичке сврхе. Јер, у историји српског народа и његовом вишевековном настојању да се ослободи турског ропства, црногорска државност, ван сваке сумње, представља поглавље достојно сваког поштовања, које је, нажалост, услед династичких антагонизама између Петровића и Карађорђевића, постало предмет жучних политичких препуцавања и великих подела нашег народа у Црној Гори.

Тешки дани за српску Спарту: црногорски сепаратисти би хтели да измeste Ловћен из српске историје

Владавина прво књаза, а затим краља Николе Првог Петровића Његоша (1841-1921), под којим је, могло би се рећи, у државном погледу Црна Гора доживела свој зенит и свој највећи пад, као да најбоље потврђује претходно изречену оцену. Он је, као што је познато, после свог ступања на престо, 1860. године, учинио много за ослобођење неких српских крајева и територијално проширење Црне Горе. Све те акције црногорског књаза, о чему постоји обиље података које је оставио или он лично или његови савременици, нису предузимане са позиција неке националне црногорске посебности, већ са позиција снажног патриотског заноса и искрене припадности српству.

Као командант црногорске војске, књаз Никола је за време рата у Херцеговини (1876-1877) позивао своју војску и херцеговачке устанике на освету Косова, а није, попут данашњих црногорских главара, окретао главу од њега и истицао да је то само србијански проблем који са његовом државицом нема никакве заједничке везе. После величанствене победе на Вучјем долу, освајања Никшића (Оногоста), а после и Бара, где се са својом пратњом поздрављао, по његовим речима, са морем српским, књаз Никола је славу успешног војсковође употпунио успешном дипломатском активношћу захваљујући којој је Црна Гора стекла велику популарност на међународном плану. Позиције своје државе он ће ојачати и удајом кћерки по европским династијама, тако да ће свој државнички и политички врхунац остварити 1910. године приликом прославе педесетогодишњице своје владавине, када ће на Цетињу бити проглашен за краља а Црна Гора за краљевину.

Улога краља Николе била је од великог значаја и у Балканским ратовима и у Првом светском рату. Ступајући у рат против Аустро-Угарске, он је влади Краљевине Србије изјављивао да може да "рачуна на братску и неограничену помоћ Црне Горе, како у овом судбоносном часу за српски народ, тако и у свим другим". После две године тешких борби, на фронту који се протезао од Романије до црногорског приморја, и јуначке одбране српске одступнице на Мојковцу, краљ Никола је морао да се повуче у Скадар, а затим да преко Италије стигне у Француску у којој ће се као изгнаник задржати до краја живота. У сваком случају, догађаји из тог времена пресудно ће утицати на даљу судбину његове династије и политичко расположење српског народа у Црној Гори.

Детронизација краља Николе

Иако се и сам формално залагао за уједињење Србије и Црне Горе, краљ Никола је негативно одговорио на предлог Србије који се односио на његову абдикацију, јер није могао да се одрекне својих династичких претензија, иако су га догађаји претицали у свему што је намеравао за себе да уради. Најзад, одлуком Велике Народне Скупштине, која је одржана средином новембра 1918. године,

он је детронизиран, односно свргнут са престола. Одлукама ове скупштине Црна Гора се ујединила са Србијом, која се налазила под круном Петра Првог Карађорђевића, зета краља Николе, и фактичком управом краљевића Александра, Николиног унука.

Паралелно са позивањем на проглашење републике Јужних Словена, краљ Никола је америчког председника Вилсона молио да се ангажује "по питању судбине Црне Горе, да се не дозволи да се она, као савезничка држава, вјерна идеалима савезника у вријеме рата, инкорпорира у једну другу државу као обичан срез, супротно вишевековним традицијама њеног слободног и самосталног државног живота". Но, таквим реакцијама трон се наравно није могао повратити. Даљи државни развој и Србије и Црне Горе попримиће нову форму која ће и сама, због уједињења са Словенцима и Хрватима, бити на тешким искушењима и због тога доживети трагичне тренутке.

Иако сам није имао моћи да се наметне као предводник уједињења са Србијом, јер се династија Карађорђевића налазила у изузетном успону, краљ Никола Први Петровић Његош, без обзира на одређене негативне потезе које је крајем живота повукао, представља у српској историји импозантну фигуру и личност која се мора ценити и уважавати. Што се тиче уједињења Црне Горе са Србијом, може се рећи да је то био природан потез, док је стварању Краљевине СХС требало можда другачије приступити. Међутим, то је тема за неку другу прилику.

За уједињење Црне Горе са Србијом и стварање краљевине која ће поред српског обухватити и неке друге народе, мада се првенствено радило о српској уједињитељској идеји у Црној Гори, борио се бјелашки покрет, док се на супротној

страни налазио зеленашки покрет, са својим претенциозним уздицањем црногорских вредности на уштрб онога што је постигла Србија и жељом да Црна Гора опстане као независна држава. Створен као краткотрајна реакција на одлуке Велике Народне Скупштине, зеленашки покрет је после неуспеле Божићне побуне опстајао још неколико година, изводећи оружане акције против својих неистомишљеника.

Тамна улога црногорских усташа

Своје истомишљенике на плану оснивања независне Црне Горе, осим на страни зеленашког и комунистичког покрета, данашњи поборници ове идеје у Црној Гори могу пронаћи и у двојици црногорских усташа Секула Дрљевићу и Савићу Марковићу Штедимлији. Секула Дрљевић је био родом из Мораче и између два рата важио је за истакнутог члана Црногорске странке, која је у својим редовима окупљала федералистички настројене грађане. Без обзира на то што су се међу члановима ове странке нашли многи бивши зеленаши, они у ужем руководству странке нису били заступљени, па је став неких историчара да Црногорску странку не би требало схватити као продужену руку зеленашког покрета. Веома занимљив податак односи се на то да су чланови ове странке били и неки политичари који су били учесници на Подгоричкој скупштини, тј. они који су заступали становиште да се Црногорци не могу изјашњавати другачије него као Срби, као што се тих година изјашњавао управо Секула Дрљевић.

Секула Дрљевић, 1926. године, ступа у контакт са Стјепаном Радићем, па чак бива и један од говорника на Радићевој сахрани, која се претворила у специфичан облик антисрпских демонстраци-

Династија преча од уједињења:
краљ Никола I Петровић

Дрљевићев и Штедимлијин настављач:
вођа данашњих црногорских сепаратиста Мило Ђукановић

ја. Извесно време Дрљевић проводи у Земуну, где ради као адвокат. На изборима из 1938. године, на којима су се федералисти појавили самостално, он осваја посланички мандат. Овај политичар био је и први човек Петровданске скупштине, која је на плану независности имала велике планове. Али, после тринаестојулског устанка, дакле само дан касније, италијански окупатор је имао прилику да се увери у то да зеленаши и федералисти уживају подршку само мањег дела становника Црне Горе. Због тога су Италијани послали Дрљевића у њихову земљу, из које ће се он, нешто касније, са немачким пасошем, вратити у Црну Гору. Из ње ће се он упутити у Земун, да би 1944. године коначно прешао у Загреб, где ће се повезати са Савићем Марковићем Штедимлијом, са којим ће уживати заштиту Павелићевог режима.

Током рата, Дрљевић се залагао за државну посебност Црне Горе, позивајући се на њену и дукљанску хиљадугодишњу историју. После таквих изјава, он је у усташком листу "Спремност" изнео и тезу да је Његош у "Горском вијенцу" и "Лучи микрокосми" систематизовао црногорску религију и филозофију, па је чак у том тексту употребио и термин црногорско правослађе, тј. "црногославље", објашњавајући да се ради о црногорском облику хришћанства.

Дрљевићев идеолошки интимус Савић Марковић Штедимлија живео је дуго у Загребу. Пореклом је био из Пипера, а надимак Штедимлија узео је по брду Штедиму које се налази крај села у коме се родио. Започете студије права није никад завршио. Тридесетих година појављује се са великим бројем чланака и брошура, објављиваним махом у хрватским листовима или подгоричкој "Зети", која је словила за лист црногорских сепаратиста.

Његови контрадикторни ставови о националној припадности Црногораца,

који су се кретали од тога да су они Срби, до тога да су тек малим делом Словени, а већим Илири и Романи, своју најзанимљивију верзију добијају у брошури "Црвена Хрватска", коју је 1937. године објавио у Загребу. У њој је он, на основу података из "Летописа попа Дукљанина", извео закључак да су Црногорци, у ствари, тзв. црвени Хрвати, тј. део хрватског народа.

О томе да су Црногорци посебна нација Штедимлија се недвосмислено изјашњава у брошури "Црна Гора у Југославији", где из њиховог изолованог положаја, у дужем временском периоду, извлачи аргументе за њихову националну посебност. На крају рата, приликом покушаја да побегне у Аустрију, Савића Марковића Штедимлију заробљавају совјетски војници, да би га после тога совјетске власти пребациле на дуже време у неки од сибирских логора. Околности под којима је успео да се извуче из Совјетског Савеза и поново врати у земљу нису довољно разјашњене и обавијене су велом мистерије. Из тога што је по доласку из заробљеништва избегао судску одговорност овде, као и неких његових одлазака у иностранство, поједини аутори претпостављају да је за нове власти обављао обавештајне задатке.

Судбина Штедимлијиног пријатеља Секуле Дрљевића, са којим је пре рата правио и интервјуе, имала је сасвим другачији епилог. Због тога што је крајем априла 1945. године, на превару предао усташама Павла Ђуришића и групу његових четника, да их ови сурово ликвидирају, Секулу Дрљевића стигла је убрзо, у Аустрији, где је побегао заједно са Павелићем, праведна казна преживелих Ђуришићевих сабораца.

Држава по сваку цену

Боравши крајем фебруара ове године у Комитету за спољну политику, људска права и безбедност Европског парламента у Бриселу, председник Црне Го-

ре Мило Ђукановић демонстрирао је у свом обраћању члановима овог тела да се садржина његовог идејног корпуса и политичка стратегија нимало не разликују од зеленашких и комунистичких теза о црногорској државности и националној посебности. Штавише, да је његова мисија да заокружи и испуни оно што они нису успели да ураде.

- Црногорски народ, као и сви народи у Европи и свијету, има демократско право да одлучи о својој будућности. Актуелна власт у Црној Гори не може се оглушити о већинско расположење својих грађана који траже изјашњење на референдуму. Да бисмо уважили ту политичку реалност, расписали смо пријевремене парламентарне изборе за 22. април, више од годину дана прије него што нам је то била обавеза. То потврђује нашу одговорност за политичку стабилност у Црној Гори а тиме и у региону - рекао је, између осталог, на том скупу Ђукановић.

Оваквим изјавама могла би се придодати још хрпа сличних у којима је вођа коалиције "Победа је Црне Горе - демократска коалиција Мило Ђукановић" потребу за разједињењем са Србијом извлачио још из одлука Берлинског конгреса, док су се његови политички саборци Светозар Маровић и Филип Вујановић усмерили на друге теме преко којих би доказали како Србија израбљује Црну Гору и да је због тога најпааметније да се оне раздвоје, а после би, ако то желе, могле, на неким јаснијим основама, поново да се уједине као две уистину суверене државе.

За разлику од Маровића, код кога су све карте у игри, и код кога ниједна комбинација није искључена, председник црногорске Владе Филип Вујановић у својим медијским наступима ставио је нагласак на економску страну и то да Црна Гора не сме више да буде талац, како је изјавио, високог дуга Србије, јер би због тога могли да је заобиђу преко потребних кредити међународне заједнице.

Када се поприлична гомила њихових изјава мало пажљивије разгрне и простудира, не може човек а да се не начуди за каквим су све државотворним разлозима и оправдањима за своју политичку опцију (од великориског национализма до беспоговорне сарадње са Хашким трибуналом) посезали челници "депесовског" режима у Црној Гори. Да ли ће таква концепција однећи победу на наредним изборима, одлучиће, најзад, скоро 450 хиљада бирача који имају право да на њима учествују. Уколико већински подрже политику Мило Ђукановића, што се не би смело лакомислено обавијати као могућност, референдум о независности био би у том случају тек пука формалност. Колико би то заиста, под постојећим околностима на Балкану, допринело регионалној стабилности, а посебно очувању српског народа у Црној Гори, може се само наслутити.

Добрица Гајић

ПОЛИТИЧКО ЛИЦЕМЕРЈЕ И ТРГОВИНА

Имају ли лидери новоформиране предизборне коалиције Народне странке и Социјалистичке народне партије, било каква права да дезавуишу и збуњују, ионако већ довољно збуњени српски народ Црне Горе, тенденциозно и претендентски се представљајући као спаситељи заједничке државе Србије и Црне Горе, ако се зна да су ти, исти представници Народне странке, до пре извесног времена, били у владајућој коалицији са Демократском партијом социјалиста, и да су у ресорним министарствима, а у којима су обављали власт, све чинили како би омаловажили и растурили оно мало што је преостало од заједничке државе, Савезне Републике Југославије

Да ли је новоформирана предизборна коалиција између расточене и разјединене Социјалистичке народне партије и издајничке Народне странке паметан избор национално свесних и опредељених Срба у Црној Гори?

Одговоре на ово питање даће само Црна Гора, али није наодмет подсетити се појединости које живот значе, а самим тим и опстанак јединствене државе Србије и Црне Горе.

Ко је ко у политици Црне Горе

Дужи период на челу Народне странке лепурио се Новак Килибарда, који је страначку обојеност, како своју личну, тако и своје странке, мењао брже и од самих чарапа. Прво је Новак Килибарда био најљући српски националиста, чак је неко време носио и шајкачу, као симбол српства, и није признавао црногорску нацију, а онда је, из само њему знаних разлога (чигај: због привилегија власти) претрчао у другу крајност, пресвукао страначке боје и постао ударна песница и "гласноговорник" неке нове Црне Горе, која подсећа на "суседе", којима се Мило Ђукановић, пре извесног времена, снисходљиво извињавао, те је тако Килибарда, са Народном странком још једном саблазнуо све честите Његошеве потомке. Међутим, ту народњачким изненађењима није крај. Једном приликом, гостујући на телевизијској станици "Скај сат", Килибарда, који је тада био потпредседник црногорске владе, рекао је за Клинтон, цитат: "...Клинтон је велики државник, који ће остати упамћен као моћни државник у историји Америке, а не ратни злочинац..."

Репови прошлости

После овакве Килибардине изјаве, од које се нико није ограђивао (мисли се на преостале лидере Народне странке), Килибарда је наставио само њему познатим путем: постао је председник Сената новоизмишљене Дукљанске академије, па је после, а захваљујући својим дојучерашњим страначким колегама, постао само бивши председник Народне странке. Међутим, остављени репови, и политика, коју је наставила да води Народна странка, битније се није проме-

Килибарда за собом оставља прљави траг политичких трговина и мирис подаништва

нила. Уосталом, хипотеке из дојучерашње прошлости, није се лако ослободити.

Наиме, Народна странка је једног тренутка ступила у коалицију са политичким странкама које су биле оријентисане искључиво ка црногорској самосталности и независности, па су као коалициони партнери Мила Ђукановића, уз Ракчевићеве социјалдемократе и шпигтарске националне партије, освојили парламентарну већину у црногорској Скупштини.

Захваљујући оваквој, срамној политичкој трговини Народна странка добила је већи број министарских фотелја у влади Мила Ђукановића. Дакле, некадашњи љути противници Мила Ђукановића, који су га некада називали најпогрднијим именима, у једном тренутку, кључном по српски народ Црне Горе, постали су Милови најближи и најпоузданији сарадници. Ма колико покушавали лидери Народне странке, у овим новим предизборним данима да сперу љагу и чињеница са својих имена и опет наново промене страначке боје, за њима остају репови, али и званичне изјаве и документи, које су потписивали Шоћ, Дрепун...

Зашто се Народној странци не може веровати

Белег срама остаће на леђима Народне странке и због односа према Војсци Југославије, у време НАТО агресије, чега се свакако сећају многи из Црне Горе.

Више се, по речима национално опредељених Срба из Црне Горе, не поставља питање може ли се "народњацима", Шоћу, Дрепуну и Поповићу, веровати и може ли им се опростити што су учествовали у доношењу закона којим је Црна Гора постала суверена држава у већ постојећој савезној. Хоће ли Срби из Црне Горе заборавити народњачко опструирање одбране од НАТО агресије? И, да се не заборави, Шоћ је био министар правде, а Дубак министар вера када је Миран Дедејић регистровао своју секту.

Уосталом, ко може од честитих Његошевих потомака заборавити скорашњу Шоћову изјаву дату Телевизији Црне Горе 12. јануара ове године. Подсећања ради, штираћемо је без коментара: "...Важно је да буде Митрополија црногорско-приморска, а хоће ли бити дио Српске православне цркве или не, то је мени свеједно". Како објаснити и схватити чињеницу да митрополит Амфилохије даје највећу подршку Шоћу и Народној странци, и шта то значи?

Шта чека српски народ Црне Горе с оваквим политичарима, који лакше мењају своје страначке оријентације, потпуно је јасно и извесно.

Народна странка, данас, није ништа друго него скуп сезонских Срба. Ако прилике и ситуација буду то захтевали, вратиће се они на Милов курс, јер привилегије власти су слатке и примамљиве, а политичке лажи и подвале... е, о томе ће "народњаци" размисљати неком другом приликом.

Дакле, лицемерје и политичка трговина су једини језик који разумеју лидери Народне странке, па се стога не треба чудити њиховим намерама и поступцима. Хоће ли Срби из Црне Горе препознати у њима Ђукановићевог "тројанског коња", показаће време пред нама, а после, ваљда ће сванути и неко српско добро јутро.

Јасна Олујић Радовановић

ЉУКАНОВИЋ - АЛ КАПОНЕ „НАТО ЦРНЕ ГОРЕ“

Црногорским челницима привиђа се страх од „Велике Србије“ – амерички пројекат „Велике Албаније“, међутим, не само да им не смета, него је пример „демократије“, одласка у „свет“!?

Још средином прошле године, готово сви италијански медији објавили су на ударним странама вест: „Франческо Прудентино, један од тридесеторице најтраженијих (не зна се само који суд их баш тако „одлучно“ тражи – Хашки трибунал не, сигурно!) мафијашких босова у свету(!), налази се у Будви, на Црногорском приморју.“ Ужива човек са љубавницим и дететом, романтично гледа плаву морску пучину и своје глосере како „шишају“ водом пуни цигарета (да ли само те робе?). То се зове реформа, транзиција: најстарија српска држава, „српска Спарта“, постала је еколошка држава чија привреда почива на шверцу – никотина.

Италијанским медијима вреди веровати, зар не? По истој логици, јер ти исти медијски моћници Србију су називали „последњим бастионом болшевијизма у Европи“, „државом диктатуре“, „геноцидне и окупаторске на Косову“ (никад не кажу, знају они добро зашто, Космет); дакле, за веровати им је.

Један човек се уопште зато није узбудио, а и зашто би? Катина Љешковић (рукометни голман Будућности из Под-

горице) одлично брани у овогодишњем Купу шампиона, и упркос силини удараца лопте коју телом и рукама, па и главом, зауставља – још увек добро изгледа, што би рекао народ – „није за бацати“, и дотични, зову га „Бритва“ (то му је надимак још из Слобиног доба), веома је задовољан Катичином формом и... (три тачке) кажу, добро упућени, да „Бритва“ веома брине о њеној форми; затим, исти човек, не само да се није узбудио, него све то прати и проматра готово исконским, „владичанским“ миром, јер је чак и своју „цркву“ себи основао. Његова приватизована полиција, баш на Цетињу, тик испод вечног дома српског владике Рада, „Бритвину“ „цркву“ и регистровала.

Савремени „Ал Капоне“ уводи „демократију“

Укратко, Мило Ђукановић, уводи „демократију“. Мешавина историјских фалсификата, америчких претензија и ватиканских вековних тежњи. Мешавина „Коза ностре“ и секташтва. Мешавина, прави „мелтинг пот“, грђа и од царства наркотика на којима наша српска ле-

довина, Црна Гора, сада трагично почива.

Поставља се само једно суштинско питање – докле?

Са наших српских простора, у Италији су најпознатији – фудбалери и „Бритвини“ рођаци и сарадници. Први, јер дају голове, други зато што пуне затворе и главобољу задају карабињерима (сетимо се само случајева са „Бритвиним“ братом Ацом, или бившим „министром спољних послова неовисног Монтенегра“, Бранком Перовићем).

У Црној Гори, данас, нико се више не чуди ничем и ником. Чудно је једино како се Ал Паћино није досетио да овде сними пети наставак саге о фамилији Корлеоне. „Кумови“ су листом овде присутни... Од дона „Бритве“, па све до лично, „главом и брадом“ – „дон Ђића“ Прудентина. Ево, придружио им се и Ненад Ђорђевић (да не кажу да им није стигло београдско појачање).

Решио Мило мало да кроји и историју. Има НАТО подршку, па ко вели (уосталом, као сви издајници кроз ту исту историју) сад је прави час за издају. Решио да буде – „Црногорац“. Кад му ка-

Српска Спарта у Миловим рукама постала легло криминала

жеш – сј, бре, брате рођени, Србин си, а шта би друго био! Он заврти главом одрично и одлучно, па каже: "Није то више у моди. Застарео појам, архаична свест. Превазиђено. Ми хоћемо у Европу. Ново доба, ера компјутера. Нећемо гусле." И... И, ништа, истог трена, он и његов саветник Вуковић (воли себи да тепа Мишко, тако се и потписује у памфлетима које без почетка и краја, с коша и конопца, жврља онако неписмен у једном недељном београдском гласилу), као доказе свог "европејства" налазе у арлаукању о "Дукљи", "попу Дукљанину", првобитном католичанству итд.

Све сами модерни појмови. То није превазиђена прошлост. Прошлост је само ако се подразумева да си Србин и да је Црна Гора – српска. У праву су: њихови аргументи и нису прошлост, никад нису ни били, они су једино и само израз – лудила и патолошке склоности ка фалсификовању историје сопственог народа и државе.

Овде више није реч о историјској науци – ради се о медицини. Две дијагнозе: најпре, психозфренија, која, а томе се нико паметан у Црној Гори не чуди, развија рапидно неизлечиву болест – "издајитис"! То је цела прича. (Онај Мишко са шишкама, у последњем броју београдског "Сведока", нешто брљао о Његошу – чак устврдио да је српски владика "истина, био заточеник југословенске идеје"?; није него, Мишко са шишкама. Мислио Мишко да паметни неће схватити шта он покварењак ваља "иза брда": пошто није у стању да докаже Његошево "црногорство а ла Секула Дрљевић – Мило Ђукановић – Килибарда – Јеврем Брковић", онда да владика Раду – ували "југословенство". Ко вели, Мишко са шишкама, боље и то (па као, шатро, критикује), него чистокрвно српство Петра Петровића);

Испале да је Његош био југословенски владика (можда и члан Савеза комуниста – као што су били и Мишко и "Бритва"; били – и у души и у збиљи – остали!!); нема везе, прекројиће они и учбенике, и литературу. Све за "самосталну" Монтенегро – под папском пелерином. Ништа ново – та прича о родољубима и класичним издајничким, изродима (то је права реч), стара је вековима. Од Косовског завета...

"ДОС" увео полицији нову опрему – женске чарапе преко лица!

У Србији, браћо драга, слика иста. Док Црном Гором харају англисрпске банде, које глуме некаку "полицију", црнокошуљашку ("камиџинери" новокомпоновани – и нови Дуче!), наводне "грађанске" државе (што је уједно шифра за србомржњу, и обланду у коју се та мржња увија), дотле Србијом у моди међу "полицијима" – женске чарапе – али које се обувају на – главу!! Додуше, једном "полицију" чарапу пробуразило нешто посред лица, те му спала (тврде неки, а ми, наравно, не верујемо да је презиме том "специјалцу" – Батић); поједини камермани многобројних телевизијских екипа и њихове перјанице "новинарства"

Савременици дон Корлеона

(девојчице и дечаки од двадесетак година), од којих ама баш ниједан није погодио ко је у ноћи између тридесет првог марта-првог априла био у трећем шипу у згради тзв. Палате правде, испред Слобине резиденције попадали у – несвест. Кажу: толико је смрада било... а и патике неки "специјалци" одавно нису опрали. Тамо Ђукановић, овде Ђинђић (асистира му невешти статиста Коштунџица, меланхоличан тип који много лаже и прави се наблесичав) – "демократије" колко ти душа иште.

Аутор текста нуди опкладу колегама новинарима, неуспелим "клатионичарима" на тему – ко се вози у црном шипу, да поправе утисак. Таман да деченију владају досовци свим српским селима и градовима – резултат ће бити исти. Само у Земуну, из периода радикалске власти, остаће асфалтиране улице. Камоли друге приче и причице... Мислите о томе! У опкладу...

Ако овакве англо-америчке власти остану још извесно време у Србији и Црној Гори, од Србије и Црне Горе неће остати камен на камену. Блага реч је пројекторат.

Пропади глумац – јефтини комичар, посенилио; одавно пензионер, Миодраг Петровић-Чкаља, улизујући се проамеричком "Отпору", наводно "срећан због младих", рече да му је "овај 1. април најсрећнији рођендан у животу – јер је ухапшен Милошевић". Није него; није му био срећан април кад је пао Ф-117 А над Србијом, Југославијом... Таквим остарелим покварењацима, Срби из Црне Горе и Србије једног дана требало би да задају најболнији ударац – гласајући за апсолутну власт, на свим нивоима (општинским, републичким, савезним) Српске радикалне странке! Тај анестетик и спољни непријатељи и домаћи квислинзи – никад не би поднели. Био би то спас за Српство, целокупно, и коначан и фаталан ударац целом том лакрдијашком друштвану.

Квази-интелигенција против Срба

Депресивни, лажни песници, психоделични писци (и Добрица Ћосић, исто сенилко, "млади регрут Отпора", бивши председник државе и каснији подржавалац Коштунџице и ДОС-а, истих снага које ту државу растављају на несастављиве делове. Обично се каже – "растављаш на саставне делове"... Ови и народну пословицу премашисе... Дакле, деда Ћоса, и он сад нешто мрси, као натмури се, и критикује ову издајничку клику на власти.

Наша порука: ћути Ћосићу, пре само шест месеци цвилео си са сорошевских медија неку другачију мелодију, квази-глумци, тугаљиви певачи, ко зна колико овејаних хомосексуалаца међу тим полусветом, дуго већ година, а од петог октобра минуле – јачином вулканске лаве, обрушили су се на право Срба да живе јединствени, у својој држави, на свим својим етничким и историјским територијама.

Историјски гледано, иако се многи чини да је већ касно, десиле се српски преображај, кад-тад, незаобилазно. Задатак свих родољуба је да помогну историјски помак и корак, већ сада.

Прва прилика – већ крајем априла, у Црној Гори. Било би епохално кад би народ "српске Атине" поручио "Бритви" и "саветнику" (у лудости) Мишку, перверзном "штројитељу" истине и историје, том правом "кардиналу Ришелјеу на двору наркодилера "Бритве" – аривердери с власти!

И Србија ће, свакако, тај корак веома брзо учинити. Гласањем за српске радикале, за Воју Шешеља и сараднике многобројне, расплакаћемо Ричарда Холбрука, Робина Кука, "Мадлену" и – многобројне мачке Ђинђићевог "портпарола" који се одазива на име једног дела неких воћки... и Чкаљу, дакако.

Д. Анђус

СРПСКИ НАРОД НА РАСКРШЋУ

Црна Гора и њени грађани на предстојећим изборима треба да донесу одлуку, заједничка или самостална држава

Високи функционер Демократске партије социјалиста Миодраг Вуковић најавио је, за крај јуна, одржавање референдума о државном статусу Црне Горе. Претње, о независној Црној Гори, које су годинама упућиване Србији, своју кулминацију, барем према очекивању ДПС-а, требало би да доживе на референдуму.

Влада Републике Црне Горе одлучила је да распише референдум о статусу ове Републике у заједничкој држави са Србијом. Одлука и воља су ту, ипак да би ДПС остварио своје намере морао би да победи на предстојећим изборима, који су генерална проба референдума. Одржавање референдума је противно највишим законским актима Савезне државе. Са друге стране, функционери Социјалистичке народне партије најављују да уколико ова партија победи на предстојећим изборима, референдума неће бити.

Зашто и колико се СНП-у може веровати, када дели власт са представницима ДОС-а чије су претензије и афинитети за влашћу, и жеља да се угоди Америци и Западу изнад националних и државних интереса. Колико се онда они разликују од својих коалиционих партнера у Савезној Влади који су дали зелено светло за самосталност Војводине.

Предстојећи избори имају печат референдума. Хоће ли се на референдуму раскрстити са српством и светосавским наслеђем и кренути на пут на коме су Дукљанска академија и самопрокламована Црногорска православна црква.

Поделе међу грађанима по том питању су велике. Многи аналитичари тврде да би могло доћи до крвопролића и братоубилачког рата уколико дође до отцепљења. Црна Гора и њени грађани на предстојећим изборима треба да донесу историјску одлуку, заједничка или самостална држава.

Самосталној

Црној Гори нема опстанка

Геополитички стратегије се слажу да би одвајање Црне Горе било погубно не само по српски народ, већ по читав регион. У случају стварања самосталне Црне Горе Косово би било изгубљено, статус Санџака неизвесан без одређеног степена независности. Војводина је већ сада кренула на пут осамо-

стаљења. Цео процес би се одразио и на положај Републике Српске и потирање њене независности, која је већ сада дискутабилна. Сама Црна Гора тешко да би дуго могла да функционише самостално, с обзиром на велики број претендената на њену територију и сложени мултиетнички састав. То би омогућило сепаратистичким снагама у Рашкој области да се још више заложу за њену аутономију. У састав Рашке области улази и северни део Црне Горе. Мило Ђукановић је изборну победу остварио захваљујући гласовима муслимана

Заједно против српства

и Албанаца. Његова очекивања се нису променила ни уочи предстојећих избора. Албански лоби у Америци даје јасне смернице припадницима свог народа да подрже сепаратистичко-сепаратистичку политику ДПС-а. Познато је да пројекат Велике Албаније обухвата позамашан део црногорске територије.

Вође шиптарских терориста у последње време истичу да отцепљење Црне Горе иде у прилог њиховим сепаратистичким идејама и да ће им то олакшати да остваре своје циљеве. Сарадња између Црне Горе и Албаније видљива је у свим областима криминала, шверца дроге и трговина белим робљем нису страни ни једнима ни другима. Сједињене Америчке Државе наводно заступају став да Србија и Црна Гора своје бу-

дуће односе треба да решавају у оквиру федерације. Међутим, они само чекају прави тренутак, али нису одустали од свог циља уништавања српског народа.

Савезна држава и њен опстанак су у великој опасности. Први наговештај таквом крају дала је Резолуција Скупштине Црне Горе из 1997. године о непризнавању институција Савезне државе. Платформа о редефинисању односа између две републике из 1999. године, која је понуђена Слободану Милошевићу, и она из 2000. године, која је понуђена ДОС-у, само су разрада сепаратистичке стратегије режима Црне Горе.

Унапред

договорено отцепљење

Када су пре два месеца два премијера, Зоран Ђинђић председник Владе Републике Србије и Филип Вујановић премијер Црне Горе, пред телевизијским гледаоцима читав случај покушавали да представе као проблем две столице у Уједињеним нацијама, било је јасно да је све унапред договорено и то по инструкцијама Сједињених Америчких Држава. То потврђује и чињеница да изборе у Црној Гори, од чијег исхода зависи будућност СРЈ и српског народа, ДОС-ов режим готово да и не спомиње. Државном врху у Београду, док не консолидује своје редове и замаже очи јавности, вероватно би више одговарао било који облик заједничке државе. Већина лидера ДОС-а не размишља о овом проблему на дуге стазе, презаузети су својим личним амбицијама. Све се своди на вешт маркетиншки покушај да би се стекао утисак о различитим ставовима, док и једни и други раде по налогу Америке и Запада.

На референдуму о судбини Црне Горе, уколико буде одржан, одлучиваће само њени грађани, али не и држављани Црне Горе који живе изван ове Републике. У Србији званично живи око 140.000 држављана Црне Горе, а незванично око милион. Њима ће право гласа бити ускраћено. Србија и Црна Гора су историјске државе српског народа са истом традицијом, обичајима и културним наслеђем. Избори су прилика да грађани Црне Горе још једном потврде своје одређење за заједничку државу.

Марина Томан

ОСТАЈТЕ ОВДЕ!

Реално посматрано, читав двадесети век за српски народ протекао је у свесном и несвесном помагању ангисрпских политичких амбиција. Како је дошло до таквих грешака, није тема српске приче, већ шта треба урадити како нам се такве ствари више не би догађале. Дакле, требало би избећи "већ виђено" и, ако је могуће, спречити још једну претњу, агонију растакања српске државе, што нам свакако предстоји у случају одвајања Црне Горе и Србије

На први поглед, лошем или национално наивном познаваоцу српских прилика, оваква тврдња може се учинити престојом, међутим то је наша садашњост.

У српско-светском рату, можда јесмо, донекле, остали поражени, али то не подразумева распродају националних интереса и цепање сопствене државе!

Међу постојећим проблемима који притискају српски народ, свакако је, макар овог тренутка, најопаснији онај који прети да разједини и подели Србе из Црне Горе и Србије на две државе, на чему инсистирају расрби Црне Горе, а све то под патронатом Америке и лиригентском палијом Мила Ђукановића, при чему не треба занемарити ни кључну улогу досовске власти на савезном и републичком нивоу.

Има ли основе за одвајање Црне Горе

Да ли ће тежње црногорских сепаратиста бити спроведене у дело, те на тај начин постати још једна тужна и поражавајућа истина српског народа, покаже време које је пред нама.

Хоће ли овогодишњи априлски дани остати упамћени као колективна српска немоћ и срам, или потврда и жеља српског народа да живи у јединственој српској држави, врућа је жеравица у цеповима оних који су одавно спознали глобализам као нови светски поредак, који не признаје и поништава национално одређивање народа света и Европе?

Како је дошло до појаве и нарастања сепаратистичких тежњи појединаца у Црној Гори, питање је које захтева теме-

љнију и стручнију анализу историчара и политичара, а за нас је овог тренутка много битније питање, шта у ствари значи распад савезне државе?

Логично питање које се намеће као неминовност је и то, ко и шта добија отцепљењем Црне Горе? Да бисмо добили одговор који одсликава садашњост, самим тим и све актуелне проблеме морамо се позабавити проблемом како је дошло до хрватско-шиптарског загрљаја у који је, рекло би се, неспремно, и против воље национално свесних Срба, улетела Црна Гора.

Шта сепаратисти нуде Црној Гори

Усташизација Црне Горе је за појединце, а нарочито за оне који служе Ђукановићевом режиму, постала природно

Срби из Гусиња увек се обрадују посети др Војислава Шешеља

Крајем 1864. године искована је златна медаља за храброст, познатија као Обилићева медаља, једно од најугледнијих појединачних одличја у Црној Гори, а данашњи сепаратисти би да се то заборави и поништи

стане, јер како другачије објаснити чињеницу да тај исти црногорски режим финансира пројекте који су засновани и дубоко утемељени на усташкој доктрини др Милана Шуфлаја и др Ивана Пилара, најистакнутијих следбеника др Анте Старчевића, који је познат као главни утемељивач усташког покрета!

Доказ у прилог тврдињи да сепаратистички режим Мила Ђукановића активно и благонаклоно учествује у усташизацији Црне Горе је и такозвана Црногорска енциклопедија, коју реализује некаква посебно сепаратна, а важно је нагласити, од психички здравих и уравнотежених научника непризната Дукљанска академија наука и уметности.

Када се већ спомиње Дукљанска академија, онда је важно истаћи како она није ништа друго него повампирана хрватска академија у Црној Гори. За случај да има необавештених, потребно је нагласити и чињеницу како цела платформа Дукљанске академије egzистира на темељима доказивања како Црногорци нису ништа друго до Хрвати, што неминовно подразумева и повраћај "залуталих" Црногораца католичкој вери.

Оно што је још неопходно појаснити, а све с циљем бољег разумевања којим путем иду Ђукановићевци "увеопи" и следбеници, јесте и то да та, такозвана Црногорска енциклопедија и није ништа друго до фалсификовање историје чији је једини циљ дезавуисање, збуњивање и поништавање српског народа Црне Горе, како би се лакше и брже реализовала глобалистичка стремљена Запада. Дакле, сви правци и смерови друштвено-политичког живота у Црној Гори, а у режиму Мила Ђукановића, ко-

ји воде ка одвајању Црне Горе од Србије и рушењу савезне државе, по америчком налогу и рецепту су добродошли.

Ко је и чији је Милош Обилић

Тенденција развоја црногорског сепаратизма, временом је добила свој значај и какво-такво утемељење, захваљујући ликовима попут Новака Килибарде, који је за врло кратко време претрчао пут од национално свесног Србина до политичара сумњивог морала, иначе, данас главног следбеника коминтерновске подвале познатије под појмом црногорска нација. Када већ говоримо о Килибарди од јуче и данас, није наодмет упоредити његово понашање из периода када је поносно шетао ходницима Савезне скупштине са шајкачом на глави, са овим данашњим, када се Новак Килибарда залаже за црногорски језик и измену уџбеника историје уз неаргументовано и неуверљиво објашњење: "Не треба наша дјеча да уче о Милошу Обилићу и србијанским јунацима, већ о нашим краљевима дукљанским".

Уз могућност прихватања чињенице да свако има право, па тако и Новак Килибарда на промену сопственог политичког мишљења, ипак остаје недоумица, која аутоматски условљава питање: шта ће студенти које је исти Килибарда годинама учио "погрешним", српским историјским чињеницама? Да ли ти "погрешно" научени, данас већ људи, захваљујући промени која је наступила у политичком мишљењу Килибарде, треба поново да се школују, по некаквим новопостављеним правилима и расрбљеним историјским чињеницама. Може се ово питање поставити и на следећи начин: шта ће бити, ако

Килибарда, у неком наредном периоду, опет промени своја политичка убеђења, хоће ли наново мењати и историјске чињенице, које ће бити у складу с новом политиком коју буде заговарао.

Наопака политика и кокошије слепило

Није за занемаривање, када се говори о црногорском сепаратизму, ни постојање такозване Црногорске православне цркве, која је под директном ингеренцијом и управом римског папе! Може ли се жмурети пред оваквим ноторним чињеницама и истинама, и живети без оправданог страха, показале наступајући избори.

Може ли, и уопште, има ли права наопака политика, па и извитоперена наука, као и тенденциозно потурање лажне Црногорске православне цркве, да дери и дели оно што по природи ствари, није дељиво, а што је сасвим сигурно случај са свеукупном националном историјом српског народа, а на чему расрби Црне Горе интензивно раде већ неко време?

Политичка криза и велика међустраничачка поларизација у Црној Гори одавно су постале реалност, која прети да се претвори у трајно трпно стање српски опредељених грађана Црне Горе, али докле тако? Докле ће се перфидне коминтерновске подвале, смишљене само с једним циљем, како што брже и што ефикасније угушити српство, обрушавати снагом издајништва по јуначким леђима Срба из Црне Горе?

Драма која је започела на овим нашим просторима Балкана још увек траје, а питање останка и опстанка јединствене српске државе, на којој инсистирају српски радикали, није ништа друго за Србе, до бити ил' не бити!

Добро осмишљене, организоване и при том без икаквог стварног основа, а и те како испољене претензије Хрвата на српску Боку, не представљају више никакву новост, јер то нико ни не покушава да сакрије. Говорећи о распламсаој усташкој, неопходно је нагласити како је српска Бока одлично покривена сигналом хрватске телевизије, а као друго ту је римокатоличка пропаганда, коју беспощадно води Збутага у Котору. У целој овој причи није занемарљива ни улога хрватског конзула у Котору, а све то поткрепљено је многобројним активностима хрватског културног друштва "Напредак".

Значај улога режимских медија

Сепаратистички план и програм Ђукановићевог режима се наставља, важно је још напоменути како се ниједног тренутка не може и не сме занемарити огромна улогу медија, који су под контролом црногорског режима. Тако је сепаратизам, преко расположивих медија, расрбима омогућавао све ове године, довољно простора за ширење антисрпске пропаганде. Медијско антисрбовање у Црној Гори започело је смишљено и лукаво као антимилошевићевски про-

пес, а онда се претворило у оно што би се, најблаже речено, могло назвати правим именом: острашћени антисрпски програм.

Затирање српског идентитета код црногорског народа, постало је основни постулат сепаратистичке власти Црне Горе. За спровођење овако подмуклог и перфидног плана неопходно је било да црногорски режим увери јавност Црне Горе како сво зло потиче, ни мање ни више, од јединства са Србијом. Расрбљивање је почело, али колико је одрживо на територији српске Црне Горе, покаже време.

Улога у Европи у српским невољама и недаћама је деценијска и није мала ни занемрљива. Европа је самој себи окренула леђа и направила медвеђу услуга када је прихватила амерички план глобализације света, јер је то подразумевало гашење и гушење свега националног, па је тако Европа нација, за све европске патриоте постала, макар у оваквим, глобалистички прогресивним приликама, сан који би требало остварити у неким бољим, будућим временима.

Колонизаторима треба нестабилна Европа

Свеобухватни амерички план глобализације подразумева нестабилну Европу. Европу у којој је могуће сваког тренутка отворити неко ватрено жариште. У део таквог америчког плана савршено се уклопио Балкан. За Американце Балкан је одувек представљао турско подручје, у ратно-политичком смислу, и зато га свакодневно треба подгревати новим и новим сукобима. Дакле, по таквом глобалистичком плану, захваљујући унутарполитичким сукобима, у државама Европе, могуће је направити бескичмену средину, која по сваку цену мора да буде ослобођена, а ако то прилике и услови намећу онда и путем оружане силе, од националних интереса. Балкан је зато, као погодан тло, био први и прави полигон за испробавање ове америчке стратегије, која и није ништа друго, рекло би се, до држање Ев-

ропе под потпуном америчком контролом.

Црна Гора "ситан залогај"

После свега што нам се десило у неколико последњих година, а наравно, искључиво под утицајем америчке "палице мира", која се на овим просторима приказала у ортодоксном антисрпском светлу, што у суштини и јесте, а од чега се Америка никада није ограђивала, чак ни када је на тло српске земље изручивала тоне уранијумских бомби, предстоји нам, још једна тешка битка, коју би Срби Црне Горе, а који су за јединствену државу требало да остваре на републичким изборима.

По све учесталијим тајним и јавним прекоокеанским извештајима, Американци се надају да би Црна Гора, после свега што су урадили српском народу, за њих, могла да буде ситан залогај, што, наравно, не подразумева и престанак њихових прљавих политичких и ратноуштакчих аспирација на Балкану.

Поред усташизације, Црна Гора је и под бременом све веће шиптаризације, а све то захваљујући режиму Мила Ђукановића. Колико ће Шиптари успети у свом науку остваривања идеје о Великој Албанији, а која је под заштитом и у већем делу покровитељском односу Америке према шиптарским тежњама, што се све јасније види, а за шта је добар пример и Македонија, зависиће од многобројних фактора, о којима добри геополитички аналитичари одавно јавно говоре и упозоравају.

Шта би евентуално остваривање шиптарске идеје о Великој Албанији значило за српски народ Црне Горе?

Намерено, а много је правилније рећи злонамерно, ширање шиптарског пожара ка истоку и југу Балкана, за америчку администрацију значило би још једно, истина лажно, аргументовано правдање присуства наоружаних НАТО војника, наравно пред очима света, мада, истини за вољу, амерички колонизатори у својим слепим колонизаторским

походима, о томе шта мисли свет, и не воде много рачуна, али ето, макар би форма била задовољена.

Шиптарска лукавост упакована у обазривост

Шиптарске наоружане терористичке банде, под благонаклоним погледом савремених колонизатора, кренуле су у ширење и то у неколико правца: на југ Србије (Прешево, Бујановац и Медвеђа), према западном делу Македоније, а онда и мало обазривије по Црној Гори, ваљда та обазривост потиче од препознатљиве арнаутске лукавости и препредености, како не би свој науку о стварању Велике Албаније у потпуности и до краја оголили пред светском јавношћу, те њено спровођење на тај начин, евентуално одложили, а наравно, опет по савету америчких душебрижних саветника.

Тако су се у брдима гусињске и плавске општине, а у пограничном делу Црне Горе према Косову и Метохији и Албанији, појавиле наоружане терористичке шиптарске групе, које су на својим униформама имале већ препознатљиве ознаке њихове паравојне формације ОВК. Како су оваква појављивања наоружаних шиптарских група, објашњавали црногорски министри, који се изјашњавају као Шиптари, а ради бољег схватања о каквој шиптарској сепаратистичкој опасности је реч, ваља напоменути да тај број министара у Ђукановићевој влади није занемарљив и безопасан, како се могло учинити појединим наивним и неупућеним људима.

Дакле, сасвим је јасно куда усташизација и шиптаризација воде Црну Гору. Зато би сви честити људи, грађани Црне Горе, требало добро да размисле за кога ће гласати на наступајућим републичким изборима, јер оно што су црногорски сепаратисти до сада и успели да ураде, а то је да вековима јединствени народ Црне Горе подеље на два табора, један који је за криминалну и сепаратистичку државу Мила, и онај тabor који је за заједнички живот са Србијом.

Случајни партнери

По савременом колонизаторском плану Америке, који је лансиран као идеја о државама без граница, а познат је и као светски глобалистички систем, у коме смо сви првенствено грађани света, сепаратисти Црне Горе, или у најгорем случају независна држава Црна Гора, за савремене америчке колонизаторе, представљали би само случајне партнере и саучеснике, којих би се, сасвим је сигурно, у неком погодном тренутку, а када то Американци процене, односно када то буде у њиховом интересу, врло лако и једноставно ослободили.

Судбина Црне Горе зависи од опредељености народа Црне Горе, која би требало да буде изражена кроз наступајуће републичке изборе.

Јасна Олујић Радовановић

Салдо сепаратистичке власти Мила Ђукановића је подељени народ у Црној Гори

ДА ОНИ ЖИВЕ БОЉЕ ДОК БРОД ТОНЕ

Индустријска производња пала за 9,7 одсто у протеклој години. Фабрике не раде, радници штрајкују у сезони цветања шверца. Влада нема новац за социјалне и развојне програме. Има новац за скупу и непотребно велику полицију

Економска ситуација у Црној Гори, према расположивим подацима, није завидна. Грађани су далеко од доброг животног стандарда. "Цвета" шверц. Чињеница да нема царинских пунктова на административној граници са Србијом је искоришћена до максимума. Остварен је велики промет робе из Србије према тржиштима у Албанији, Републици Српској и Хрватској. Стратешке производе српске привреде, па чак и оне из робних резерви, црногорски трговци-шверцери су пласирали на овим тржиштима и остваривали веома велику зараду. Тако је, на пример, брашно произведено у Србији заршило на албанском тржишту преко црногорских трговаца.

Црногорска власт је показала доста слуха за овакву појаву. Прописала је мале дажбине на кретање робе и тако остварила себи добру добит, захваљујући великој количини различитих артикала који су само прошли кроз ову републику. Једноставно ушли и изашли. Пребачени су са једног тржишта на друго. Остварили су добру добит и трговци и власт Црне Горе. Тржиште Србије је осиромашено нелегалним извозом стратешких производа. Црногорски министар трговине је, чак, о оваквом "успеху" обавестио и црногорски парламент. Похвалио се зарадом од 5 милиона марака која је остварена извозом брашна са српског тржишта у Албанију.

На овој "царинској рупи" црногорска влада је засновала и заокружила економску активност. Ништа више од тога. Нису пронашли начин да барем одрже индустријску производњу на нивоу на којем је била. Нису умели. Нису могли и пустили су да пропада све што је у Црној Гори стварано деценијама и без чега нема економског просперитета ни будућности грађана - производња. Црногорски привредни гиганти, као што су Комбинат алуминијума у Подгорици, никшићка железара или пљеваљски рудник угља, одбројавају своје последње дане.

Туризам није више, као некад, веома успешна економска грана. Након свих досадашњих улагања, туристичко-хотелска предузећа, на пример "Меркур" из Будве и "Улцињска ривијера", сада

Архивски снимак: фабрика ради

имају дугове. "Прекоокеанска пловидба"-Бар и "Југоокеанија"-Котор су више него у срамној позицији. У свету, на лицитацији, продају њихове "заробљене" бродове због дугова које нису измирили. Започета приватизација "Требење", познате никшићке пиваре блокирала је предузеће. Лоша законска решења револтирала су раднике пиваре који због стања у предузећу штрајкују. Влада не предузима ништа. Сама влада, односно њено министарство финансија, дугује 757.000 марака државној "Монтенегробанци". Банка је неликвидна јер јој 48 домаћих предузећа дугује 68.204.000 марака. Рекордер је Комбинат алуминијума са 10.250.000 долара. Неликвидност "Монтенегробанке" је, по неким, тихи увод у стечај финансијског система Црне Горе. У дневним црногорским листовима, познаваоци ове проблематике су забележили да лоша државна банка значи и да је држава лоша.

У прилог томе су и подаци да је у току прошле године индустријска производња пала за 9,7 одсто, што не чуди, јер фабрике не раде. Производња се гаси. У истом периоду индустријска производња у Србији (без стране помоћи) је порасла за 10,3 одсто. Не заборавимо да светска искуства кажу да нема просперитета без раста производње. Производња је мртва. О њој се нити прича нити пише. Сви економски учбеници наводе да се прво формира производња која одређује потрошњу. У Црној Гори постоји само потрошња коју формира шверц робе, а не производња.

Кад не постоји сопствена производња не постоји ни сопствена воља. Власник производње је тај који парује. Одређује коме ће, шта, колико и када продати. Црна Гора је одреномираног произвођача доспела у позицију вазала који зависи од воље оних који обећавају новац (САД). Везивање црногорске Владе за обећану помоћ значи улагање много

труда уз велику неизвесност и то низашта на крају.

Страна помоћ —коме иде у прилог?

У области међународног кретања капитала различите врсте кредита, зајмова и помоћи једне или више држава некој држави или региону означени су као извоз капитала и нарочито је изражена у пракси од Другог светског рата.

Када, коме и зашто економски најјаче земље у свету дају финансијску помоћ? Када се ражалосте или расту же над нечијом судбином? Сигурно не.

Овај вид кретања међународног капитала није искључиво обојен комерцијалним принципима, односно не креће се према логици тржишта. Креће се према различитим програмима "помоћи" и то као: "економска помоћ", "техничка помоћ", "помоћ за развој" и други видови "душебрижништва", првенствено САД и других економско развијених земаља. Сви ови програми израђени су и прилагођени стратешким економским и војно-политичким интересима САД, а не државе која добија помоћ.

Стога је разумљиво и да се извозом капитала, у форми помоћи и кредита, или да преведемо на колоквијалнији терен - давањем стране помоћи, смањује маневарска способност земље која добија помоћ или кредит, тиме што њихово добијање постаје све више условљено нечим.

(У којој мери пласирање помоћи и кредита, као вид извоза капитала, одговара земаљама извозницама, међу којима убедљиво водеће место заузимају САД,

Само послушној Црној Гори

Помоћ САД Црној Гори, у износу од 89 милиона долара, која би у току ове године требало да буде испоручена за обуку службеника царине и реформу централне банке у Црној Гори је обустављена, наводи "Интернешел хералд трибјун", и зависи од спремности председника Ђукановића да избегне једностране кораке ка раскиду са Србијом (на неко време). Оваква информација ствара јасну слику како и какву помоћ САД даје Црној Гори.

показују статистички подаци. На пример, извоз капитала САД у току једне године је и по неколико пута већи од годишње производње предузећа која се у иностранству налазе под контролом САД.)

Свуда у свету ову "болећивост" извозница капитала САД, посебним прописима о увозу капитала, забрањује или ограничава лоцирање у поједине привредне гране или бранше у оквиру гране. Затим, обавезује се реинвестирање капитала, било амортизованог или дела профита, условљава се пласманом капитала на домаћем тржишту; обавезују се инвеститори да сарађују са домаћим произвођачима или да запошљавају домаћу радну снагу и да у управу предузећа улазе и домаћи људи. Значи, иностранска помоћ и кредити нису баш добродошли у неку земљу. Државе контролишу улив капитала и често не дозво-

љавају овакав прилив финансијских средстава чак ни у поједине бранше у оквиру привредних грана, јер то значи њихову скору пропаст.

Привреда-жртвено јагње

А Влада Црне Горе не жртвује само једну привредну браншу већ је затворила очи пред судбином целокупне црногорске привреде. Принела је као жртвено јагње да би добила америчку помоћ које, узгред да поменемо, и нема. Зашто је битна државност Црне Горе по цену уништења домаће привреде? Шта ће тиме грађани Црне Горе добити односно изгубити?

Црногорска привреда храни државу. Државност Црне Горе "храни" владу и бизнисмене окупљене око ње. Структуру која је одбацила привреду од које зависи укупни економски бољитак и бави се шверцом робе, пре свега у свом интересу. Па како онда њиховој шверцери кој хајдучији може да одговара постојање савезне државе када је лакше шверцовати и отимати.

Само докле ће моћи тако? Ових дана су поново постављени контролни царински пунктови на административној граници између Србије и Црне Горе и Косова. Само за два дана је на име царинских дажбина наплаћено два милиона динара. Ако овај износ помножимо са

Предузећа дужници

Будванска компанија "Меркур" дугује "Монтенегробанци" 12.550.000 марака; "Улшинска ривијера" 6.884.000, "Приморка" у Бару 4.112.000 и "Будванска ривијера" 3.885.000 марака. Преко 500.000 марака дугују: "Монтенегроерпајн", "Вина експорт", "Бутекс", "Експортдрво", "Горњи Ибар"

бројем дана у години добићемо за колико је општена савезна каса. Где је тај новац? У џеповима црногорских трговаца-шверцера и каси владе Мила Ђукановића. Влада овај новац није уложила ни у економске ни у социјалне програме. Ту се круг затвара. Од овакве "трговине" грађани не живе боље. Немају користи. Имају само срамоту, јер челнике њихове Владе оптужују за кривична дела пред италијанским судовима заједно са именима италијанске мафије.

У међувремену, челници коалиције "Да живимо боље" (истина је да они живе боље) закљичу се на верност идеји о самосталној црногорској (антисрпској) држави и тврде да од ње неће одустати. А, и зашто би - па њима је добро. За пет, највише 10 година, оваквом небригом црногорске владе од црногорске привреде неће остати ништа, јер се у њу не улаже. Већ сада је стање алармантно.

Логика Владе поводом црногорске економије је "док траје, траје". Али, шта даље? Шта чека грађане Црне Горе ако се Владин приступ привреди хитно не промени?

Народ се изјаснио о власти

Драгана Глушац

АУТОКЕФАЛНОСТ ТЕМЕЉ ЦРНОГОРСКЕ НЕЗАВИСНОСТИ

Самостална црква је данас потребна владајућем црногорском режиму да би послужила као основ за отцепљење од Савезне Републике Југославије

По крви, језику и вери Црна Гора је истоветна са Србијом. У Црној Гори, као и у Србији, славе се исте славе и јунаци. Још у другој половини 15. века, окружена исламом, Црна Гора је израњала као усамљени брег. Вековима је црквена власт имала велики политички утицај. Са покушајима стварања независне и самосталне Црне Горе опстанак Митрополије црногорско-приморске данас је угрожен од стране самопрокламоване неканонске Црногорске православне цркве.

Прича о Влашкој цркви на Цетињу обишла је читав свет. Протојереј Радомир Никчевић, старешина Влашке цркве на Цетињу, супротставио се узурпацији храма осмовековне Митрополије црногорско-приморске. Дванаест дана свептеник је животом, одбијајући воду и храну, бранио Цетињски храм, посвећен Пресветој Богородици, тражећи писмене гаранције од власти Црне Горе да ће светиње и имовина Српске православне цркве бити заштићене.

По мишљењу актуелне власти Црне Горе, идеја о независној и сувереној Црној Гори незамислива је без независне Црногорске православне цркве. У политичкој комбинаторици аутокефалност се користи као темељ црногорске државности. Још увек актуелни председник јужне југословенске републике, Мило Ђукановић, и његова ДПС, пројекат аутокефалности потпомажу на свим нивоима.

Научни допринос томе треба да пружи Дукљанска академија, још једно чело актуелног режима. Честитајући прошлогодишњи Васкрс СПЦ и тзв. ЦПЦ, Ђукановић је изједначио осмовековну стару Митрополију црногорско-приморску са Црногорском православном црквом, која је у јануару 2000. године регистрована у Цетињском МУП-у као верска заједница. На исти начин региструје се и било која друга секта, позивајући се на 34. члан Устава Републике Црне Горе којим се гарантује слобода мисли, веровања и исповедања вере.

Распоп Дедејић

Ђукановићев гласноговорник

Покушаји стварања самосталне цркве сежу дубоко у прошлост. После Другог светског рата руководећи се авнојевским одлукама и комунисти су разми-

шљали о потреби издвајања Црногорско-приморске митрополије из састава СПЦ и стварања самосталне црногорске аутокефалне цркве. Акције на том пољу интензивирале су последњих петнаест година, а Мило Ђукановић и ДПС би се могли назвати наставаљачима нечега што води стварању нове Црне Горе, без светосавског и петровићевског наслеђа, без православља. Такве идеје прокламује Миран Дедејић кога је Црквени суд Васељенске патријаршије рашчинио 1997. године, искључио из православне заједнице и ставио под анатему. Године 1998, пред око две хиљаде људи, Дедејић се на Цетињу устолочио у митрополита, мењајући на престолу Антонија Абрамовића, који је доведен из Канаде у Црну Гору као први митрополит. Абрамовић је, такође, избачен из СПЦ.

На десетине храмова СПЦ је оскрнављено и узурпирано. Покушаји присвајања храмова који припадају Митрополији црногорско-приморској свакодневна су појава. Режим је у те акције укључио медије и невладине организације. Државна телевизија извештава о раду самопрокламоване Црногорске православне цркве, без обзира на бурне протесте Српске православне цркве. Једна од тактика, покушаја отуђења имовине су петиције. Тако су, наводно, мештани села Његуши сакупили 1200 потписа (иако место има само 500 становника) за присвајање храмова Митрополије. Добра идеја за авантуриста: сакупити потписе за додељивање Саборне цркве у Београду секти Харе Кришна или некој другој.

Иако су, због историјских околности, турске и аустроугарске окупације, цркве у Црној Гори и Србији одвојено функционисале све до уједињења, црногорска црква никада није била аутокефална. По укидању Пећке патријаршије, 1766. године, Српска православна црква, да би се одржала, прелази на друге облике организационог деловања. Црква на Цетињу добија изванредан облик независности али уз поштовање традиције Митрополије зетске коју је основао Свети Сава.

Самостална црква је данас потребна владајућем режиму да би послужила као полуга за отцепљење од СРЈ, дајући ле-

гитимитет идеалу о самосталности. Свој интерес имају и САД, Ватикан, Хрвати и муслимани. Циљ је извршити продор у дубину православља, ослабити православне цркве у Русији, Румунији, Бугарској, Грчкој и Србији; још једном демонстрирати снагу материјализма Запада над духовношћу Истока.

Да би се лакше кренуло у мондијализацију православних држава и народа најпре се подрива црква формирањем разних секти и прокламовањем учења лажних пророка. Римокатолички теолози такође су се укључили у рађање аутокефалне цркве. Прво би се извршила унијатизација (брак са Ватиканом), затим римокатолизација и на крају све се претвара у кроатизацију. Брише се бит српства на тим просторима и православља у њему.

ДОС подржао слабљење православља

Уместо да политика уважава СПЦ, као део општих права и слобода грађана и прогласи неуставним упале у храмове Митрополије црногорско-приморске, ДПС и остали који подржавају такво понашање су, као политичке партије, оснивачи аутокефалности ЦПЦ. Подршку за такво понашање, до пре пар месеци, добијали су и од ДОС-а. Пре свега од Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице. (Потоњи се, иначе, представља као велики православлац и патриота.)

Милова васкршна честитка наишла је на оштре критике код свих патриотских оријентисаних снага, једино је ДОС остао нем на такво понашање. Део политичке јавности у Црној Гори је чак јавно затражио од Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице да се изјасне о политици ДОС-а и Мила Ђукановића усмерене против православља. ДОС-овци, не да нису осудили политику председника Црне Горе, већ су наставили са њим да сарађују.

Ближи се још један Васкрс. Шта ли ће режим, који је навикао да узима и богохулно насрће на тамошње вредности и светиње српског народа, приредити житељима Црне Горе. Последњу реч даће ипак грађани на предстојећим изборима.

Марина Томан

СВЕ ШТО МИРИШЕ НА СРПСТВО МИРИШЕ НА ХАГ

Реч преторијанци је латинског порекла и првобитно је означавала војнике телесне гарде староримских царева, који су се истицали својом обешћу и насиљем, тако да су играли велику улогу у дворским превратима и убијали и саме царе и друге доводили на престо. Фигуративно, реч преторијанци означава трупе које служе као потпора и дају подршку свакој насилничкој владавини

Ових година, месеци, а посебно ових дана реч трибунал се спомиње свакодневно (или свакоседно) у целом свету. Онај трибунал на који се мисли притом налази се далеко од Београда, далеко - у Европи коју смо некада ми стварали, а данас покушавамо не само да уђемо у њу на хашка (хадска) врата, него да је прескочимо и уђемо много даље, у свет, односно на Запад, тамо где нас је својевремено бравар слао да гледамо излоге кад смо били добри (оне који су били добри). Ипак, иако је Хаг далеко, "све очи су упрте у Београд". Наизглед нелогично, али ипак има везе. Има везе чак и са Дејтоном, иако се он налази на другом континенту и на другом крају света.

Кратка рекапитулација међусобне повезаности ова три града би била: у Дејтону су три завађена лидера два балканска народа и једне верске конфесије потписали споразум који садржи и клаузулу сарадње са Хашким трибуналом. А Хашки трибунал је направљен по ме-

ри само једног од та два народа, и то оног чија је престоница Београд.

А ових дана у Београду пакују за слање у Хаг једног од те тројице лидера, наравно оног који одговара мери. И то га пакују његови, истонародници, не другонародници и друговерници са којима је био у завади. Додуше, разликују се поводи ових који га шаљу и поводи ових који га траже. Ови који га шаљу говоре да је изгубио ратове које су добили и да их је покрао, па да треба да одговара другоме, а ови који га траже говоре да је малпретирао другонароднике и друговернике и да треба њима да одговара. Притом, истонародници планирају шта ће да купе за паре које су им обећали за њега, а тражитељи сабирају колико им је још остало на списку од ових по мери.

Ако се питате какве то везе има са Црном Гором, морам рећи да је то више лични (пред)осећај, настао на узрочно-последичној вези претходних догађаја и оних који се најављују.

У следу догађаја око Хашког трибунала, изненадна новонационална црногорска свест у коју је тренутни црногорски председник помоћу својих преторијанаца успео да увери знатан број скорообогателих несрба, неодољиво подсећа на велики страх малог човека. Јавним, гласним и видљивим отурањем од сатанизоване српске нације као да жели да докаже свету (Сили, Поретку, Међународној, НАТО-у, Хагу, ОУН-у...) да ни случајно нема, и није никад ни имао никакве везе са Србијом ни српством, осим што је случајно комшија. Убрзано рале екипе на прављењу нове историје, језика, културе, вере, институција, нације, граница, државе... Све што мирише на српство мирише на Хаг.

Што се тиче претходних догађаја, у најмању руку је чудно да неко ко се креће и послује у таквим круговима у којима је тренутни црногорски председник, није чуо да су његове "доње" комшије давно направиле мапу државе о којој сновијају. У то име су вековима вежбали, што на полигонима, што на разноможавању (свети рецепт исламског фундаментализма). Од мањине на туђем тлу постају већина, од већине вековни народ Заграбили су од Србије, сада грабе од Македоније, меркају од Грчке, а у Црној Гори су се већ навикли као у својој кући.

Није чуо тренутни црногорски председник (или је чуо, а није схватио) још једну важну ствар. Велики газда не воли националисте, нарочито не нове, и нарочито не на Балкану. Воли неоптерећено да путује на исток, а не мало-мало па граница, рампе, путарине и други беспотребни трошкови. Требало би то неко да шапне тренутном пре 22. априла.

И још нешто. Ваљало би да прочита право значење речи преторијанци, и првобитно, и фигуративно (у поднаслову). Никад се не зна с које стране се треба чувати. Али нека погледа српско издање Вујаклијиног "Лексикона страних речи и израза". Ако нема, нека му неко прошверцује из Србије, да му не подваљују са неким дукљанским издањима.

ПРАВ(Н)О ЗНАЧЕЊЕ РЕЧИ

Реч трибунал је латинског порекла и првобитно је значила узвишено место на римском форуму на коме је седео претор (код Римљана - заповедник војске, касније врховни судија) и судио. Каснија значења речи трибунал су судијска столица, судски колегијум, суд, виши суд.

Данас "виши суд" није на римском Форуму, већ много северније. Још је 1919. године Мировна конференција у Паризу основала Комисију да утврди одговорност зачетника рата и оних који су погавили законе и обичаје ратног права и лица одговорна за геноцид над Јерменима. Тада су се Сједињене Америчке Државе оштро супротставиле противећи се да се случај постави на међународном плану. У низу покушаја да се успостави међународни суд за ратне злочине Америка је једино 1945. године, после Другог светског рата, као победничка сила уз СССР, Велику Британију и Француску потписала Споразум о кажњавању главних ратних злочинаца нацистичке Немачке и формирању Међународног кривичног суда. Наравно, Нирибершки суд је судио само Немцима, док за победничку страну није важно. Током педесетак година следи поново низ безуспешних покушаја да се оснује стални међународни суд за ратне злочине, чему се Америка оштро противила. Разумљиво, с обзиром на податак да је САД (са својим западним савезницима) после Другог светског рата "прибегла оружаном сили ван своје територије 220 пута; 80 су били сукоби ниског интензитета, док је 15 представљало изразито интензивне са "великом стратегијом" и то сви у земљама трећег света, где су технологија и војна организација биле на далеко нижем нивоу".

Данашњи трибунал је основао Савет безбедности Уједињених нација Резолуцијом број 827 од 25. маја 1993. године ради "кажњавања лица одговорних за повреду међународног хуманитарног права у грађанском рату на територији бивше Југославије". Формиран је само за овај случај (ад хок) и само за Србе.

Весна Арсић

„МОНТЕНЕГРОБАНКА” ПРЕД СТЕЧАЈЕМ

Највећа црногорска банка не успева да наплати укупно 68.204.000 марака дуга од 48 црногорских предузећа. Комбинат алуминијума у Подгорици највећи дужник са 10.250.000 долара дуга. Влада не хаје

Финансијски систем Црне Горе улази у стечај, тврде озбиљни привредници. Влада Црне Горе то мирно гледа и прича о некаквој помоћи, која ће „доћи” као добра вила у бајци и претворити пропаст у просперитет. Ко верује у бајке нека верује и да ће спасити своје предузеће од неумитног пропадања, али нека не заборава да стоји на живом песку и да време брзо тече. У међувремену...

Државна „Монтенегробанка” из Подгорице, некад понос и дика, данас је брука и срамота црногорске Владе. Налази се пред решењем дилеме надлежних монетарних институција - ликвидација или стечај. Да би ситуацију представио боље него што јесте директор банке, Божидар Газивода, воли да каже да банка није у тако лошем стању као што то изгледа и да је могућа њена ревитализација и то кроз стечај. Да би се ово десило неопходно је барем 20 милиона долара иностране помоћи. А, помоћ је, најблаже речено, далеко а, самим тим, и идеја о ревитализацији банке пада у воду, јер је потребна хитна интервенција.

Из сефова ове највеће црногорске банке и преко њених рачуна обављане су „државне” трансакције. Плаћано је све што је требало и за кога је требало. Банка је „задужила” Владу. А, онда је Влада Мила Ђукановића, све то заборавила и у новембру прошле године, допуном и изменом банкарских закона, дала рок свим банкама да до 11. маја ове године ускладе своје пословање са важећим законским прописима. Морали су тако, јер Сједињене Америчке Државе траже реконструкцију, што значи прилагођавање финансијског система Црне Горе интересима страног капитала. Влада је након упропаштавања привреде у таквој ситуацији да јој сада ништа друго не преостаје већ да жртвује све и свакога зарад само обећане финансијске помоћи, а свесни су да је неизвесна. Ништа друго им и не преостаје него да се надају да ће их спасити реализација туђих интереса кроз пласман капитала у Црној Гори.

Тако је предвидела да све банке имају оснивачки капитал од 5 милиона марака, послују ликвидно и да уредно плаћају своје обавезе. У складу са тим службеници Централне банке Црне Горе „ушетаали” су у „Монтенегробанку” да установе стварне билансе и на тај начин омогуће контролу над њеним пословањем. Испоставило се оно што је већ познато, да је банка дуже, по налогу Владе, давала новац привреди која га није ни

увећавала ни враћала. Када је требало да врате одобрена финансијска средства под одређеним условима показало се да комитентима то не пада на памет. Испоставило се да 48 предузећа из Црне Горе дугују банци чак 68.204.000 марака. Владу овај проблем „Монтенегробанке” сад не интересује и очекује да банка или исплива или потоне.

Велики дужници недодирљиви

Сва ова предузећа - дужници су већ пропала, јер је црногорску привреду занемарила Влада Мила Ђукановића. Немају одакле да исплате своја дуговања. То знају и у управном одбору „Монтенегробанке” па су одлучили да активирају све хипотеке и тако наплате своја потраживања. Пропаала банка наплаћује потраживања од пропалих предузећа у Црној Гори. Шта сад каже Влада? Владу не интересују ни једни ни други, нека се сналазе како знају и умеју.

„Монтенегробанка” је, у свом јаду и муци, успела да мања дуговања наплати преузимањем некретнина од дужника. Међутим, велике дужнике је заштитила Влада, али не званично већ на основу веза и познанстава, тако да од њих не могу ништа да наплате. На пример, највећи дужник, „Монтенегробанке” је Комбинат алуминијума у Подгорици са дуготом од 10.250.000 долара. Више пута је блокиран жиро-рачун предузећа, али је сваки пут деблокиран ни мање ни више него решењем Привредног суда у Подгорици. Како кажу у руководству банке: „Може им се”.

Они који нису имали добре контакте и „пали” су под руку правде изгубивши своје некретнине по основу дуга према банци су: Будванска компанија „Меркур” којој је на име дуга од 12.255.000 марака одузета и у власништво банке пренета Аутобуска станица у Будви. Овим није намирен цео дуг, у току је поступак за намирење остатка. Затим, срећу нису имала ни предузећа „Сахат кула” у Подгорици, тржни центар у Бару и складиште у Челугама. Банка је „наплатила” од „Приморке” 4.112.000 марака. „Улцињска ривијера” је на име дуга од 6.884.000 марака морала да се одрекне свог власништва над комплексом хотела „Галеб”. „Будванска ривијера” дугује још увек 3.885.000 марака. На листи фирми чији дуг прелази 500.000 марака налазе се „Монтенегроерлајнз” из Подгорице, „Вина експорт” из Цетиња, „Лимекс” из Подгорице, „Бутекс” из Рожаја, „Експортдрво” из Колашина. „Рестаур арт Мон-

тенетро” из Будве, „Торњи Ибар” из Рожаја и „14. новембар” из Мојковца.

Стечај финансијског система

САД траже од Владе Мила Ђукановића да законски прописи обезбеде сва права страног улагача нарочито трансфер добити без обавезе поновног улагања. Не бисмо могли, а да се не запитамо ко ће након већ лоших искустава са црногорским банкама стварно бити заинтересован за улагање новца?

Оно што су до сада комитенти из иностранства у пословању са црногорским банкама могли да доживе и закључе не иде им у прилог, напротив, један део њихових плаћања остао је замрзнут у „Монтенегробанци”. На пример, италијанска фирма која је покушавала да послује на црногорском тржишту тренутно не може да ослободи „заробљена” средства у износу од 15 милиона марака. Колико има таквих још? Како ће решити свој проблем?

Званични оптимизам није убедио банке да ће тешка ситуација у финансијској сфери бити обрисана једним потезом стране помоћи (која је, на крају крајева, неизвесна). Агонија „Монтенегробанке” је исувише очигледна и упечатљиво одсликава лошу финансијску ситуацију у црногорској привреди. Како сазнајемо, проблеми „Монтенегробанке”, како планирају надлежни монетарни чиниоци Црне Горе, највероватније биће решени тако што ће стари дугови и стара девизна штедња бити претворени у јавни дуг. На тај начин ће, управо грађани Црне Горе и државна предузећа преузети на себе ту витешку улогу спасавања „Монтенегробанке”.

Питање је ко ће њих да спаси од лоших политичких потеза Владе који су већ црногорску привреду бацили у провалију из које само „огромна” финансијска помоћ из САД може да их извуче, а то нико реалан стварно не очекује.

Предузећа и банке су пред или су већ доспеле у стечај или ликвидацију, чекајући обећану помоћ. Колико дуго овакву ситуацију пуну лажних обећања и превара, може да издржи црногорска привреда пре тоталног и коначног распада? И да ли може и даље да седи и чека да Влада Мила Ђукановића, само обећавајући страни капитал, спроведе стечај целе економије започет већ сад у финансијском систему Црне Горе?

Драгана Глушац

ХОЋЕ ЛИ МИЛО И МИЛОВИ ДО 22. АПРИЛА ПОТРОШИТИ И ОНО МАЛО ПРЕОСТАЛЕ БУДУЋНОСТИ СВОЈИХ ПОТОМАКА ЗА ПЛАЋАЊЕ РАЧУНА АЛБАНСКО-АМЕРИЧКОГ БИЗНИСА

ПРОЛЕЋНА РАПСОДИЈА

Почело је пролеће. Поново претопло за ово доба године. Али тако нам је кад смо егоцентрични, па волимо да чинимо све само да бисмо скренули пажњу остатка света на себе, па чак и сунца

Пре две године смо баш претерали у скретању и пажње и свега осталог на себе. Толико смо размазили једну од својих бројних националних мањина да нас је тужила Ујка Сему (нама није ујка, али он каже да јесте). Дали смо јој (тој националној мањини) наше зграде да може да учи своју децу на свом језику како се дижу три прста у вис; дали смо јој наше руднике да има где да штрајкује глађу на бананама кад зажели; кад долази жмурили смо на граници која дели њену земљу од наше да не би добила комплекс ниже вредности или, не дај боже, да помисли да нешто сумњамо. Она се све више осећала као свој на своје, а ми све више као да смо јој на сметњи. Склањали смо се, јер је с времена на време, сад већ увелико размажена национална мањина, викала на сав глас како је попреко гледамо и оптужујемо за ситне несташлуке као што су рушење наших споменика на гробљима или манастира. Понекад би неко од нас магично успео да се самоповреди скоро до смрти, ваљда и због носталгије за турским набијањима на колац, само да би њу, националну мањину, оптужио за несташлуке.

А о томе колико нас је побегло од куће не вреди ни говорити, нико нас не може пребројати. Зато су решили да нас смање на разумну меру, да нас оградe у разумни простор и натерају на разумно понашање. Касније би се већ лако установило да ли је разумно да нас уопште има. А зна се ко је најразумнији у свему - па Ујка Сем, он је ионако давно све то већ урадио и има највише искуства.

Целу једну расу црвене боје је успео да уразуми и удобно смести у резервате, да се не ломата по дивљини Запада. Мало лошије му иде са пребројавањем, нарочито сопственим, није лако избројати колико има својих који воле своје, заказала и електроника, па је зимус дватри месеца морао да се пребројава.

Али, оставимо прошлост и зимске догађаје, вратимо се на будућност и на пролеће које је пред нама. Ујка Сем јесте далеко, али нам се редовно јавља. У последње време се и не јавља баш нама, него неком другом из наше куће, али још увек ми отварамо врата кад нам неко позвони. А нашим укућанима Ујка је увек добро дошао. У послед-

ње време им је остављао и неку паричицу уз обавезан савет како се треба лепо понашати и коме се треба извињавати (био једном један што се много извињавао). Уз лепо понашање иде и лепо одељо, леп аутомобил, лепа кућа, лепо двориште, одвојен живот и висока ограда, да се укућани не би полакомили на толику лепоту.

У међувремену, она размажена подстанарка (мала је увек изгледало да је њен газда њој подстанар) научила је да пише, па вежба свој потпис на зидовима најближих газдиних соба. Једним потезом ће да увежба рукопис, а ако треба да се докажује чије је шта, зна се, потписа-но је.

Наша су пролећа по правилу постала судбоносна и никако да нас следеће пролеће затекне у истој кући и у истом или већем броју, што би било нормал-

но. Био би ред да већ једном, рецимо овог пролећа, сами испишемо наслов своје песме, да је отпевамо као што умемо кад хоћемо и да лично ставимо тачку на крају. Време је.

ПС. По Вујаклији, рапсодија је песма коју је рапсод певао или казивао, па отуда значење да је одломак из неке веће песме; а рапсод је онај који поједине песме или одељке саставља у целину, односно путујући народни певач код старих Грка који је старе песме спајао у веће целине и јавно певао или казивао народу, слично нашим гусларима.

Целину састављају неки други, ја се све чешиће осећам путујуће, а какве то везе има са Милом и Црногорцима показале пролеће.

Весна Арсић

САОПШТЕЊА ЗА ЈАВНОСТ

ИНФОРМАТИВНОГ ЦЕНТРА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

31. март. 2001. године

Српска радикална странка позива државне органе Републике Србије и Савезне Републике Југославије да се уздрже од сваког насиља и проливања крви, јер такве авантуристичке и непотребне акције могу имати несагледиве и катастрофалне последице по српски народ у целини.

Догађаји пред кућом бившег југословенског председника Слободана Милошевића, отпочели су у сумрак налога који је Војиславу Коштуници и Зорану Ђинђићу издао амерички председник Џорџ Буш, и потпуно је извесно да ће они погизати свако људско и национално

достојанство како би добили мрвице америчке помоћи, без обзира што ће последице оваквих неразумних акција понизити српску државу и српски народ. Није забележено да су Американци хапсили своје бивше председнике и понижавали свој народ, па се поставља питање коме је то потребно у Србији данас, и ко жели да на овакав начин баца љагу на нашу државу и образ нашег народ.

Српски радикали осуђују одлуку Војислава Коштунице и Зорана Ђинђића да на улици изведу криминалце са црним чарапама преко глава, у црним кожним јакнама и фармеркама, који се представљају као припадници полиције. Поставља се питање ко су у ствари ти људи, и због чега скривају своја лица, ако се на-

лазе на извршењу легалног и рутинског задатка, како то тврди министар полиције? Српска радикална странка констатује да се на овакав начин, и оваквим поступцима, уводи страховлада и терор у Србију, јер се врло брзо може очекивати да у стан свакога ко чак говори против ДОС-овог режима упадну људи под црним маскама.

Сада су све маске пале, осим оних које носе бандити који се представљају као полицајци, и разобличено је политичко и људско лицемерје Војислава Коштунице и Зорана Ђинђића, који чине све како би под америчке ноге бацили национални понос Србије и српског народа.

1. април. 2001. године

Српска радикална странка констатује да је хапшење бившег председника Републике Србије и Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића, које су извршили Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић резултат директног налога који су добили од Сједињених Америчких Држава. Штавише, Американци су им наредили и тачан дан и сат хапшења Слободана Милошевића.

Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић нису ухапсили Слободана Милошевића без накнаде. То хапшење имало је своју цену: 50 милиона америчких долара на грани. Наравно, Коштуница и Ђинђић нису, нити ће икада разумети да српски национални понос, част и достојанство вреде много више од америчких долара и непријатељских налога.

Понижење, које су појавом криминалаца у црним чарапама на главама, прљавим фармеркама и аутоматским оружјем, представљајући те људе као полицајце, изазвали, не може се мерити ни са једним досадашњим кршењем и руше-

њем српског достојанства са њихове стране. Занимљиво је и то да Србију и Савезну Републику Југославију данас хвале само српски непријатељи, а мук и неверица да постоји таква поданичка власт представља доминантно расположење у свим пријатељским државама света.

Српска радикална странка изражава наду да су такозвани "полицајци", са црним чарапама преко главе, скинули своје маске, као што су у потпуности демаскирани Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић.

2. април. 2001. године

Српска радикална странка констатује да је хапшење бившег председника Републике Србије и Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића, наишло на неизглед огромну подршку у свету. Међутим, индикативно је да та подршка долази искључиво од земаља и појединаца који имају непријатељски однос према нашем народу и нашој отаџбини, попут Албаније и хрватског поглавника Стипе Месића. Извршавајући заповести својих америчких налогодаваца, Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић ни у једном тренутку нису узели у обзир да ће акција хапшења, коју су предузели, имати катастрофалне конеквенце по нашу земљу на међународ-

ном плану, јер ће тиме српски народ бити проглашен кривим за све оно што се десило на простору бивше Југославије у протеклих десет година. Слободан Милошевић не представља само себе, већ је представљао нашу државу и народ протеклих десет година, те ће се то одразити и на целокупан српски народ. Понижавању српског народа и државе неће бити краја, када захваљујући ДОС-овим властодршцима, Срби буду проглашени кривцима и за злочине усташких кољача, и за злочине муџахедина у бившој Босни и Херцеговини, и за злочине шиптарских терориста на Косову и Метохији, и за злочине НАТО 1999. године. Са друге стране, тиме се, након прошлогodiшњег просјачења поновног пријема наше земље у Организацију Уједињених Нација, поново даје за право Хрватској

и Муслиманско-Хрватској Федерацији да, третирајући Савезну Републику Југославију као агресора, траже ратну одштету.

Српска радикална странка сматра да је, након срамотног повиновања ДОС-овог режима ултиматуму Американца и хапшења Слободана Милошевића на крајње непримерен начин, само питање дана када ће га изручити такозваном Хашком трибуналу и тиме, по ко зна који пут, прекршити Устав ове земље. Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић, као и целокупни ДОС-ов титонистички режим, не могу се више заклањати иза маски некаквих квази-легалиста, такозваних "умерених националиста" и демократа, а то је данас у Србији потпуно јасно готово свим грађанима.

КОНФЕРЕНЦИЈЕ ЗА НОВИНАРЕ

СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ХАЈКА НА СРБЕ

5. април 2001. године

Др Војислав Шешељ: Даме и госполо, наставља се разбијање државе српског народа у кооперацији НАТО-а, Американаца и ДОС-а и то разбијање се одвија на свим пољима.

У економској сфери, новим пакетом финансијских закона, пореских, фискалних, који је усвојен и оним који је тек најављен за заседање Народне скупштине, наш народ се доводи на ивицу глади. Ништа нема од економске помоћи, ништа нема од страних кредита, озбиљнијих кредита, а од народа се отима и последње парче хлеба.

У политичкој сфери наша земља се баца на колена спремношћу власти да истакнуте Србе испоручује Хашком трибуналу. Од свих тих испорука за државу би најопасније било испоручивање Слободана Милошевића. Није нимало случајно што су приликом овог хапшења Милошевићу приписане кривиче од којих он може да се одбрани, али је тешко после држави да се брани ако буду предмет Хашког трибунала. То је било смишљено да Милошевић себе одбрани, он ће се одбранити кад докаже где су паре ишле. А како ће се после држава одбранити ако јој наметну плаћање репарација?

И на југу Србије Небојша Човић и даље мешетари и спроводи све налоге Шо-на Саливена који ће бити погубни за српски народ. У Војводини сепаратизам је све израженији и ако се томе не стане на пут, можемо очекивати до краја године да ће процес дефинитивног растурања Србије бити завршен.

Коштуница се прави да није у то умешан, али је умешан и сноси највећу одговорност. Не може имати никаквог оправдања за било шта што се деси у нашој земљи, јер он је на својим плећима извукао ДОС-овску листу на прошлим изборима. Његови посланици у ДОС-овској власти чине већину и у Републичкој и у Савезној скупштини, поготово у Републичкој.

Др Војислав Шешељ: ми имамо крајње криминалан режим, а нећемо да ћутимо, док имамо даха

Први покушај хапшења Милошевића: ДОС жели да уплаши Милошевића смртном казном не би ли он сам тражио да иде у Хаг

На Српској радикалној странци је да народу саопшти све што има, да благо-времено кажемо, алармирамо да саопш-тимо истину. Истина је веома болна и биће све болнија. Нас не могу ућуткати, ми немамо полуге власти да то спречи-мо, да зауставимо, али нас не могу ућут-кати и због тога тренутно највише сме-тамо ДОС-овским издајницима.

Новинар: Зашто се, по вашем мишље-њу, господин Ђинђић и Михајловић так-миче око тога ко ће више да осуди Ми-лошевића унапред или ко ће да изнесе нове оптужбе? Који је проблем између њих који изазива то такмичење?

Др Шешељ: Прво, и Ђинђић и Михај-ловић чине нешто што је апсолутно недозвољено. Они у иностранству дају изјаве да Милошевићу прети смртна ка-зна. Откуд они знају шта Милошевићу прети? Прво, не може смртна казна за ово што му је већ у кривичној пријави наве-дено. Откуд они знају, мимо суда, да има још нешто што би му се могло приписа-ти и како смеју да обавештавају стран-це о томе?

Они би хтели да уплаше Милошеви-ћа смртном казном не би ли он сам тра-жио да иде у Хаг, и они му тако отворе-но саветују. Они би што пре да Милоше-вића лиферују. Они су свесни које су још правне препреке овде, свесни су да је почињено кривично дело експресном испоруком Миломира Стакића коју су провели Владан Батић и Момчило Гру-бач уз сагласност других лидера ДОС-а. Ту су прекршени и Устав и закон.

Сетите се, Немцима је требало пуна три месеца и морали су да мењају сво-је законе да би испоручили Душана Гадића, који није Немац и који је стра-ни држављанин, Хашком трибуналу. Три месеца је то трајало, а код Миломи-ра Стакића је то трајало свега два сата. Код Симића, који је наш држављанин, Батићева банда криминалаца га је кид-наповала, два дана убеђивала, упењива-ла, претила да одглуми као да је добро-вољно отишао у Хаг. Видели сте како је

та Симићева глума изгледала на београ-дском аеродрому, видели сте га како је давао изјаву сав уплашен у присуству Батићевих криминалаца.

Ми живимо у држави која нас подсећа на Парагвај из доба најтеже репресије Стреснеровог режима. Ми живимо у држави која подсећа на Чиле из време-на Пиночеа. Ми живимо у држави која подсећа на некадашњи режим Доми-никанске Републике која подсећа на Ма-рксов режим на Филипинима некада и тако даље. Такав је ДОС-ов режим у Србији.

Новинар: Ја бих вас молила...

Др Шешељ: За кога ви радите?

Новинар: За први програм Радио Бео-града, зовем се Десанка Крстић. Ја бих вас молила да прокоментаришете један ваш лични доживљај свега онога што се дешавало прошле суботе, односно хапше-ње Слободана Милошевића и ваше ви-ђење хапшења.

И још једно питање, ако дозволите, тиче се Косова и Метохије и људи на Косову. Зна се да има људи који још увек нису ослобођени, зашто, по вашем миш-љењу, тако споро иде то ослобађање оте-тих Срба?

Др Шешељ: ДОС-овска власт је свесна да је највећи број тих отетих Срба већ одавно побијен, али се устручава да то саопшти српској јавности, народу. Не сме то да саопшти. Јер, с једне стране, они пуштају из затвора шиптарске терорис-те, а с друге стране не смеју да признају да су отети Срби побијени, највећи број.

Друго, ја нисам човек који подлеже емоцијама и мој приступ свему овоме што се дешава није емотиван, он је чисто политички и принципијелан. Не сме се дозволити да банда криминалаца оти-ма било ког Србина, па не сме ни бив-шег председника Савезне Републике Ју-гославије.

ДОС је прво покушао да банда кри-миналаца отме Милошевића, већ је био спреман бели комби, сличан оном ка-кав је виђен приликом отмице Ивана

Стамболића, да се Милошевић киднапу-је и да се испоручи Американцима чији је хеликоптер већ чекао на Дрини. Или да се убије. Због тога уопште није било униформисане полиције.

Кад то није успело алармирањем јав-ности, пре свега са говорнице Народне скупштине, е онда су послали јаке сна-ге полиције и онда су се преоријенти-сали на хапшење. Због тога првог дана није ни било налога за привођење. Ни-је било ни кривичне пријаве предате су-ду. Тек тог дана је кривична пријава под-нешена.

Суд није одредио ни привођење, ни ха-пшење, ни притвор, ништа. Све је било без папира, папири су прављени нак-надно, кад им је првобитна акција про-пала. И ако има Милошевићеве побе-де у свему овоме она је садржана у две чињенице. Прво, што је остао жив, јер је планирано да Милошевић или оде у Хаг или да буде убијен на лицу места. И друго, што није испоручен у Хаг, што је сад овде у централном затвору.

Док је овде, он је велика претња мно-гим ДОС-овским лидерима, он може да прича шта све о њима зна. И о Ђинђићу и о Небојши Човићу и о Владану Батићу и осталима. О Душану Михајловићу нај-више, наравно, пошто је он четири годи-не с њим био у власти од 1993. до 1998. године, а био је раније комунистички потпредседник Владе Србије, радио у УДБИ, у комунистичкој, оној старој УДБИ. Због тога се њима жури да Мило-шевић оде што пре. Баш њих брига какве ће лоше последице за државу имати Милошевићево суђење у Хагу. Они ће се осећати сигурније, јер Мило-шевић тамо неће имати прилику да го-вори о ДОС-овским челницима, нити то тамо некога интересује, али овде би имао прилику.

То је оно што их директно угрожава. Јер, видите, колико ми радикали успе-вамо да скупимо информација о ДОС-овским челницима, иако никада нисмо контролисали УДБУ, можете мислити сад колико информација има Милоше-вић који је директно контролисао и УДБУ и војну службу безбедности.

Новинар: Пошто сте једно време били у коалицији са СПС-ом и ЈУЛ-ом, да ли сте спремни да помогнете правосудним органима у откривању корупционаш-ких афера?

Др Шешељ: Да будем цинкарош, је ли то?

Новинар: Па рецимо да будете цинка-рош.

Др Шешељ: Прво, за све афере које сам знао ја сам благовремено говорио. Сети-те се афере око Министарства унутраш-њих послова, о продаји 20 државних вила, никада ми нису поднели извештај, о продаји цигарета које је полиција запленила преко компаније "Политика" без акцизних маркица, нико никада ни-је знао где је тај новац и тако даље. Ја сам о свему говорио када је било време, кад су други ћутали. А сад, сад је мени на тапету досовска власт. Мени су увек на тапету они који су јаки, моћни и утицај-ни, а кад видим да се против некога во-

За Батића поднет захтев за изгласавање неповерења

ди хајка, онда се ја хајкачима никад не прикључујем, јер мени су образ и част изнад свега.

Сад смо ми оспорили Небојшћу Човића и Батића, на реду су и остали ДОС-овски лидери, за Батића смо већ поднели захтев за изгласавање неповерења. Говорићемо о његовим криминалним радњама, а ово редовна полиција нека ради, као што су поднели против Милошевића, мада то ништа не значи. На основу овога Милошевића не могу да осуде, а могу државне интересе да упропасте. Сад када је неко у затвору да ја трчим тамо да кажем, е ја знам ово, знам оно, на шта би то личило. Никада ми нико у реду цинкарош није био па нећу ни ја.

Новинар: Аналитичари сматрају да када буде завршена хајка на СПС и леве снаге, на удару ће бити радикали. Чак се у неким круговима прича да се спрема забрана рада Српске радикалне странке, односно да се она брише из судског регистра. Ваш коментар на то.

Др Шешел: Прво, такве изјаве су већ давале за штампу од стране неких ДОС-овских челника. То је "Данас" објавио колико се сећам. Они не знају како да изађу на крај са радикалима. Офанзива је кренула одавно, они су прво кренули са лажима, измишљотинама, покушали да нам подметну и неке афере. Видело се да ту нема ништа, апсолутно ништа. Ни афера око Земуна ништа није могла да покаже, ни афера око станова, јер све је било чисто, до краја чисто и на закону засновано. Никаких проневера, никаквих крађа.

Затим, покушавају да нас истерају из ових просторија странке, већ су и тужбу поднели, које смо регуларно добили и закупили на 30 година, платили унапред закуп и унели у земљишне књиге.

Мене су избацили са Правног факултета потпуно незаконито, сад се види да је незаконито. Пало је не само Министарство просвете на томе, пао је Врховни суд Србије, показало се да ми немамо Врховни суд, да су у Врховном

суду тројица криминалаца донели апсолутно противуставну и противзакониту пресуду. Ништа немају, они не знају како с нама да изађу на крај.

Наравно, остаће им једино да нас поубијају, можда је то једино решење за српске радикале. Они ће можда донети нови закон, дозвољено је некажњено убијање српских радикала. Није то ништа смешно, то је сасвим у складу са овим законима које доносе и пре свега са овом праксом коју ДОС инаугурише.

Од 1948. године и Голог отока ми нисмо имали овакве поступке власти, овако незаконите поступке. Од кад се Тито сукобио са Хрушчовом није било таквог поступања власти. Мене су много прогонили комунисти у титоистичко време. Ја сам објавио књиге и књиге, 2.000 страна материјала о разним судским прогонима, али овакво кршење закона ни онда није било познато, и онда су водили рачуна бар да поштују правну форму.

Никада им није падало на памет да банду криминалаца искористе да ухапсе политичког противника. Сад то раде. То у Титово време, ево господин Бошковић се вероватно сећа, криминалце су ангажовали да убијају политичке противнике по иностранству, то је у Титово време рађено. Али овде у Србији и Југославији да се то ради то је било потпуно непознато.

Водили су рачуна бар неке процесне претпоставке да се испуне, водили су рачуна да бар формално не крше законе, које ови газе брутално. Човека киднапују, кренуо на родитељски састанак и за два сата је већ у Хагу. А Немцима требало три месеца, а и наш је закон прописао и за страног држављанина, мора се прво извести на суд, па се морају утврдити све околности, па суд мора донети решење, па се оставља право жалбе, па тек кад постане правоснажно онда се испоручује. А не по хитном поступку, зачас.

Ми имамо крајње криминалан режим. А ми нећемо да ћутимо, док имамо даха,

ми ћемо да говоримо све што имамо против тог режима.

Новинар: Ви сте рекли да челницима ДОС-а није циљ да се Милошевићу суди овде, ја имам информацију да чак ни Американцима није стало да му се суди у Хагу, јер на помолу је нека афера, оружје које је куповано за време санкција било је против резолуције Савета безбедности. Да ли мислите да постоји неки план да, као што се дешавало у Хагу протеклих месеци, да се деси и господину Милошевићу, да се нагло разболи и да умре?

Др Шешел: ДОС-овци су то већ преко режимских медија, скоро сви медији су сад режимски, лансирани у јавност, да постоји могућност да се Милошевић убије, да се очекује и тако даље. То су они смишљено пласирали. У Хагу су већ убили неколико Срба, убили су бившег председника општине Вуковар, убили су доктора из Бања Луке и тако даље. И могуће је да и то планирају. Само лакше им је да убију Милошевића у Хагу, него овде у Централном затвору. Овде не би могло у тајности да се сачува, процурело би кад, тад.

Ако се случајно деси Милошевићева смрт, онда будите сигурни да га је власт убила. Ја сам више пута био у затвору, мени можете да верујете, немогуће је да се робијаш убије у затвору уколико затворска власт иоле о њему води рачуна. Деси се на затворском кругу да се потуку робијаша, па један другог убију, или се деси да се неко негде убије, али да нико о њему не води рачуна, па му успе.

Милошевић је, очигледно, под специјалним третманом у затвору. Апсолутно је немогуће његово самоубиство, апсолутно је немогуће. Нема начина да он то уради. Ако му се случајно нешто деси сигурно је власт то урадила. Знате, нема он где да веже чаршав па да се обеси. Он нема од кога да добије отров да се отрује. Он не може да пресече вене, а да се то не примети и нема чиме, пре свега, да их пресече и ако их пресече

Бинђић и Јовановић, капетани НАТО-а

брза интервенција све то спречава, санира, је ли тако. Апсолутно нема начина да се убије. Једино да се успостави - убио се уз помоћ власти.

Новинар: Новинар Франкфуртских вести. Прво питање, да ли се бојите да се вама не деси нешто слично као Слободану Милошевићу, односно да подигну неку оптужницу па да вас хапсе на тако спектакуларан начин?

И друго питање, коментар избора у Црној Гори и најаве тамошње власти да људи који немају место пребивалишта у Црној Гори не могу да врше кампању за изборе.

Др Шешел: То је најважнија замена министра која је потпуно противустановна и противзаконита. Очигледно да ангажовање Александра Вучића у предизборној кампањи српских радикала у Црној Гори смета актуелном црногорском режиму. Ми смо јединствена политичка партија која делује и у Републици Српској и у Србији и у Црној Гори, раније је деловала и у Републици Српској Крајини и сачувала инфраструктуру.

Ми им сметамо као што сам и ја сметао ангажујући се у изборима у Републици Српској па су ме окупатори протерали, па ми забранили улазак у Републику Српску. Протериван сам своје време-

но из Црне Горе, две године ми је био забрањен улазак. Режим Мила Ђукановића муку мучи сада са Александром Вучићем. Ми имамо врло озбиљну кампању наше странке у Црној Гори, показује се и наша снага, ми смо оптимисти пред те изборе, свесни су тога и наши политички противници и хтели би на неки начин да нас онемогуће.

Што се мене лично тиче, ја се ничега не бојим. Знате, најтеже је човеку кад први пут иде у затвор и друго мене не могу да хапсе због било каквог политичког деликта. Могли би да ме ухапсе само као политичког противника и ја сам ту увек у предности. Што се тиче евентуалног хапшења, ја се никада нисам супротстављао полицији, јесам једном али пасивно, па су ме носили кроз српску Боку на јуначким рукама.

Ни овога пута ја се уопште не бих супротстављао, то да сви знате, ако дођу ови маскирани криминалци наравно да ћу пуцати одмах. Јер ја очекујем да ме пристojно хапси полиција униформисана. Могу да дођу и агенти УДБЕ, али мора бар један бити у униформи. Такви су прописи. Ако дођу ови маскирани, онда немамо о чему да разговарамо, онда се пуца.

Знате, нема ниједног прописа у нашој земљи који прописује онакве унифор-

ме са најлон чарапама преко главе, јер нису сви имали оне фантомке неки су били са чарапама, видели сте то на снимцима. Е такви не могу да ме хапсе. И ниједног другог радикала.

Колико ви, господине Мигати, имате данас питања?

Новинар: Ја сам хтео да питам господина Коштуницу, али нисам могао...

Др Шешел: Па да ја одговарам уместо Коштунице.

Новинар: Да ли се сада економски и политички исплати да се господин Милошевић испоручи Хагу, јер економски колико је познато ако буде испроучен значиће да је Југославија признала да је она крива за НАТО агресију, онда нема ништа од ратне одштете која је најмање 30 милиона долара.

Карла Дел Понте и Хрватска већ траже ратну одштету, и ако он оде у Хаг она ће да прошири против њега, за шест милијарди долара које су Југославији обемане за помоћ...

Др Шешел: А када би добила тих шест милијарди?

Новинар: Ако добије.

Др Шешел: А од кога да добије.

Новинар: Па добро, не желим сад да дискутујем.

Др Шешел: То је већ требало у октобру да стигне.

Новинар: Па, добро можда ће да стигне.

Др Шешел: Одакле?

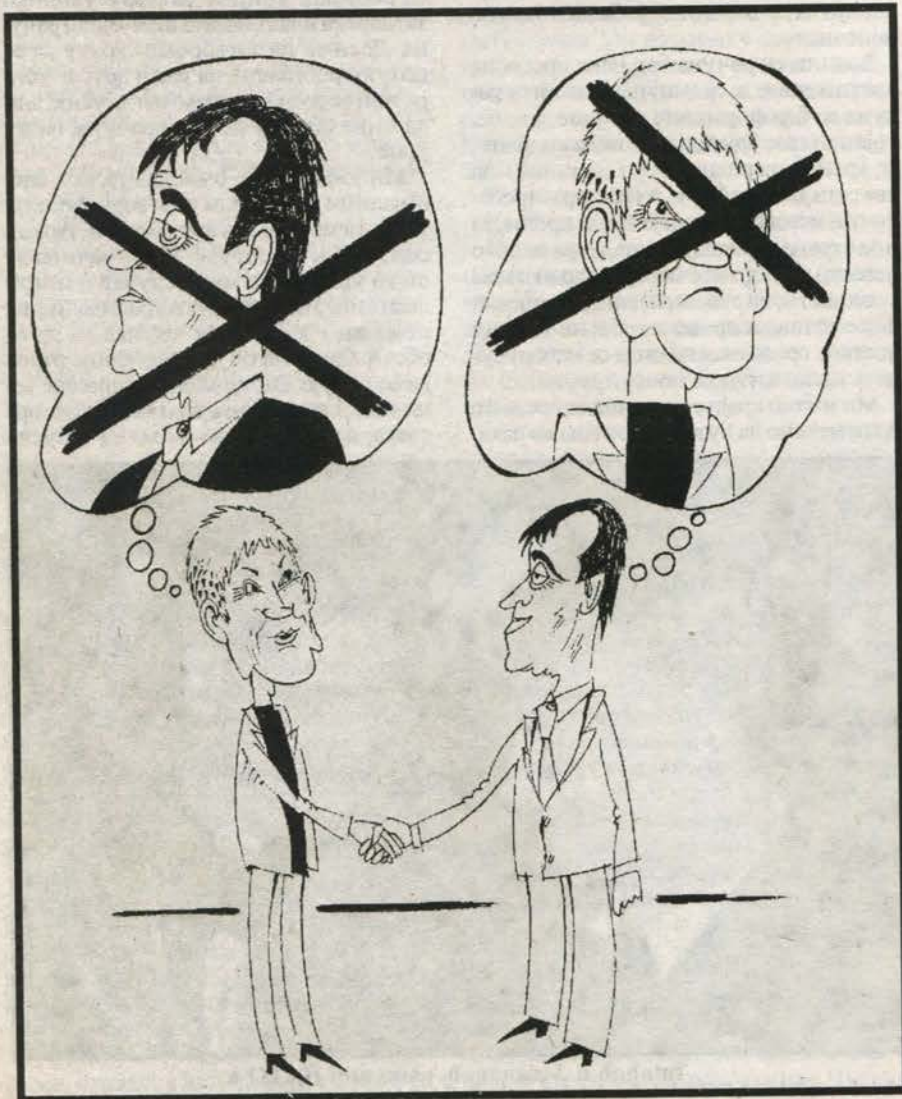
Новинар: Није битно, али Сједињене Америчке Државе инсистирају да макар мртав Милошевић стигне у Хаг, како би био пример за све лидере на свету, који им се макар мало супротстављају. Шта може ту да се деси, да ли због тако великог чина не бисмо требало да добијемо неку пристojну цену, ако већ хоће да га предају, а не тако за цабе, да ли се то исплати, да ли ту постоји нека рачуница?

Др Шешел: Ми на тај начин не размишљамо. Наш је основни проблем што је НАТО на власти у Србији и Савезној Републици Југославији. Овде влада НАТО.

Овде не владају генерали НАТО-а, него каплари, поднаредници, наредници, поручници, до капетана. Капетани НАТО-а, то су вам Ђинђић, Коштуница, Човић, Батић и тако даље. Ово остало су каплари, поднаредници и тако даље. Они су овде на власти и они слушају команду. Команда долази споља.

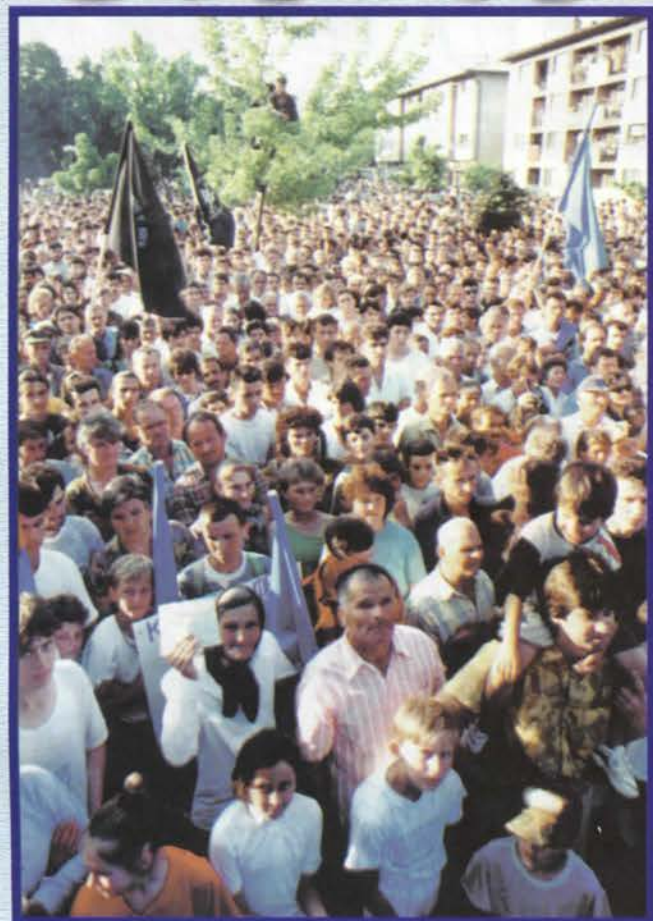
Коштуница помало глуми да се супротставља, да се с тим не слаже, али ни та његова глума неће вечито трајати. Он глуми, глуми, супротставља се, па пристане. Он жели да мало сачува популарност у народу на тај начин, па они несрећници који су демонстрирали пред Милошевићевом резиденцијом кажу, не ваљају ови, а Коштуница је добар. Е јесте.

Не ваља крдо бикова, а предводник је добар. Или, опасно је јато ајкула, али предводник им је добар. То вам је то. Нема ту, међу лидерима ДОС-а, добрих људи, јер да су они добри шта би тражили у таквом друштву.

ЗА СРПСТВО!

ЗА ПОНОСНУ СРПСКУ ЦРНУ ГОРУ

